

ကိုပိုက်

BURMESE
CLASSIC
COM

နားလည်ခြင်း

၈

မွေးမေ

မွေးပေ

ပြီးတော့-----

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည်
ဆရာသော်တာဆွေအား ညှိစာအုပ်ဖြင့်
ဂါရဝပြုပါသည်။

ကိုမှိုက်

BURMESE
CLASSIC
.com

ကိုမှိုက်

နားလည်ခြင်း

စိစဉ်သူ - ကိုကျော်သူမှို

ပုဂံသားစာပေ

အမှတ် (၁၄)၊ အနောက်ဗဟိုရိလမ်း၊
ဆရာစံမြောက်အနောက်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဂျိုက် ခု နားလည်ခြင်း

သံနီမ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၁၀၅၀၄

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၄၀၅၀၅

သံနီမ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(ဇူလိုင်လ-၂၀၀၅)

အုပ်စု (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသံနီမ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆု) (၀၂၉၀၉)

အမှတ် (၁၇၀)၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်ဝေ (၀၃၇၆၀)၊ မိုးမြင့်စာပေ

အမှတ် (၇၅) ၄-လွှာ၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ တာဝေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပလင်

ဓမ္မရာဇ်

မျက်နှာဖုံးဝန်းစုံ

ရန်နိုင်ဦး

ကွန်ပျူတာစာစီ

စာပန်းစုံ

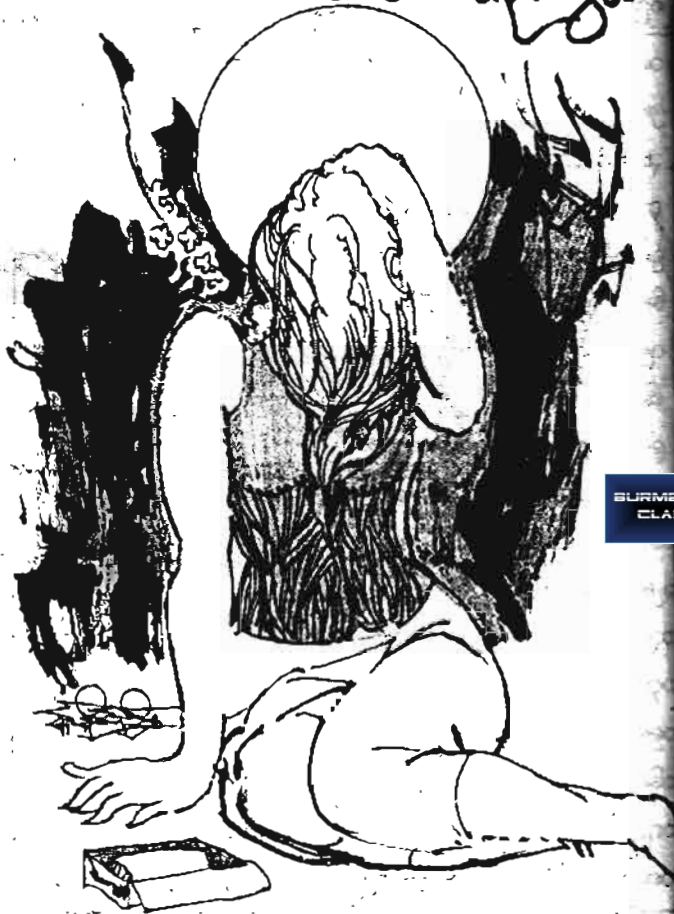
တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်

မာဏိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁	ပြန်ပြောရင် အလွမ်းတွေနဲ့သံယောဇဉ်အနွမ်း	၇
၂	ဝေးပေါ့... ဝေးပေါ့... ဝေးပြီပေါ့	၁၅
၃	အပျံ့သင်စ ငှက်လည်းမဟုတ်	၂၆
၄	ဝေဋ္ဌ်ဝေကာ ဝေးလေသောခါ	၃၆
၅	မိုးအောက်ပြေပြည်သံယောဇဉ်	၅၀
၆	စုရတနာမြင့်နှင့် လူမိုက်တစ်သိုက်	၆၂
၇	ကြွက်-ဟူး-ငါးရှဉ့်ကို မေ့လေပြီ	၇၂
၈	သဲကြိုးမဲကြိုး	၇၇
၉	နွဲ့တွင်းသက်ဆင်းနေသည်	၈၄
၁၀	သူမကျွေးသော ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်	၉၆
၁၁	မျှော်လင့်ခြင်း	၁၀၃
၁၂	ခြားနားခြင်းတစ်ရပ်	၁၀၇
၁၃	လုပ်သမျှ ဒုက္ခဖြစ်ရအောင်တော့မည်	၁၁၂
၁၄	ခုမြင် ခုပျောက် ဒုက္ခရောက်ရချေပြီ	၁၁၅
၁၅	နားလည်ခြင်း	၁၁၉
၁၆	စိမ်းလန်းစိုပြေလာမည် ရန်အောင်မြေ	၁၂၂
၁၇	တောင်ကတုံးတွေ သျှောင်ထုံးကြပေရောမည်	၁၃၀
၁၈	ကန္တာရကို ဖြတ်သန်းခဲ့လေပြီ	၁၃၈

www.burmeseclassic.com

ပြန်ပြောပြောချစ်ချစ်
သံသယရကစား

BURMESE
CLASSIC

နာမည်ပေး

၇

ပြန်ပြောချစ် အလွမ်းတွေနဲ့သံသယရကစား

ပြောချင်တာပြောကြပါစေ 'မိုး'တော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး အားမ
စုတာ'သူ'ကို။

ရယ်ရတယ်..... ကြည့် ။

စီးကရက်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို 'သူ' တာ
တွေ့ကပ်ပြောနေလဲမသိဘူး။ နောက်တော့ သိရတာပေါ့။ ဘာထဲ
ချွပ်ဖွန်ကိတ်' ဝယ်ခဲ့ပါလို့ လာမှာတယ်။ ဒါ 'သူ' မှာတစ်နှစ်တယ်။
ကြိုကြီးစည်ရာတော် ခုမှလာပြီး 'ရွှေပွန်ကိတ်'တဲ့။ ဟိဟိ သည်
ကောင်လေး 'ရွှေပွန်ကိတ်' စားဖူးဖို့ နေနေသာသာ မြင်တောင် မြင်ဖူး
ခဲ့လား။ ပိတ်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ နို့ပေမယ့် 'သူ' မှားတာပါ။ သိပါ
တယ်။ နို့ကြောင့် အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်။

အားမရလိုက်တာ ကြည့် ။

ကိုယ်တိုင် လာမှာပါလား။ ပြေပြေလည်လည် ပြန်ပြောမှာ
ပေါ့။ 'သူ' သိဖို့ကောင်းတယ်။ သူက ဆိပ်ကမ်းအမှုထမ်း တစ်ယောက်
ပဲ။ ဘာမဆို ဖြစ်မြောက်မယ်ဆိုတာကို ကြည့် ညက 'မိုး' ပြန်လာတော့
ဆိပ်ခံဘောတံတား မှောင်ရိပ်ထဲမယ် သူရပ်နေတယ်။ 'မိုး'ကို
ထားချောင်းနေတာလေ။ သိပ်သိတာပေါ့။ သဘောက ဆင်လိုက်
စာတည်းက မြင်ပြီးသား။ တမင် မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့အနား
မှာပဲ ပစ္စည်းတွေချပြီး ခွဲဝေပေးနေလိုက်တယ်။ သည်တော့ သူ့က
အနားကပ်လာပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုငံထားတဲ့ အခန်းဆိုင်က
ကောင်လေးကို ပြောတယ်။

'ဓာတ်မီးထိုးပေးလိုက်လေ' တဲ့။

ကြားတာပေါ့။ သိပ်ကြား။ နို့ပေမယ့် မကြားသောင်ဆောင်
နေလိုက်တယ်။

သည်တော့ သူက ကောင်လေးဆီက ဓာတ်မီးယူပြီး ထိုးပြ
တယ်။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်အောင်ပေါ့။ ပြီးတော့ မရဲတရဲနဲ့
ပြောတယ်။

“မီးထိုးပြမယ်နော်” တဲ့။

“ရပါတယ်” လို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သူက ပြောလာပြန်တယ်။

“နဲ့လယ်က ဘယ်သွားတာလဲ” တဲ့။

ရယ်တော့ရယ်ရသား။ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူမေးစရာလား။
မေးလာတဲ့ လေယူလေသိမ်းကိုလည်းကြည့်။ သူနဲ့ မိုးကပဲ ဘာလိုလို
ညှာလိုလိုမို့ မကျေနပ်လို့ မေးသံမျိုး။ ဒါပေမယ့်လေ မပြောပဲသိပါ
တယ်။ တံဇာယ်ဆို မိုးကလည်း..... သူ့ကို..... အင်း ။

အလကားလူပါ။ သတ္တိမရှိဘူး။ ပြောလာတဲ့ စကားလေး
တစ်ခွန်းစ..... နှစ်ခွန်းစတောင်မှ ရဲဆေးတင်ပြီး ပြောတာဖြစ်လိမ့်မယ်။
သူ့ဆီက အရက်နဲ့ရတယ် ဟွန်း မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့်
မိုး သူ့အပေါ်မှာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြေပြေလည်လည်
ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ ကြည့်လေ အဲဒီ နေ့လယ် ‘မိုး’က ပစ္စည်းဆယ်ဖို့
အသွား ရန်ကုန် သင်္ဘောဆိပ်မယ် သူ့ကိုတွေ့တယ်။ မမြင်ယောင်
ဆောင်လိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် မိုးနောက်ကို သူလိုက်လာလိမ့်မယ်
မထင်ဘူး။ ဘာလိုလဲ ဆိုတော့ သူက မိုး စီးလာတဲ့သင်္ဘောနဲ့ ပြန်လိုက်
သွားရမယ့်လူ မဟုတ်လား။ သူ့ဘယ်အချိန်က မိုး နောက်ကိုလိုက်
ကြည့်နေလဲ မသိဘူး။ ဘားလမ်းထဲက Kissတေးသံသွင်း ဆိုင်ထဲကို
ဝင်သွားလိုက်မှ မိုး သူ့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။

မိုးကို သူ ဘယ်လိုထင်သွားလဲမသိဘူး။ မိုးနဲ့ ဒီဆိုင်နဲ့ ဘယ်လို
သက်သလဲ သူသိပါ့မလား။ တကယ်တော့ မိုးလေ ဗွီဒီယိုခွေ
သွားအပ်ပေးရတာပါ။ ကြည့်လေ ဆိုင်က ကောင်လေးတွေက
မိုးကို ဖျူဖျူငှာ ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းက သူ့အပေါ်
ဆော်ကလေး အကျည်းတန်စေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်ပါလား။
သူ့နားနားက သုန်မှုန်လို့။ ကောင်းတယ်။ သူတွေ့သွားမှလည်း သူ့ရဲ့
ရင်ထဲခံစားချက်တွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာမှာ။ နို့သည်လိုပဲ အဝေးကနေ
ကြည့်ကြည့်နေရုံက လွဲပြီး ဘာမှလည်း စလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးလေ
သူ့ကို အခွင့်အရေးတွေ ပေးမိပါတယ်။ သူက မယူတတ်ဘူး။ ဒါမှ
မဟုတ် မယူတာလား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်လေ Kiss တေးသံသွင်း
ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ
ဆစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။ မိုးရဲ့ စိတ်တွေကလည်း တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်လာတယ်။ နို့ကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ညဘက် အပြန်မယ် ဖျာပုံသင်္ဘော
ဆီရောက်မှ တံတားဦးက ဦးမွတ်တားကြီး မှာလိုက်တဲ့ သူ့ကလေး
အတွက် ချိုလိမ်လေးဝယ်ခဲ့ဖို့တောင် မေ့လာတယ်။ ဦးမွတ်တားကြီး
တော့ ပြောတော့မှာပဲ။ ထားပါတော့။ သူ့လောက် အရေးမထား
နိုင်ပါဘူး။ ဟော ကြည့်၊ သူ မိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပွင့်ထွက်လာတယ်။
‘နေ့လယ်က ဘယ်သွားတာလဲ’ တဲ့။

‘ကိုစွရိုလို’ ပြီးစလွယ် မြေလိုက်ပေမယ့် သူ့ကိုလေ အသေ
အချာ သင်္ဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ သူသိလျင်လည်း
သိမှာပေါ့လေ။

မိုးက အခစား ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်ပါ။ နေအိပ်ရာဖို့
ဝယ်ပေးရလျှင် သုံးကျပ်ရတယ်လေ။ ဒါ မိုးရဲ့ သမ္မာအာရုံစီ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းပါ။

အဲလိုပေါ့ ပစ္စည်းအဝယ်တော်လေ။ လူတစ်ယောက်က ပစ္စည်း
 ငွေတစ်ရာဖိုးမှာလျှင် သုံးကျပ် ပိုရတယ်။ စားစရိတ် ခရီးစရိတ်ကတော့
 ပိုရတဲ့ ကော်မရှင်ခထဲက နှုတ်သုံးရတာပေါ့။ သည်တော့ရန်ကုန်ကို
 နေ့တိုင်း ပို့လာရတယ်။ ဈေးဝယ်ရတယ်။ မနက် သဘောနဲ့ ရန်ကုန်
 လိုက်တယ်။ တစ်နေ့လုံး မှာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်တယ်။
 ည ဖျာပုံသဘောနဲ့ ပြန်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဒါ နေ့တိုင်းအလုပ်။ သူ မို့
 ပေါ် နားလည်နိုင်ပါ့မလား။ လူတစ်ယောက် သုံးလေးရာဖိုး မှာတတ်ကြ
 ပါတယ်။ သည်လောက်ပါပဲ။ သူ့ထက်ဝယ်စရာ ငွေတန်ဖိုး ထောင်
 သောင်းချီလာလျှင်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ထွက်ဝယ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါ မို့ကို
 မမှာကြတော့ဘူး။ ထောင်သောင်းချီဝယ်ရတဲ့အခါမျိုး မို့ကို လွှဲအပ်
 လျှင်ဖြင့် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်။ တစ်နေ့ကို ပျမ်းမျှခြင်း
 စားစရိတ်နုတ်ပြီး အစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက်တော့ ကျန်ပါတယ်။
 နို့ပေမယ့် ပင်ပန်းတာနဲ့တော့ သိပ်မကုန်ပါဘူး။ မိုးတွင်းဆို ပိုစိတ်ညစ်
 စရာကောင်းတယ်။ မိုးထဲလေထဲ စဉ်းစားသာကြည့်ကြတော့။ နို့ပေမယ့်
 သည်အလုပ်မှ မလုပ်လျှင် ဘာသွားလုပ်မလဲ။ မိုးတွင်းပယ် နားလိုက်
 မဖြစ်ဘူးလေ။ မောက်သည်တွေ ပျက်သွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မို့
 သည်အလုပ်ကို လုပ်နေရတာပေါ့။ မို့အပေါ် နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်။
 မို့လေ

သူမှာလိုက်တဲ့ “ရွှေပုဇွန်ကိတ်” ဆိုတာကို ဝယ်ခဲ့မို့ မမေ့
 ပါဘူး။ ဦးဆုံး သဘောဆီပဲကမ်း ကပ်တာနဲ့ ရွှေပုဇွန်မုန့်တိုက် သွားပြီး
 ကိတ်တစ်လုံး သတ်သတ်ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အခြားဝယ်စရာ မှီတာ
 တွေ ဝယ်တယ်လေ။ ပြောရဦးမယ်။

အခြားမှာတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူမှာတဲ့ကိတ်ကိုရောထည့် မလာ
 ပါဘူး။ သတ်သတ်သန့်သန့်လေး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးနဲ့ ထည့်

လာတယ်။ ညနေ သဘောဆီပဲဆင်းတော့ မှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
 တကနေ့ နည်းနည်းများတာကြောင့် ကိုင်ရတာ ကသီလင်တင်တယ်။
 သည်တော့ သွားဖော် လာဖော် မိမ္မေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အဲဒီ
 ‘ကိတ်’ ထုပ်လေး ပေးကိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

‘သေသေချာချာ ဂရုတစိုက် ကိုင်ပေးပါဟယ်’

‘သဲလွန်းပါတယ်ဟယ်’

အဲလိုတောင် အပြောခံရတယ်။ မို့နဲ့ မိမ္မေးတို့ သဘောဆီကို
 ဆင်းလာကြတယ်။

‘သဘောဥသြဆွဲနေပြီ၊ ထွက်တော့မယ်။ လာ မြန်မြန်’

နှစ်ယောက်သား အပြေးလေးဆင်းလာကြတယ်။

ဟော သဘောကမ်းကတောင် ခွာစပြုနေပြီ။ သည်သဘောမမိလို့
 ကတော့ မနက်မှ ပြန်ပေတော့။ မမိလို့မဖြစ်။ အခါတိုင်းဆို အကြောင်း
 မဟုတ်ဘူးလေ။ မော်တင်လမ်းထဲက အစ်မဝမ်းကွဲ အိမ်မှာ အိပ်လိုက်
 လို့ကရတယ်။

အခု အခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။ မို့ သည်ဖျာပုံ သဘောနဲ့
 ပြန်နေကျဆိုတာ သူသိတယ်။ ည ၁၂နာရီလောက်မှ မို့တို့နေတဲ့
 ရွာလေး ကို သဘောကပ်တယ်လေ။ (ပြောရဦးမယ် ရွာလေး ဆိုပေမယ့်
 ရောဝတီ သဘောဆီပဲခံစော့ရှိတယ်လေ)။ အဲဒီအခါ သူ့အမြဲလာလာပြီး
 စောင့်နေထုတ်တယ်။ ဒါလေးကကို မို့ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေရ
 တာပေါ့။ ခုဆိုလျှင်ကြည့်၊ မနက်က မို့လာတာ သူသိတယ်။ ပြီးတော့
 အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကိတ်တောင်မှာလိုက်သေးတယ်ဆိုတော့ သူ
 မို့ကို လာစောင့်နေမှာမလွဲဘူး။ ပြီးတော့

သည်သဘောနဲ့ မို့ပြန်ပါမလာလျှင် သူ မို့ကို ဘယ်လိုထင်
 သွားမလဲ မသိဘူး။ အဲဒီအထင်ကြီးကို မခံနိုင်တာ။ မနေ့ကလဲ ကြည့်

Kiss တေးသံသွင်းဆိုင်လေး သွားတာတွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်သွားတာပဲ။ ခုလို ရန်ကုန်မှာ တစ်ညကြာသွားတယ်ဆိုလျှင်...

အမလေး မတွေ့ရဘူး။ ကျောချမ်းစရာကြီး။ သူလေ မဟုတ် တရုတ်တွေ မို့အပေါ် အထင်လွှဲပြီး လျှောက်တွေးနေမှ ဒုက္ခ။ ဒါကြောင့် မို့တော့ သည်သဘောနဲ့ပါအောင် လိုက်ရလိမ့်မယ်။

'ဟဲ့ မမို့၊ တို့တော့ သဘော မမိတော့ဘူး ထင်တယ်။ ကမ်းကတောင် ခွာနေပြီ'

'အို မိမ္မေးကလဲ လာပါ။ မိအောင် ပြေးကြတာပေါ့' 'ကောင်မ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မမိလဲ မနက်မှ ပြန်ကြ တာပေါ့'

မိမ္မေးက တားပါသေးတယ်။ မို့က ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ အပြေးကလေး ကမ်းက ခွာစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ သဘောပေါ်ကို ခုန်လိုက်တယ်။

မို့မှားသွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ချိန်က နောက်ကျသွားပြီလေ။ တကယ်ဆို သဘောပေါ်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။

နို့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက မို့အပေါ် နိုင်ထက်ကလွဲသွားတယ်။ ဗောတံတားပေါ်က စက်ဆီတွေကြောင့် ခြေချော်ပြီး သဘော ပေါ်မရောက်ဘဲ လဲကျသွားတယ်။

ခေါင်းမှာ ပူကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မူးလိုက်တာ လွန်ရော။ မို့လက်ထဲက ပစ္စည်းထုပ်တွေလဲတစ်စစီ လွင့်ကျကုန်တယ်။ ရေထဲကျတာလဲကျပေါ့။

မို့လေ..... ခေါင်းက ဒဏ်ရာကိုလဲ သတိမရနိုင်ဘူး။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ သတိမရနိုင်ဘူး။

မိမ္မေးလက်ထဲက 'ရွှေပုစွန်ကိတ်' ထုပ်လေးကိုပဲ လှမ်းကြည့်

လိုက်တယ်၊ တော်ပါသေးချဲ့၊ သူ့ပေးထားပေးလို့။ မိမ္မေးက မို့ကို ကရုဏာသက်စွာနဲ့ ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေကျလို့ မို့လဲလေ ဘာရယ်ကြောင့်လဲမသိဘူး။ မျက်ရည်တွေ လည်လာမိတယ် မူးလိုက် တာလဲ လွန်ပါရော။ ခေါင်းကထွက်လာတဲ့ သွေးစေ့တွေကလည်း မျက်စိထဲ ဝင်လိုဝင်၊ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လိုရောက်။

မိမ္မေးလက်ထဲက 'ရွှေပုစွန်' ကိတ်ထုပ်လေးက ကြည်ရင်း ကြည်ရင်း ငါးလာတယ်။ နောက်ဆုံး မမြင်ရလောက်အောင် အမှောင်မှ သွားတယ်။

မို့ သတိရတော့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေပြီလေ။ သတိရလာပြီဖြစ်တဲ့ မို့ကို ကြည့်ပြီး မိမ္မေးက ပြုံးနေတယ်။ ပြီးတော့

'ငါဟယ် လန့်သွားတာပဲ။ တော်သေးတာပေါ့၊ ခေါင်းခေါက် သွားတာလောက်ပဲ။' - မို့တောင်မှ လေးချက်ချုပ်ရတယ်လေ။ တို့ မနက်ကျ ပြန်လိုရတယ်'

မိမ္မေး ပြောနေတာကို မို့စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်စုံတစ်ရာအား လိုက်ရှာနေနေကြောင်း မိမိသိသွားတော့

"အောင်မလေး.....အဖြစ်သည်းလိုက်တာ၊ ဒီမယ် ဂိုပါတယ် တဲ့တော် "

ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲခြင်းထဲမှ ရွှေပုစွန်ကိတ်ထုပ်လေးအား ထုတ်ပြတယ်။

သည်တော့မှ မို့လည်း မိမ္မေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း ' မိမ္မေးရယ် ငါ့အပေါ် နားအလည်ဆုံးလူက သည်းပါးနော်'

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၈၈ (ကိုကို (အင်းစိန်) ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်)

ဝေးပေါ့--ဝေးပေါ့--ဝေးပြီပေါ့

ကျွန်မဟုတ်တယ်။

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာနဲ့ လာခဲ့တာ။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်
က ငွေရရှိပုံ။

ကျွန်ုပ် အစ်ကိုတော်သူ တစ်ယောက်က 'စွန်ကျိင်းဦးစီး' ဆိုတဲ့
ဗြိတိသေ့မှာရှိတဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းတစ်ခုက အရာရှိငယ် တစ်ယောက်ပဲ
ဆိုတာ သူ့ရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ (EVARDO) ဆိုတဲ့ စက်မှုတစ်ခုမှာ
အလုပ်သွင်းပေးတယ်။

ပညာတတ်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ နေ့စားအလုပ်သမား
အနေနဲ့ပေါ့။ တစ်နေ့မှ လုပ်ခငွေ မလေးဒေါ်လာ ၁၅ သာဆွဲရတယ်။
နို့တောင်မှ 'အိုဇာတိုင်' ဆင်းပေးရတယ်။ နို့မဟုတ်သလှင် မနက် ၈:၀၀
နာရီကနေ ညနေ ၅:၀၀ နာရီထိ အတွက် ၁၀ ဒေါ်လာသာပေးတာ။
နောက်ထပ် ည ၉:၀၀ နာရီထိ အချိန်ရှိ ဆက်လုပ်ပေးပါမှ ၅ ဒေါ်လာ
ရတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ငွေရှင်းပေးတယ်။ လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး။
ပင်ပန်းတယ်။ စက်ရုံဝင်တွေလိုပဲ။

အဲ -- အိုဇာတိုင် ဆက်ဆင်းပေးတဲ့ သူတွေအတွက်ကိုဖြင့်
ညစာ တစ်ခပ်တော့ ကျွေးတယ်။ ကျွေးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
ခြံမာလူမျိုးတွေကို မနက် ထမင်းကျွန်ကြော် ကျွေးတာမျိုးလောက်ပါပဲ။

တယ်နယ် အလုပ်ရှင်ကတော်ကြီးက အင်မတန် အရင်းရှင်
ဆန်တယ်များ သူတို့လူမျိုးနဲ့ မလေးလူမျိုး အလုပ်သမားတွေကို

တော့ဖြင့် တစ်ဒေါ်လာခွဲတန်တဲ့ ထမင်းထုပ် ဝယ်ကျွေးတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ဒေါ်လာခွဲတန်ဆိုတဲ့ ထမင်းထုပ်က အကောင်းဆုံးအဆင့်ရှိတယ်လေ။ အဲ -- သူတို့လူမျိုးဆိုလို့ အဲဒီအလုပ်ရှင်ဟာ တရုတ်လူမျိုး အရင်းရှင်တစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ညစာကိစ္စထားတော့ ပိုပြီး အသည်းနှုတ်ရင်နာစရာကောင်းတာရှိသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ လုပ်အားခရတာထက် ခွဲခြားပြီးပေးတယ်။ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေကို တစ်လလုပ်အားခ ၁၅ ဒေါ်လာ သတ်မှတ်ပြီး သူတို့ တရုတ်လူမျိုးနဲ့ မလေးလူမျိုးတွေဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်နေ့လုပ်အားခ ၂၅ ဒေါ်လာသတ်မှတ်ပေးတယ်။ သူတို့ကလည်း အဲလောက်မှ မရလျှင်မလုပ်ကြဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ သည်ရောက်တယ်ဆိုကတည်းက အားရတယ်ကိုမရှိဘူး။ အပြစ်ထွက်လျှင်ပတ်ချိန်လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ 'နိုက်ကလပ်' ဆိုတာ အနာတောင် မသိနိုင်ပါဘူးဗျာ။ သည်မလေးရှားမှာရှိတဲ့ 'နိုက်ကလပ်' တစ်ခုကို တက်မယ်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၄၀၀ ပါမှရတယ်ဆို။ သည်မိတာကာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲလေ။

ပြောချဦးမယ်။ ကျုပ်တို့တွေကလည်း အချင်းချင်း မညီညွတ်ပြန်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို (မြန်မာပြည်က အလုပ်လာလုပ်သူတွေ) စက်နဲ့ နောက်ဘက်တန်းလျားမှာ နေရာပေးထားတယ်။ အားလုံး ၁၀ ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၄၀ စီ စုပြီး ထမင်းချက်စားကြတယ်။ ပထမတော့ ပျော်စရာပဲ။ နောင်တော့ကာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ မကြာခဏ စကားများကြတယ်။ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ စည်းလုံးညီညွတ် မရှိကြဘူး။ ကြာတော့ သွေးကွဲကုန်တယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိတော့ အလုပ်ရှင် တိုင်းတပါးသားက အကြိုက်ပေါ့။ ကြာလာတော့ ကျုပ် စိတ်ညစ်လာတယ်။ ထင်သလိုပဲ စီးပွားရှာမရဘူး။ နို့ကြော ကျုပ် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး မြန်မာပြည်ပဲ မြန်မာလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျုပ် မှားပြီထင်တယ်။ ကျုပ်လေ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားစွာ နဲ့ တိုင်းတစ်ပါးကို ခုလိုလာပြီး စီးပွားရှာရတာ

သည်လိုလေ --

မြန်မာပြည်မှာ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူရှိတယ်။ သိရှိတဲ့ ...သူမ အသိုင်းအဝန်းက ချစ်သောတယ်။ ကျုပ်က မျက်နှာနဲ့ နို့ပေမယ့် သိရှိတာတွေ ကျုပ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ။ သိရှိ မိဘအသိုင်းအဝန်းကသာ တော့မတန်ဘူးဆိုပြီး သတ်မှတ်ကြတာပါ။ ကျုပ်ကို နှိပ်တယ်။ သည်တော့ကာ ကျုပ်လည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ငွေရှာမယ်ဆိုပြီးထွက်လာတာ စင်စစ်အောင်မိပြီးလျှင် အိမ်မြန်မာပြည် မြန်မာပြီး သိရှိထက်ထပ်မယ်ပေါ့။ ခုအခြေအနေဆို သိပ်မလွယ်ဘူး ... ထင်ထားသလို ထွက်ထားသလို ဖြစ်မလာဘူးလေ။ သည်လို ပြဿနာတွေကြောင့် လေးရွားမှာလည်း ကျုပ်မနေချင်တော့ဘူး။ နို့ကြောင့် ကျုပ် အန်ကောက်ကို ပြန်ကူးခဲ့တယ်။ အန်ကောက်ကနေ တစ်ဆင့် မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး ဖြစ်သလိုပဲလုပ်ကိုင်စုဆောင်းမယ်ပေါ့။

တစ်နေ့ အန်ကောက်မှာရှိတဲ့ 'ဂျီကာ'ကလပ်မှာ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ အရက်ထိုင်သောက်နေမိတယ်။

'ရှင် မြန်မာပြည်ကလားဟင်'

တိုင်းနိုင်သုမလေးတစ်ယောက် ကျုပ်နားကို ရောက်လာတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုမေးတယ်။

'ဟုတ်တယ်'လို့ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တယ်။

'ကျွန်မနာမည် ဝမ်ပါ။ ရှင်အားမယ်ဆိုလျှင် တွဲကကြတာပေါ့'

သူမက အရေးဆိုလာတယ်။ သည်တော့ကာ ကျုပ်လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး သူနဲ့ တွဲကလိုက်တယ်။ တီးဝိုင်းရဲ့ တေးသွားဆိုသွားတော့ သူမနဲ့ကျုပ် စာမွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

သူမအတွက် အချို့ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်တယ်။

ကျွန်ုပ်ထက် သူမက အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်တာကို သိရတယ်။ မြန်မာပြည်အကြောင်းတွေ ပြောနေကြရင်းက...

'ကျွန်မ မိတ်ဆွေမြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးမယ်'တဲ့ အလို သူမပြောလာတယ်။ သူမပြောတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားဆိုတာ မြန်မာပြည်က ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်းပဲ။ သူမက သည်ကလပ်မှာ ဂီတသမီးတို့။ သီချင်းဆိုနေတယ်လေ။ တစ်နေ့က ထိုင်းငွေဘတ် ၃၀၀ ရတယ်ဆိုပဲ။

ကျွန်ုပ်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူမရယ် သုံးဦးသား စကားတွေ ထိုင်ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြောင်းကို အိတ်သွန်မာမော့စ် ထုတ်ပြောမိတယ်။ အဲဒီတော့က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သူ့တီးဝိုင်းမှာ ဝင်တီးပါလားတဲ့။ ထိုင်းမလေး'ဝမ်'ကလည်း ပြောတယ်။ အခု အရာရာ တတ်နိုင်တာ သူ ကူညီပေးမယ်ပေါ့။ သည်တော့က ကျွန်ုပ် 'ကျိက်'ကလပ်ရဲ့ ဂီတသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဂီတသမီးတီး။ သီချင်းလည်းဆိုပေါ့။ တစ်ညကို ဘတ် ၂၀၀ ရတယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ယမကာ နှစ်ခွက် ထောက်ခွင့်ရတယ်။ မဆိုးဘူး၊ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်လာတာ။ ဝမ်းဆိုတဲ့ ငှက်မလေးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က မျှော်လင့်ချက် မရင် ခြံညီသန်း လာခဲ့ပြန်တယ်။ မလေးရှားမှာကုန်းကနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်ရင်း ငွေစုရမယ်။ မြန်မာပြည်ကို လှမ်းပြီး ပစ္စည်းပို့ရမယ်ပေါ့။ နို့ကြောင့် ငြိုးခြံခြံသုံးတယ်။ နေတော့ကာ မြန်မာလူမျိုးပိုင်တဲ့ တည်းခိုခန်းမှာနေတယ်။ အစားအသောက်ပါ တစ်နေ့ဘတ် ၆၀ ပေးရတယ်။ တည်းခိုခန်းဆိုပေမယ့် အောက်ထပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ အပေါ်

အခန်းလေးတွေဖွင့်ပြီး တည်းခိုခန်းသဘောမျိုး လုပ်ထားတာ။ တည်းခိုသူတွေအားလုံးက မြန်မာပြည်က ရောက်လာပြီး တစ်ထောက် နားကြတဲ့သူတွေပဲပေါ့။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကူညီတဲ့သဘောပါ။ သူကလည်း မြန်မာလူမျိုးပဲလေ။ အဲဒီလူက သေသဘောအရာရှိ ဖြစ်တယ်။ ထိုင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု ထိုင်းနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်တာလို့သိရတယ်။ မြန်မာပြည်က သူတွေဆိုလျှင် အတော်ကလေးကူညီပေးရှာတယ်။ ဘန်ကောက်ကို ရောက်လျှင်ဖြင့် ကိုဝင်းကြည်ရဲ့ ရန်ကုန်တီးဟောက်(စ်)ဆိုရင် မသိသူတွေ သလောက်ပဲပေါ့။

တည်းခိုခန်းခ၊ အစားအသောက်ပါ တစ်နေ့ ဘတ် ၆၀ ဆိုတဲ့အထဲမယ် လက်ဖက်ရည်တော့ မပါဘူးနော်။ အဲဒါကိုတော့ ကိုယ့်အသား ဝယ်သောက်ရတယ်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို ၅ ဘတ်ပေးရတယ်။ သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မြန်မာလူမျိုးတွေ အတော်များများ ရောက်တယ်။ မြန်မာတေးသံတွေ လွှမ်းမိုးလို့နေတယ်။ မြန်မာပြည်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေရသလိုပဲ။

သည်လိုနဲ့ ကျွန်ုပ် 'ကျိက်'ကလပ်မှာ ဂီတသမီး သီချင်းဆိုရက် နေ့ဘက်မှာ'ဝမ်'နဲ့ လျှောက်လည်လိုက်ပေါ့။ အချိန်တွေ ဖြန်းခဲ့တယ်။ အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့'ဝမ်'က ကျွန်ုပ်ကို ပြောတယ်။

'မစ္စတာဂိုက် ငွေလယ်လောက်စုမိပြီလဲ'တဲ့။

'ဘတ်ငွေမြောက်သောင်းလောက်တော့ ရပြီပေါ့'

'သည်လိုဆို မစ္စတာဂိုက် မြန်မာပြည်ကို ကားဝယ်ပို့လိုက်ပါလား'တဲ့။ လိုတဲ့ငွေစိုက်ပေးမယ်လေပြောပြီး သူကပဲ ဦးဆောင် လုပ်ပေးတယ်။ စင်ကာပူကို လှမ်းမှာပြီး ပို့ပေးတယ်လေ တကယ်ဆိုကျင့်

ကျုပ်ရှာရတဲ့ငွေက ကျုပ်အတွက် စုတာပဲရှိတယ်။ စားတာသောက်တာက 'ဝမ်း'ပဲ တာဝန်ယူတယ်လေ။

'ဝမ်း'ရဲ့ မိဘက အသေးစား ကုမ္ပဏီလေးတစ်ခု ဝိုင်တာလေ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလည်းဖြစ်တယ်။ 'ဝမ်း'ကလည်း သူ့ကိုယ်နိုက်ကာ ဝါသနာလည်းပါ လုပ်ငန်းသဘောလည်း လေ့လာရလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကလပ်မှာပဲ အလုပ်လုပ်နေသူ တစ်ယောက်လေ။ ကျုပ် ပြည်ပနိုင်ငံလာပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ ငွေလာရှာတာဆိုတော့ သူမက ဘာပြောမှတ်လဲ။

"မစ္စတာဂိုက်ရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဖို့ ပြည်ပနိုင်ငံထွက်ပြီး ငွေရှာရတယ်ဆိုတော့ ရယ်စရာဖြစ်မနေဘူးလား ရှင်ရယ်၊ ကိုမိသားစုဖို့ ငွေရှာတယ်ဆို ကြားကောင်းပါသေးတယ်။ သည်လိုထုပါလား မစ္စတာဂိုက်၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ယူနိုင်မလား ဘတ် ၂၀၀၀ ရမယ်လေ၊ ဟင်း -- ဟင်း'

'န'က ကျုပ်ကို ရယ်စရာပြောတာပဲလား၊ လှောင်တာလား၊ တကယ်ပြောတာလားဆိုတာ ကျုပ် ဝေခွဲမသိဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ် သိတာကတော့ သူ ကျုပ်ကို တွယ်တာနေပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေဆိုတာပါပဲ။

မှန်တာပြောရလျှင်ဖြင့် ကျုပ်လည်း သူ့အပေါ် အနေနီးဖြစ်နေတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီပေါ့။ နို့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ချစ်တာ သိရှိပဲ၊ မြန်မာမလေးပဲ။ ကျုပ်လက်ထပ်ယူမယ့် ဇနီးလောင်းက မြန်မာမလေးသိရှိပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ကျုပ်က သိရှိအပေါ် သစ္စာရှိရမပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ် လက်ထပ် မယူနိုင်ဘဲနဲ့ နိုင်ငံခြားသူရဲ့ အချစ်ကို မပိုင်ဆိုင်ချင်ပါဘူး။

သည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ 'ဝမ်း' နားလည်အောင် ရှင်းပြတယ်။

ဆိုတော့ ဝမ်းက အင်မတန်အံ့သြသွားတယ်။

'မစ္စတာဂိုက်ရယ်၊ ဝမ်းလေ မြန်မာပြည်ကို သိပ်လိုက်ချင်တာပဲ၊ မြန်မာလူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့စရိုက်တွေ သိပ်သိချင်တာပဲ၊ နောင်ဘဝမှာ မြန်မာလူမျိုးအနေနဲ့ လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ရှမ်းရှင်၊ ချီဆင် မစ္စတာဂိုက် သိပ်ချစ်တဲ့သိက္ခာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ခုလေ ကွယ် 'ဝမ်း' ရယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဝမ်းနဲ့ ကျုပ်သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ သံယောဇဉ်တွေလည်း ဝိုတွယ်လာတယ်။ မြန်မာပြည်ကိုလည်း ကျုပ် ကားပိုပြီးပြီး အကူအညီနဲ့ပေါ့။ ဗွီဒီယို အပေါ်စက်၊ အောက်စက်၊ အံ့တော်တော် ဆောင်းမိပြီ သည်တော့ မြန်မာပြည် ပြန်တော့မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကျုပ်အနေနဲ့ ပျော်တစ်ဝက် မပျော်တစ်ဝက် ဖြစ်နေတယ်။

ဘာလိုလဲဆိုတော့ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လျှင် သိက္ခာနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်။ ကျုပ်မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းပြီးပြီ။ သိက္ခာနဲ့ လက်ထပ်လို့ရပြီ။ အဲဒါကိုတွေးပြီး ပျော်နေမိတာ။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးမလေး 'ဝမ်း'နဲ့ ခွဲရတော့မှာပဲ၊ ဝမ်းနည်းမိတယ်။ တကယ်ပါ။

ကျုပ်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ကအစ သူဝယ်ပေးတာ။ ကျုပ်တွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေအပြင် မပြင်ဖူးတဲ့ ကျုပ် ဇနီးလောင်း သိက္ခာအတွက်ဆိုပြီး ပါတိတိတစ်စုံစာ ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်လေ။ ဘယ်လိုမူငြင်းလို့မရဘူး။ အားလုံး စိတ်ပြုလုပ်ပြီး ပြန်ခါနီး တစ်ရက်မှာ သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ -

'မခွဲနိုင်ဘူး' တဲ့လေ။

ထိုင်းလို ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ခါတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားနဲ့ပဲ ပြောကြတာ ခုတော့ သူ ကျုပ်ကို ထူးထူးခြားခြား ထိုင်းလို

အိပ်စက်ရေး

သူက စပြောပြီး ဂျက်နေရာတယ် ထင်ပါရဲ့ ပါးကလေးရဲ့
ခေါင်းလေးပုံလို။

ငဲ့နေတဲ့ သူ့ခေါင်းကလေးကို ကျုပ်လက်နဲ့ သူ့မေးလေး
ကိုင်ပြီး ဆွဲမော့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတယ်။ ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူမက အင်္ဂလိပ်လို ပြော
တယ်။

ကျုပ်စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် က
ချစ်နေမိသူလေး၊ သူမဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းခံလာရင်
ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျုပ် ပြန်မပါ၊ ပြန်မပါစိတ်ဓာတ်ပဲရှိတယ်။ သိက္ခာ
မှာလည်း သစ္စာမမောက်ချင်ဘူး 'ဝမ်း'ကိုလည်း လက်ထပ်မယူနိုင်ဘဲ
ကျူးကျူးလွန်လွန် မဖြစ်ချင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျုပ်နား
မယ် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကြားနေမိတယ်။

ကျုပ် ငြင်းရမလား လက်ခံလိုက်ရမလား။ ကျုပ်လေ တွေ
နေမိတယ်။

ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကို သူသိတယ်၊ သည်တော့ --

'မစ္စတာဂိုက်ရယ် ရှင်ကို ကျွန်မသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ်။ လေးစား
ပါတယ်၊ မစ္စတာဂိုက်ကလည်း ကျွန်မအပေါ်မယ် သံယောဇဉ်လေး
ဖြစ်နေပြီဆိုတာလဲ မပြောလည်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်
မလဲရှင်၊ ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်'

ကျုပ်ကို နှစ်နှစ်ကာတာတစ်ချက် နမ်းပြီး 'ပြန်သွားတယ်
ကျုပ်က ဝေ့ဝေ့နေဆဲ ...

နောက်တစ်နေ့ ဘန်ကောက်လေဆိပ်မယ် သူလာ နှုတ်ဆက်

နားလည်ခြင်း

ဆေးမလား၊ မျှော်နေမိတယ်။ လေယာဉ်ပျံကလည်း ထွက်တော့မယ်။
'ဝမ်း'ကတော့ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို စိတ်နာသွားပြီလား။ စိတ်မ
ဆောင်းခြင်းဖြစ်ရတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးမယ် ကျုပ်သူငယ်ချင်း
အိပ်ခိုင်းခေါင်းဆောင် ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ကို လာနှုတ်ဆက်ရင်း
'ဝမ်း' ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ယူလာပေးတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မယ်
သူ့ရဲ့စာဖတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ လည်လာမိတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဝင်ရယ်။

ကျုပ်ကိုမြင်လျှင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုမိမှာကြောင့် အဲဒီအခါ
ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ခရီးသွားနေရမှာကို မလိုလားတဲ့
အတွက် လာနှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုတာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း မစ္စတာဂိုက်
သူ့အနားမှာ မရှိတော့ပေမယ့်လည်း မစ္စတာဂိုက်နဲ့ နေခဲ့ သွားခဲ့၊ လာခဲ့
စဉ်ကလို နေထိုင်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အမြဲတမ်း စာရေးမယ်
အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သူ့ထံကို တစ်ခေါက်
ပြန်လာချေကြောင်းတွေပေါ့။

အိုကွယ် --

ဝမ်းသေ ငါလည်း မင်းလို ခံစားရပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့
တစ်ကြိမ်ကြိမ် ပြန်လာမြင်ဖောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လေ။

ဟော --

ပြန်မာပြည်ထဲကို လေယာဉ်ဝင်လာပြီပဲ၊ ကျုပ် အမေရယ်၊
သိက္ခာရယ်၊ ကျုပ်ညီမလေးရယ် လာကြိုကြလိမ့်မယ်။

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းတော့ ကြိုနင့်သူတွေ အများကြီး
ထဲမယ် ကျုပ်အမေနဲ့ ညီမလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ သူ့
နားရောက်တော့ "သိက္ခာ မေမေ"

"ညီမလေး၊ သိက္ခာကို ဘာလို့ ခေါ်မလာတာလဲ၊ သေသေ
ချာချာ စာကြိုပြီး ရေးထားတာတောင်မှကွာ"

သည်တော့ ကျွန် ညီမလေးက မျက်စောင်းထိုး မဲ့ခဲ့ပြီး

"ဟွန်း၊ .. ကိုကိုကသာ သိရှိနေ .. ကိုကိုအပေါ်မယ် သိရှိက သစ္စာမှမရှိတာ။ သူ့မိဘပေးစားတဲ့ သဘောအရာရှိလေး တစ်ယောက် နဲ့ မနေ့က လက်ထပ်သွားပြီလေ"

"ဟင် ရက်စက်လိုက်တာ သိရှိရယ် "

ဪ မနေ့ကတည်းက မနေ့က။ ဟုတ်တယ် မနေ့က မှတ်မိပြီ ။

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ။

မနေ့က သူ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ မနေ့ညက သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညပေါ့။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မနေ့ညက 'ဝမ်'ကျွန်ကို ပြောတယ်။ လိုလိုလားလား တောင်တောင်တတပြောလာတာ ကျွန်မှာဖြင့် သိရှိအပေါ် သစ္စာတရားတွေ ထားလိုက်ရတာ။ ဝမ်ရဲ့တောင့်တချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီညဟာ သိရှိရဲ့အပျော်ဆုံးဖြစ်မယ့် မင်္ဂလာဦး ညကို။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။

'ဝမ်'ရယ်။ မင်းရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို တန်ဖိုးမထားခဲ့တဲ့ ကျွန်ကို မင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်။

ခုတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ခြေခြား။ ခြေခြား ဖြစ်ခဲ့ကြပြီပေါ့။

ထူးမဂ္ဂဇင်း။ သစ္စာစွဲလှိုင်လဲ "

(ကိုရိုက် (အင်းစိန်) ကလောင်အမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သည်)

အပျံ့သင်ငွေကလည်းမဟုတ်

စိမ်းစိမ်းနီနီ ဝမ်းပင်ပျိုလေးတွေသည် လေပြည်လေညှင်းကြောင့် ယိမ်းထိုးနေကြ၏။

ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသော လဲပြဲလှန့်နွမ်းလျက်ရှိသော ဦးညွတ်ပြီးလေမှ ပြန်လည်ထောင်မတ်ဟန်ရှိကြသည့်ကြားမှ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေကြသည့် အုန်းမတ်တန်းတွေကို လှိုင်းဖွေဖွေးလေးတွေသည် သမုတုသောင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ခိုက်နေကြ၏။

အစေးသို့မှ တောင်တန်းကြီးသည်လည်း အိပ်တန်းနိုးလာသည့် နေရောင်နီကြီးကြောင့် အကျည်းတန်အလှဖြင့် မာန်ဝင်နေတော့၏။

သို့မြင်ကွင်းသည် မိမိအရပ်၊ မိမိဒေသတွင် အမြဲမြင်တွေ့နေရသည့် မရိုးနိုင်သော ကြည့်မဝရှုမဝနိုင်သော သဘာဝ ပန်းချီကားချပ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

ယခု ထိုပန်းချီကားချပ်ကြီးကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေရတော့၏။ စေးခဲပြီပေါ့။ ဘယ်တော့များမှ ပြန်လည်တွေ့နိုင်ပါတော့မလဲ။

သို့သည်သာမဟုတ် အမေ့ကိုလဲ လွှမ်းသည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကိုလဲ သတိရသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်ဘဝကို အောက်မေ့တတ်သအဖြစ်ရသည်။

“ပျော်ရာမှာမနေရ၊ တော်ရာမှာနေရ”ဆိုသည့် စကားကို မိမိယူသုံး၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘယ်သူမပြု

နားလည်ခြင်း

မိမိမူကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို မည်သို့ဆိုရိုးစကားဖြင့် ဖုံးကွယ်၍ ရုပ်သိမ်းမည်နည်း။

မိမိ၏ မိသားစု၊ မိမိ၏ အရပ်ဒေသကို မိမိကသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သည်ကား မိမိ၏ အမှားကြီးပင်ဖြစ်သည်။

လူကြီးလူငယ် အတော်များများ ကိုင်းတစ်ပါးကို ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ငွေတွေရကြသည်။ အဲလို မိမိသိခဲ့ကြသည်။ အားကျမိသည်။ သို့ကြောင့် မိဘ၊ ဘိုးဘွားစုပြီးဆောင်းပြီးသား ငွေကြေးကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကာ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ စင်ကာပူ၊ မိမိသည် ‘ထိုင်း’မှ တစ်ဆင့် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ မလေးရှားကို ဝင်ခဲ့သည်။

ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိရတော့၏။ ငွေရရှိဆိုတာ မလွယ်ပါလား။ မိမိနေရသည့်ကလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ။ နေရသည့် ဆိုတာကလည်း ဆယ်ပေမတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးတွင် လူငါးယောက် စုနေရခြင်း၊ အနေဆင်းရဲပြန်တော့ မိမိအရပ်ဒေသရှိ အိမ်ကြီး ခြံကျယ်ကြီးတွင် အသက်ရှူချောင်ချောင်ဖြင့် နေခဲ့ရခြင်းကို သတိရမိပြန်၏။

ပင်လယ်ငါးကို ဖောဖောသီသီ ဝဝလင်လင် စားခဲ့ရသည့် မိမိသည် အခန်းဖော်ငါးဦး စုပေါင်းစပ်ပေါင်းဖြင့် ရရှိလာသည့် အနည်းငယ်မျှသော ငွေကြေးလေးဖြင့်ဖြစ်သလို ဝယ်ခြင်း ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစာကို မျှမကျဖြစ်ပြန်သည်။

တစ်ချိန်က မိမိသည် မပူမပင်၊ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြနေခဲ့သည့်ဘဝကို မိမိဖာသာခွန်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အဲဒီ မြန်မာပြည်၌ လူတိုင်းအတွက် အချိန်ပိုတွေရှိကြ၏။ သည်မှာတော့ အချိန်ပိုဆိုတာမရှိ၊ နံနက် ၈:၀၀ နာရီတို့သည်နှင့် အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရသည်။ မွန်းတည့် ၁၂:၀၀ နာရီတွင် ထမင်းစားချိန်

နားရသည်။ မွန်းလွဲ ၁၀၀ နာရီ မထိုးခင် ကသုတ်ကရက် လုပ်ရကိုင်ရ စားရသောက်ရ၏။ အမောပင် မဖြေနိုင်သေး။ နေ့လယ်ခင်း ၁၀၀ နာရီတွင် အလုပ်ပြန်ဝင်ရ၏။ ညနေ ၅၀၀ နာရီထိုးသည့်တိုင်ပေါ့။ အင်း အဲဒီအလုပ်ချိန်အတွက် နေ့တွက်ရငွေက မလေးရှားငွေ ၁၄ ဒေါ်လာပေါ့။ မဆိုးလှဘူး ထင်သွားလား။ မှားလိမ့်မည်။ မိမိ မြန်မာ ပြည်က ထွက်လာတုန်းက အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အပြည့် အလုံ အဝတ်အစားထည့်လာတဲ့ အိတ်ဆိုတာကလဲ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အိတ်ကြီးနဲ့ တစ်ခါတည်းစတိုင်နဲ့ မလိုင်နဲ့ရင်ကော့ပြီး ထွက်လာတာ။ မိသားစုတွေအပြင် ရွာက သူငယ်ချင်းတွေပါ ရန်ကုန်လေဆိပ် အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရန်ကုန်က အစ်မကြီး မပိုဆန်နဲ့ ယောက်ဖတော်ကြီး ဖိုးလှိုင်ညွန့် အိမ်မှာတည်းကြတာပေါ့။

“ဟိုတ်ကောင်ကြီး မင်း တိုင်း ရောက်လျှင် ငါ့အတွက် ဂျာကင်ကောင်းကောင်း တစ်ထည် အရင်ဆုံး ပို့လိုက်ကွာ.....” ဆိုတဲ့ ဖိုးလှိုင်ညွန့်ကြီးခေါ် ဈေးဦးပေါက်လို့ သူကပြန်ပြီး မိမိအတွက် မြန်မာ ပြည်က အနွေးထည်ပို့ပေးလိုက်ရချေ၏။

မိသားစုတွေ ရန်ကုန်လေဆိပ်လိုက်ပို့ကြတုန်းက မိမိစိတ် တွေ သိပ်တက်ကြွနေ၏။ ရင်ကိုကော့နေတာပဲ။ သိပ်ကြာကြာ မကော့ နိုင်ပါချေ။ မိမိယခုနေရသည့် မလေးနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော် လဲရောက်ရော အကောင်းစားအိတ်ကြီးကလေ ကြွတ်ကြွတ် အိတ်ဘဝ ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ အဝတ်အစားဆိုတာလဲ သုံးစုံပဲ ရှိတော့၏။ နို့ကြောင် ညဝတ်အိပ်ဖို့အတွက် ဖိုးလှိုင်ညွန့်ကို လှမ်းမှာ လိုက်ရခြင်း ပင်။

သည်မှာရတဲ့ ဝင်ငွေလေးက တစ်ပဲခြောက်ပြားရယ် ဘယ်လို လုပ် ဝယ်နိုင်ပါ့မည်နည်း။ မြန်မာငွေနဲ့တွက်လျှင်ဖြင့် အခမ်းဈေးကြီး

နေ၏။ အစစအရာရာပင်။

မိမိအလုပ်မရမီ စပ်ကြား ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ ဒုက္ခခံခဲ့ ရတာလေးတွေ ကို သိကြလျှင်ဖြင့် တိုင်းတပါးထွက်အလုပ်လုပ်ချင်ကြတော့မှာ မဟုတ် ချေ။

မိမိတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်နှင့်အတူ မြန်မာပြည်က ထွက်လာကြတာ ပထမတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ တိုင်းတပါးမြေပေါ် ခြေအံ့ချလိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ စကြုံရတော့သည်။

မြန်မာပြည်ကနေ မလေးရှားအထိ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီး ကွာလာလမ်ပူကို ခက်ခက်ခဲခဲရောက် လာခဲ့တော့တယ်။ အဲဒီကို ရောက်ရောက်ခြင်းနေ့ ညမှာပဲ ပွဲစား ဦးမြငွေက JALAN GOMBAK ကို ခေါ်သွားသည်။ အဲဒီမှာ ရွာတ သန်းလှိုင်ရှိသည်။ မိမိတို့နဲ့အတူ သူ့ရဲ့ အမျိုးတော်စပ်သူ ၂ ယောက်လဲ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမြငွေက မိမိတို့ကို ‘သန်းလှိုင်’ရဲ့ အလုပ်ရုံမှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။

သန်းလှိုင်ရဲ့ အလုပ်ရုံက အလုပ်ပေးတော့ ပေးပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် နှစ်ယောက်ပဲရမယ်ဆိုတော့ အမျိုးချစ်တတ်တဲ့ သန်းလှိုင်က သူ့အမျိုးနှစ်ယောက်ကိုပဲ သွင်းပေးလိုက်တော့ မိမိတို့ သုံးယောက် အလုပ်မရဖြစ်ကော။ နို့ပေမယ့် သန်းလှိုင်က မိမိတို့ အလုပ်ရရှိရေး အတွက် ပွဲစားတစ်ဦးလက်ကို အပ်လိုက်၏။ သူကတော့ ဘယ်လောက် ရလိက်လဲမသိချေ။ မိမိတို့ကတော့ အတော်ကလေးဒုက္ခတွေ့ရလိုက် ၏။ အဲဒီပွဲစားက ကွာလာလမ်ပူကနေ အဝေးပြေးလိုင်းကားနဲ့ ခေါ်သွား သည်။ မိမိကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ ည ၈၀၀ နာရီခွဲသောက် ထွက်လာတာ။ ည ၁၀း၃၀ နာရီမှာ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်လာသည်။

မိုင် ၁၅၀ နီးလောက်ရှိမည်ထင်၏။ အဲဒီ အဝေးပြေးကားဂိတ်ကနေ တက္ကသိုလ်ပြီး ခရီးဆက်ပြန်၏။ သုံးမိုင်ခရီးလောက် လာခဲ့ကြပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာမယ် သည်ကပဲစောင့်” ဆိုပြီး ပွဲစားက မိမိတို့သုံးယောက်ကို အဲဒီ KIMFAH HOTEL မှာ ထားခဲ့ လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ကြတော့ အဲဒီပွဲစား ရောက်မလာတော့ချေ။ မိမိတို့ကို ပတ်သွားတာ မျက်ခြေပြတ်ပြီး ငွေပါသွားတာပေါ့။ မိမိတို့က သူ့ကို လာနီးနီး စောင့်နေတာ နေ့မှန်းတည့်တိုင်ပင်။ မလာနိုင်တော့တဲ့ အဆုံးတော့ မိမိတို့က အခန်းခ ကျသင့်ငွေ ၁၄ ခေါ်လာရှင်းလိုက်ရ၏။ ဒါနဲ့ မိမိတို့လည်း ညကလာခဲ့သည့် အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို ပြန်ရှာကြ သည့်။ ရက်စက်ပါပေမယ့် လုပ်ရက်ပါပေ။ အဲဒီ ကားဂိတ်နဲ့ ဟိုတယ်က နီးနီးလေးရယ်၊ တမင်တကာ နီးနီးလေး ခရီးကို လှည့်ပတ် ခေါ်လာတာ၊ မိမိတို့ မပြန်တတ်အောင် မျက်စိလည်သွားအောင်ပေါ့။ ဘာမှမလဲ၊ မိမိတို့ကလည်း မလည်မဝယ်ဆိုပေသည့် ကိုယ်ရေး ကြံတော့ သက်လုံ ကောင်းဆိုသလို လာတုန်းက ကားလက်မှတ်ကို ကြည့်ပြီး ကားရွေးစီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ရောက်ခဲ့တဲ့မြို့က ထိုင်းနယ်စပ်နားက PAHANG မြို့လေးပဲပေါ့။ ချောချောမောမောပဲ ညနေ ၄၀၀ နာရီ လောက်မှာ ကွာလာလမ်ပူကို ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သူ့အိမ်ဆီကိုပဲ ပြန်သွား ကြသည်။

မိမိတို့ ပြန်ရောက်နေမှန်းသိတော့ ဦးမြငွေ ရောက်လာ၏။ မိမိတို့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုစွဲတွေ သူ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ တအံ့တံသြ ဖြစ်သွားကာ --

“ မင်းတို့ပြောတဲ့ PAHANG မြို့ဆိုတာ ငါကြားတောင်

ကြားဖူးဘူး၊ ရောက်ဖူးဖို့ဆိုတာဝေးလာဝေးကော မင်းတို့သည်ကို ပြန်လာတတ်တာ သိပ်တော်တယ်ကွာ....” ဆိုပြီး ချီးမွမ်းတယ်လေး၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ချီးမွမ်းတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံးဖြစ်လိမ့် မည် ထားတော့။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးမြငွေက မိမိတို့ကို သူ့သမီးနေတဲ့ TAMIN JAYA ကို ခေါ်သွားပြန်၏။ သူ့သမီးရော သားမက်ပါ ဆွေတယ်။ ဦးမြငွေက မိမိတို့ကို အပ်ထားပြီးပြန်သွား ပြန်တယ်၊ သူ ပြန်သွားပြီးနောက် သူ့သမီးက -

“ကျွန်မတော့ သူဌေးကို ပြောထားတယ်။ အလုပ်ရမယ် ညနေ ၃း၀၀ နာရီကို အလုပ်ရုံ လိုက်လာခဲ့ကြ” ရယ်လို့ အလုပ် သွားခေါ်နီးမှာ သွားသည်ကြောင့် မိမိတို့သည် သုံးနာရီတိတိမှာ သူမ အလုပ်ရုံရှေ့ကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရဲကားတစ်စီးက မိမိတို့အနားကို ထိုးရပ်လာပြီး ပတ်(စ်)ပို့ တောင်းကြည့် ပါလေရောဗျာ။ သုံးယောက်စလုံး မလေးရှားအဝင် ဗီဇာ မရှိတော့တာ အတိအကျပြောပေါ့။

ရဲက သူ့ရဲကားနဲ့ မိမိတို့ကို ခေါ်တင်သွားတယ်။ မိမိတို့က လည်း မလေးစကားမတတ်၊ သည်တော့ မတောက်တခေါက် ထတ်ထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကိုပဲ အသုံးချရတော့တယ်။ သည်တော့ ခဲသားက မိမိတို့အလုပ်ရှာနေမှန်းသိတော့ သူက အလုပ်ရှာပေးမယ်၊ စမင်းမစား ရသေးရင်လဲ ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ၂ မိုင်လောက် အကွာအဝေး ချီပတ် အလုပ်ရုံတစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအလုပ်ရုံမှာ တစ်ယောက်ပဲ အလုပ်ရမှာဖြစ်တော့ မိမိတို့က သုံးယောက်စလုံး တစ်နေရာထဲမှာ လုပ်ခွင့်ပါတယ်လို့ အရေးဆိုလိုက်ရင်ပဲ ခဲသားကြီးဟာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်စားသွားရှာတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ခဲသားကြီးရဲ့ အစီအစဉ်က မိမိတို့ကို အလုပ်သွင်းပေးပြီး အလုပ်ရှင်ဆီက မလေး

ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ယူသွားမယ်လေ။ မိမိတို့က အဲဒီငွေကို လုပ်အားနဲ့ ပြန်ဆပ်ကြပေါ့။ ညှိနှိုင်းလို့ မရပြန်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကံကောင်းချင်တော့ မြန်မာစကားကျွမ်းကျင်တဲ့ ရန်ကုန်က တရုတ် တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို အကူအညီတောင်းလိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ဖြေရှင်းမှုကြောင့် အဲဒီရဲသားကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတွက် ဆိုပြီး ဒေါ်လာ ၁၅၀ ယူကာ မိမိတို့ကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားတော့တယ်။ သည်ကျေးဇူးရှင် တရုတ်သာ မကယ်လျှင် မိမိတို့ကို တစ်နေရာဒေါ် သွားပြီး ရောင်းစာဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီ တရုတ်စိုက်ပေးလိုက်ရတဲ့ ဒေါ်လာ ၁၅၀ အကွက် မိမိတို့ သုံးယောက်မှ တစ်ယောက်ကို အပေါင် သဘောထားခဲ့ပြီး ဦးမြင့် သမီးအိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီအိမ်ရောက်တော့ မိမိက ဦးမြင့် သမီးကို အပြစ်တင် လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကို စက်ခုံရှေ့မှာ ခဲပစ်သွားတာ သိရက်နဲ့ မှား ဘာလို့ ထွက်မရှင်းပေးရတာလဲ”

မိမိရဲ့ ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုကို သူမက စိတ်မကောင်းစွာသာ လေသံဖြင့်

“ကျွန်မစက်ခုံထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ရှင်တို့ကို ခဲပစ်သွားတာ လဲ သိနေပါတယ်။ ကျွန်မ ထွက်ရှင်းမပေးတာက ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကလဲ သည်စက်ခုံမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ပါမခံအတု နဲ့ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မပါ အပမ်းခံရမှာပေါ့။”

ဟဲ့ ရှင်းပြသည်ကြောင့် မိမိသည်လည်း မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့ဘဲ သူ့ယောက်ျားကို ဒေါ်လာ ၁၅၀နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ် ယောက်ကို သွားရွေးခိုင်းလိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ၂ ယောက် အလုပ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီ

အထဲမှာ မိမိ မပါပြန်ဘူး။ မိမိလည်း အင်မတန် စိတ်ပျက်လာပြန် သည်။ လက်ထဲမလဲ ဆယ်ဒေါ်လာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းလောက်မှာ ဦးမြင့် ရောက်လာတော့ နားထူ နားဆာလုပ်ရပြန်တယ်။ သူလည်း ဘာမှမကြံတတ်သလို ဖြစ်နေပုံ ရတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းလေ။ ငါးရက်လောက် ပြန်မလာတော့ဘူး။ မိမိလည်း သူအပ်ထားခဲ့တဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးမယ် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် နေနေရတယ်။ အလုပ်ရသွားတဲ့ သူတွေက အဲဒီအလုပ်ရုံ မှာပဲ လုပ်သားတွေ စုနေရတာကိုး။

မြန်မာပြည်က ထွက်လာကတည်းက ယနေ့ထိ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒုက္ခနဲ့သာ ရင်ဆိုင်နေရတာကိုး။ သည်တော့ စိတ်ဆင်းရဲလို့ထင်ပါ ပီနီတောင်သွားတယ်။ ကိုယ့် အမိမြန်မာပြည်ကို ပြန်လာပြီးကြိုးကြိုးစားစား လုပ်တော့မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် မိဘဘိုးဘွားပိုင် ယာမြေကို ကြိုးစားထွန်ယက်လုပ်ကိုင်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိလိုက်ပါ သေးတယ်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်မသိ၊ သည် လာရို့ရာ ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ငွေကလဲ နည်းမှ မနည်းတာ။ နှမမျှာနေမိပြန် တယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝ၊ တိုင်းတပါးထွက်လာမိတာ အများကြီး မှားနေ မှန်း။ သိရချိန်ဟာ သိပ်နောက်ကျနေပြီလေ။

ဘာပဲပြောပြောပေါ့လေ။ အမိမြန်မာပြည်ကိုလဲ ဘာမှပြန်ယူ မလာနိုင်ဘဲ မပြန်ချင်ဘူး။ မိမိအတွက်၊ မိသားစု ကုန်ခဲ့ရတဲ့ငွေတွေ ကိုလဲ အလကား သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်သလို အပြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ မိမိဘဝနှင့် မိမိရှိပါစေတော့။ မြန်မာပြည်သာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ ဂွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို ပြရတော့ မှာပေါ့ရမယ်လို့ မိမိကိုယ် မိမိအားပေး မိတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် ဆိုဖာစက်ရုံ တစ်ခုမှာ အလုပ်ရခဲ့လေတယ်။

စောက ပြောသလို မနက် ၈:၀၀ နာရီ၊ ညနေ ၅:၀၀ နာရီ မှာ တစ်နေ့ လုပ်ခ ၁၄ ဒေါ်လာရတယ်။ သည်လောက်တာသွားဖြစ် နာတုန်း။ ဒါကြောင့် လုပ်နိုင်တုန်း ကြိုးလုပ်ထားရပေတော့မည်။ သို့မှသာ ကုန်ကျခဲ့တာတွေ ကြေတော့မပေါ့။ သည်တော့ ညနေ ၅:၀၀နာရီ ကနေ ည ၇:၀၀ နာရီထိ အချိန်ပို ၂နာရီလုပ်ပါက တစ်နာရီ ၂-၆၀ ဒေါ်လာဆိုတော့ကာ ၅-၂၀ ဒေါ်လာရမည်ပေါ့။ သို့ကြောင့် မနက် ၈:၀၀ နာရီကနေ အချိန်ပိုပါ ည ၇:၀၀ နာရီထိ ပင်ပန်းပန်း ကြီးကြီးစားစားလုပ်မည်ဆိုပါလျှင် တစ်နေ့လုပ်ခငွေ ၁၉-၂၀ ဒေါ်လာ ရမည်ဖြစ်သည်။

သည်းသည်းခံ၊ ခေါင်းငုံ့ခံတတ်တဲ့ စိတ်မွေးပြီး နဖူးက ချွေး ခြေမကျအောင် လုပ်နိုင်ပါမှ ရမည်ငွေဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မိမိအမြန်မာပြည်ကို လွှမ်းသွတ် တာသသ ဖြစ်နေရလေပြီ။

ပြန်လို့လှသော်လည်း မောင်ကြီး မပြန်နိုင်ဖြစ်နေရချေသည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှသာ ဖြစ်တော့သည်။

ကိုရိုက်

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၆ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဝေးသွေ့၊ ဝေးက
ဝေးသောကဇာ

ဝေးပြီ ဝေးကာ ဝေးလေသောခါ

“မစ္စတာဂိုက် ရှင်ဘာတွေတွေ့ပြီး ငေးနေတာလဲဟင်....
ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို ရောက်တော့မယ်၊ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းက ခါးပတ်
ပတ်ဖို့ သတိပေးနေပြီလေ၊ ခါးပတ် ပတ်ထားတော့လေ”

အသံပဲသည်ကလွဲ၍ မြန်မာစကားကို ပြောပြစွာ ပြောစာတတ်
သည့် ဘန်ကောက်သူလေး “လာဝမ်” သတိပေးသံကြောင့် အတွေ့
ကမ္ဘာလေးပျက်သွားရသည်။

“ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်တော့မှာကို မပျော်ဘူးလားဟင်”
မစ္စတာဂိုက်ကို ကြည့်ရတာမပျော်သလိုဘဲ”

ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဟိုယံနှင့်တဲပတ်နေရာမှ သူမကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ရင်၊

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကို ခုတစ်ခေါက် ပြန်လာ
ရတာ မပျော်ဘူး၊ အမေ့ကို တွေ့ချင်လို့သာ ပြန်လာတာပါ။ ကျွန်တော်
သူနဲ့ ဝေးနေရာမှာပဲ နေချင်တယ်”

အခြေအမြစ်မရှိသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမသည်
အံ့သြသွားကာ.....

“ဘာရယ်.....သူနဲ့ ဝေးနေရာမှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ‘လာဝမ်’တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီ မစ္စတာ
ဂိုက်ရယ်”

နားလည်ခြင်း

“အော်ဆောရီးပဲ လာဝမ်၊ လာဝမ်က ကျွန်တော့် ဘဝ
ကြောင့်ကို ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်
အာဇာနည်က ပြောလိုက်တဲ့ စကားက လာဝမ်အတွက် အဆန်းတကျယ်
ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ”

“အော်...မစ္စတာဂိုက်မှာ နှလုံးသွားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်
ဆရာရှိနေပြီထင်တယ်”

‘လာဝမ်’က ပြုံးစေဖြင့် ကောက်ချက်ချလေသည်။

‘ဟုတ်တယ် လာဝမ်’

တိုတိုပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။ သည်တော့.....

“နီဖြင့် မစ္စတာဂိုက်ရဲ့ နှလုံးသွား ခံစားချက်လေးကို လာဝမ်
သိခွင့်ရှိနိုင်မလားဟင်”

“လာဝမ် တကယ်သိချင်လို့လား”

ငိုချင်လျက် လက်တုံ့ဖြစ်နေသူ ကျွန်တော်က မေးလိုက်
သည်။

“သိချင်တာပေါ့”

“အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်တဲ့အခါ ပြောပြပါမယ်”

“တကယ်နော်.... မြန်မာပြည်ကိုရောက်လျှင် ဦးဆုံး ‘လာဝမ်’
စာညှိမို့ စီစဉ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ မစ္စတာဂိုက် တွေ့ချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့
အမေ့ကို သွားတွေ့ပြီးလျှင်ဖြင့် လာဝမ်ဆီ ပြန်လာပါ။ ညစာစားရင်း
စကားပြောကြတာပေါ့”

လာဝမ်က အစီအစဉ်ကို သူမစိတ်တိုင်းကျဆွဲရင်း ပြော
လာသည်။ တကယ်တော့ ‘လာဝမ်’သည် ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားသွား
ဆော် သက်သက်မဟုတ်ချေ၊ ဘန်ကောက်မှာကတည်းက အသိမိတ်ဆွေ
ဖြစ်ခဲ့သူပင်။

ကိုရိုက်

သည်တစ်ခေါက် သဘောလိုက်ခဲ့ပြီးအပြန် ဘန်ကောက်တွင်
ဝင်နားရင်း အချိန်လည်းရသည်နှင့် KANCHANA BURI ဖြူလေး
တွင် ရောက်ရှိနေသည့် ညီဖြစ်သူ ကျော်ဝင်းထံ ခရီးတစ်ထောက်
ဝင်နားခဲ့သည်။ ညီဖြစ်သူသည် သစ်တောအရာရှိငယ်လေးဖြစ်သည်။
နယ်စပ် သစ်ရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စဖြင့် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ထံသို့
သွားရောက်လည်ပတ် နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း 'လာဝမ်' နှင့် ဆုံကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

'လာဝမ်' သည် မြန်မာထိုင်းနယ်စပ် သစ်ထုတ်လုပ်မှု
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ စကားပြန်မလေးဖြစ်သည်။ မြန်မာစာကို အထူး
လေ့လာလိုက်စားသည်။ မြန်မာစာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသည်။
မြန်မာဝတ္ထုတွေကို နှစ်သက်၏။ ညီဖြစ်သူနှင့် လာဝမ်တို့သည် အလွန်
အားရကဲများတွင် ကျွန်တော်သွားလိုသည်နေရာများကို လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ လိုလေသေးမရှိ ကူညီခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်တော့မည် ဆိုသောအခါ သူမကလည်း
လိုက်လံလည်ပတ်လိုသည်ဆိုသဖြင့် ယခု ကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏
အပြန်ခရီးတွင် ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သူမအတွက် စရိတ်စကနှင့် ဗီစာရရှိရန်အတွက်ကိုမူ သူမ
တို့၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကွပ်ကဲက ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ
အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူရသည်ကား သူမ သွားလိုသည့် နေရာ
အနှံ့သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရန်သာဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် မြန်မာပြည်
အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် သူမအား "သမ္မတ" ဟိုတယ်သို့ ပို့ဆောင်
ပေးပြီး မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာလှပြီဖြစ်သည့် အမေ့ထံသို့ ညီက
ပါးလိုက်သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပွေ့ပိုက်ကာ အပြေးပြန်ခဲ့ရ

နားလည်ခြင်း

လေသည်။

"မစ္စတာဂိုက် လာဝမ်ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့နော်၊ မြန်မြန်
ပြန်လာခဲ့ဟုတ်လား" ရယ်လို့ အားငယ်နေဟန် မျက်နှာနှင့် စကားသံ
လေးကြောင့် အမေ့ထံတွင် ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ခပ်မြန်မြန်ပင် သူမ
ထံသို့ ပြန်ခဲ့ရပေသည်။

သူမက ဟိုတယ်အောက်ထပ်ရှိ "ကော်ဖီခန်း" မှ စောင့်နေ
မည်ဆိုသဖြင့် ကော်ဖီခန်းအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်လိုက်သည်တွင်

"မဟာညနေခင်းပါ မစ္စတာဂိုက်....လာဝမ် စောင့်နေတာ
မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ" ရယ်လို့ ပြုံးပြုံးလေးပြောရင်း 'လာဝမ်'
သည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ကျွန်တော့်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်စကား
ပြောလေသည်။

မိုးပြာရောင် တီရှပ်လက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် အပြာရင့်ရောင် မိနီ
စကဒ်လေသည် သူမ၏ ဝင်းဝါသောအသားလေးဖြင့် လိုက်ဖက်ညီ
လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်က လာဝမ်အား လေးကြည့်နေမိရာက သတိရ
လာပြီး.....

"ကဲ.....လာဝမ် ညစာစားဖို့ အချိန်လည်း စောသေးတယ်
သည်တော့ ပန်းခြံတစ်ခုခုသွားပြီး စကားပြောကြတာပေါ့" ဟု ဖိတ်ခေါ်
ရာ ပြုလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သမ္မတဟိုတယ်နှင့်နီးသော မန္တလယ်ရိပ်
သို့ သွားကြသည်။ နေရောင်လေးရှိတုန်းမို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသေးသည်။
ပြီးမှ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"မစ္စတာဂိုက်တော့ မသိဘူး၊ လာဝမ်တော့ ချောသလိုလိုပဲ
ခံစားရတယ်သိလား"

သူမက ချောကလက်ကို စက္ကူပတ်ချောင်း ညင်ညင်သာသာ

ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ပျော်ပါတယ်။ ပျော်ရုံတင်မကဘူး ကြည်နူးနေမိပါသေးတယ်”

“ကြည်နူးနေမိတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်” သူမ၏အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမည်မသိ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှက်သလိုလည်း ဖြစ်သွားရ၏။ သို့ကြောင့်.....

“လာဝမ်ကို ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား” ရယ်လို့ ချက်ခြင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ ပြောလိုက်ရသည်။

“အို.....နားထောင်မှာပေါ့၊ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင် ဖြစ်ပါစေ၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာကိုပဲ ဇာတ်လမ်းလေးဆုံသည့်တိုင် ဗီဇာ ထပ်တိုးတောင်းပြီး နားထောင်မှာပေါ့ရှင်”

ကြည့်စမ်း၊ စကားတတ်မလေး၊ သို့ကြောင့် လက်သီးဆုပ်ဖြင့် သူမ၏နဖူးကို အသာလေး ညှပ်ညှပ်သာသာ ထုလိုက်သည်။ လာဝမ်သည် ကျွန်တော်အား ပြုံးပြရင်း သူမ၏ လက်ထဲမှ ချောကလက်ကို တစ်ပိုင်းချိုးကာ ကျွန်တော်ပါးစပ်တွင်း ထည့်ပေးပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကို သူမစားလိုက်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကလေးအသာ ငဲ့ဆောင်းလိုက်ပြီ။

“မစွတာပိုက်ရဲ့ အချစ်ပုံပြင်လေး ပြောတော့လေ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်အား လာရောက်ဖို့နေလိုက်တော့၏။ ပြန်ပြောလျှင် အလွမ်းတွေသာဖြစ်ကျန်ရစ်မှန်းသိပေမင့် လာဝမ်အား ကျွန်တော် အကြောင်းတွေ ပြောပြရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တွင် ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အမည်ကား “ကြူကြူမာ”။ ကျွန်တော်၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ အေးအေး သိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အေးအေးသိုက်တွင် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ကြူကြူမာနှင့် စောမာလာဖြစ်သည်။

ညီမလေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်တော်အား ခင်မင်ကြပါသည်။ သူတို့လေးတွေနှင့် ရင်းနှီးပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကြူကြူမာကို အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သွားလိုက်ကြ၊ လာလိုက်ကြ၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်ကြ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိခဲ့ကြသည်။ ကြူကြူမာကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ချစ်နေမှန်း သူမ မသိမတတ် သိသည်။ သို့ပေမည် မသိသလိုမျှ နေထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အနေကလည်း ဖွင့်ဟမပြောရဲချေ၊ အကယ်၍ ခွင့်ပြေးလိုက်လို့ လက်ခံလျှင် ကောင်းပါရဲ့၊ လက်မခံခဲ့သော် ရင်နာလေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားရမည်ကို ကြောက်နေမိသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ဇာတ်လမ်းအရှုပ်တော်ပုံကြီးက စတင်လာတော့၏။ စောမာလာနှင့် ပတ်သက်လို့ ဖြစ်သည်။

စောမာလာသည် မိခင်ကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသာနေပြီး သူမ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သူမ၏ မိခင်နှင့်ပါ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရပြီး သူတို့အိမ်သည် ကျွန်တော်၏ စားစာမိသောက်အိမ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စောမာလာ၏ မိခင်ကြီးက ကျွန်တော်အပေါ်မှာ သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ရှာပေသည်။

.....မင့်ညီမကတော့ အစ်ကို မေတ္တာငတ်နေသူလေးပါ။ သူက မင်းကိုပဲ အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို ခင်မင်နေတယ်” ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း စောမာလာကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါသည်။ သည်တော့ကာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် စောမာလာအိမ်တွင် ၂ပတ်တစ်ခါ သို့မဟုတ် တစ်လ

ပျော်ပျော်ပါးပါး ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

“ကိုကို အစောကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါ” ဆိုလျှင် မငြင်းခုံမိတော့။ သင့်တော်၏။ မတော်၏ မစဉ်းစားနိုင်တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ဘက်က ရိုးသားစွာ သစ္စာရှိခဲ့သည်ကိုး ။

ထိုကာလအတွင်း မျှော်လင့်မထားသော ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်လာတော့၏။

တစ်နေ့တွင် စောမာလာ၏အမေက ကျွန်တော်ကို အရေးတကြီးခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။ သူမသည် အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်လာပြီး ကျန်းမာရေးလည်း ယိုယွင်းလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် စောမာလာကို ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန်အတွက် စကားကမ်းလှမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တွင် စေ့စပ်ပြီးသူရှိကြောင်း မသားသုံး ပြောလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ စေ့စပ်ထားသူ မပြောနှင့်၊ ကြူးကြူးမာမာ အချစ်ကိုပင် တောင်းခံ၍ မရသေးချေ။

ဤကိစ္စသည် ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှံလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့ကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ကြူးကြူးမာမာ ကို အကြောင်းမဲ့ ဖွင့်ဟပြောပြရင်း သူမအပေါ် ချစ်နေမိကြောင်းပြောလိုက်မိပါတော့သည်။

“ကိုယ့်မပြောလဲ သိပြီးသားပါ။ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလို့တယ် မသိဘူးများ မှတ်နေလား။ ကိုကိုရယ် ညီမလေးရယ်နဲ့ ဖြစ်နေကြပြီးတော့၊ ခုမှ လာပြောမနေပါနဲ့၊ ကြူးကြူးရဲ့ အချစ်ကိုလည်း တောင်းခံနေစရာ မလိုပါဘူး။ စောမာလာကိုပဲ ယူလိုက်ပါ။”

ကြူးကြူးမာမာက ဤသို့ တစ်ဘက်သတ်ပြောပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ကို အတွေ့မခံတော့ပါ။

တကယ်တော့ ကြူးကြူးမာမာသည်လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်

သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်နေသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စောမာလာကိုယ်တိုင် မြေရှင်းပေးလျှင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ အမေကြီးက သူ့သမီးမသိပါစေနင့်ဟ ကတိတောင်းထားသဖြင့် စောမာလာအား အကူအညီ မတောင်းရက်ပြန်ပါချေ။

ချစ်လျက်နဲ့ နီးရက်ကာယ် ဝေးနေကြသည့်အတူ ဝေးနေရာမှ ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ ကျွန်တော်သည် သဘောလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပေတော့၏။

အဝေးနိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသည့် ကာလမှာပင် စောမာလာ တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်လိုသိသွားသည်မသိ၊ ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး သူမနှင့် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်းကို ကြူးကြူးမာမာ သွားရောက်ရှင်းပြခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြူးကြူးမာမာ တစ်ယောက် အမြင်ရှင်းရန်အတွက် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ညီမလေး အေးအေးချိုချို ရေးလိုက်သည့်စာထဲတွင် စိတ်လိုက်ရသောကြောင့် ကြူးကြူးမာမာတစ်ယောက် အဖြစ်မှန်သိရှိသွားသဖြင့် ဝမ်းသာရသလို၊ စောမာလာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“အဲဒါပါပဲ.....လာဝမ်းရယ်” လို့ပြောပြီး ဇီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာလိုက်တာ ဇီးခိုးငွေ့တို့အား အဝေးသို့ သက်ပြင်းနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“နီဖြင့် မစ္စတာပိုင်ကလည်း တခြားချစ်သူ မရှိသေးတော့ပေ” ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နီဖြင့် ဟိုက အဖြစ်မှန်သိသွားပြီမို့ မစ္စတာပိုင်တို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

သူ့အမေကို ကျွန်တော်အဖြေဘဲ အကျီအိပ်ကပ်အတွင်းမှ အဝါရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်သော စာရွက်ခေါက်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လာဝမ်သည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ခိုတွယ်နေရာမှ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

“အို.....စာတ်လမ်းက ရှင်းနေပြီပဲ၊ စာက တစ်ကြောင်း တည်းပဲရေးထားတယ်

သိပ်ချစ်ရပါတယ်မောင်ရယ် ..စောင့်နေမယ်နော်

ကြူမာ

ဆိုပါကလား

“ဟုတ်တယ်..... သူ ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့စာ၊ အဲဒီ စာကို ကျွန်တော် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ရောက်နေတုန်းရတာ၊ အလျင်တစ်ခေါက် သဘောထွက်ခဲ့တုန်းကပေါ့၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ များ၊ မြန်မာပြည်ကို အပြေးလေး၊ ပြန်လိုက်ချင်တယ်။ နို့ပေမယ့် တစ်နှစ်နီးပါး၊ ကြာသွားပြီးမှ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တယ်လေ။ ရောက်ရောက်ချင်း အမှေ့ဆီတောင် မသွားသေးဘဲ သူ့ဆီအပြေးလေး သွားလိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြန်မရောက်ခင် တစ်လလောက် ကတည်းက နှလုံးရောဂါနဲ့ သူ ဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ”

“အို..... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

လာဝမ်၏ မျက်နှာလေးသည် ကြေကွဲဆွေးမြေ့သည့် အရိပ် အယောင်သမ်းကာ ညှိုးငယ်နေတော့၏။

“ကဲ.....လာဝမ် ထ၊ မောင်စလျိုးနေပြီ၊ ညစာ သွားစား ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်က သူမ လက်မောင်ဆိုးလေးကို ကိုင်ဆွဲထူ လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပန်းဆိုးတန်းရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်

နားလည်ခြင်း

တွင် အတူတူ ညစာစားပြီးနောက် လာဝမ်အား ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပြန် အမေ့ထံသို့ ပြန်ခဲ့ပေသည်။

နောက်နေ့များမှစ၍ သူမအား မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားသို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ သွားအတူ လာအတူ၊ စားအတူ တံတွဲတွဲ အနေကြာ လာတော့ကာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်လာသည်။ ခင်မင်မှုတွင် ပိုလာသည့်အပြင် သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိကုန်ခဲ့ပြီး သူမပြန်ရန် ရက်သည် လက်ချိုးမရေတွက်ရပါဘဲနှင့် ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ သူမ ပြန်ရန်အတွက် နက်ဖြန် နံနက်ပိုင်း လေယာဉ်လက်မှတ်ရထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့တွင် သူမနှင့်တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။ ဝယ်စရာပစ္စည်းများ လိုက်ဝယ်ခဲ့ကြသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် သူမ တည်းခိုသည့် သမ္မတဟိုတယ်သို့ ပြန်လိုက်အပို့တွင်.....

“မစ္စတာပိုက် နက်ဖြန်ဆို လာဝမ် ပြန်ရတော့မယ်နော်”

အင်း.....သူမ ပြန်ရတော့မှာပါကလား၊ ကျွန်တော်နှင့် သူ ခွဲကြရတော့မည်။ နောင် ပြန်ဆိုကြပါဦးမလား။

“တူတူ သွားလာကြတာတွေကို မပေပါနဲ့နော်”

သူမက ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့အား ပြောလေသည်။

“ဘယ်ပေနိုင်ပါ့မလဲ လာဝမ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ပိုလိုတောင် မမေ့တတ်သူပါ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမ၏ ညှိုးငယ်သယောင် ပြင်းနေ သည့် မျက်နှာလေးသည် ဝင်းလက်လာပြီးလျှင် -

“တကယ်ပြောတာလားရှင်၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နက်ဖြန် လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါဦးနော်”

“ကွယ်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လာဝမ်က လိုက်မပို့နဲ့ ဆိုလည်း ကျွန်တော်က လိုက်ပို့မှာပါလေ”

ကျွန်တော့်အား သူမသည် ပြုံး၍ ကြည့်နေရင်း “မစွတာပိုက်ရဲ့ အမြတ်တနီးပစ္စည်းလေး ပေးစရာရှိတယ်။ လာဝမ် သိမ်းထားတာ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ အဝါရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်သော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ထိုးထည့်ကာ ‘သိပ်ချစ်ရပါတယ်မောင်’ ဟု တိုးတိုးလေးကွပ်ပြောပြီး အပါးမှ ပြေးထွက် သွားလေတော့၏။ အတန်ကြာမျှ သူမအား စိုက်ကြည့်နေပြီး မျက်စေ့ အောက်မှ သူမ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အိပ်ကပ်အတွင်းမှ ‘သူမ ထိုးထည့်ပေးသွားသည့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟင်”
အဝါရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်သော စာရွက်ခေါက်လေး.... ကြူကြူမာရဲ့ ပေးစာလေး။ အော်...ဟုတ်ပါပြီ၊ သူမ မြန်မာပြည်စ ရောက်သည့်နေ့ ပန်းခြံတွင်းမှာ ပေးဖတ်လိုက်သည့် စာရွက်ကလေး။ သူမ သိမ်းဆည်းထားတာကိုး။ ပိုသေချာအောင်ဖြန့်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ ကြူကြူမာရဲ့စာ တော့ မှန်သည်။ သို့သော် ထူးခြားနေသည်ကား တစ်ချိန်က ကြူကြူမာ ရေးခဲ့သည့်

“သိပ်ချစ်ရပါတယ် မောင်ရယ် စောင့်နေမယ်နော်” ဆိုသည့် တစ်ကြောင်းတည်းသော စာတန်းလေးအောက်တွင် ကြူကြူမာ၏ နာမည်အပြင် လာဝမ်ဆိုသည့် နာမည်ကို ဖြည့်စွက်ထားပေသည်။

“အိုကွယ်...လာဝမ်ရယ်” ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည် လိုက်ပါသည်။ ကြူကြူမာ ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်ရသူ ဖြစ်ကြောင်း သူမအားလည်း ကြူကြူမာကဲ့သို့ပင် ချစ်စေချင်သည့်

သဘောဖြစ်ပေသည်။

လာဝမ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်သိပ်ချစ်နေရပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို လာဝမ်မပြန်ခင် တစ်ဝကြီး ပြောလိုက်ပါမယ်လေ။

ဝမ်းသာကြည်နူးစွာဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ကယ်လေးကို အမှေအခိုက်ရှိရာ အင်းစိန်ဘက်သို့ အပြေးနှင်စေခဲ့တော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး သူ့မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ နက်ဖြန်အစောကြီး လာခဲ့ရဦးမည်။ စောစောလာလျှင် စကားတွေ များများပြောရမည် မဟုတ်ပါကလား။ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

သူမကို ကျွန်တော်ချစ်နေကြောင်း၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေ ကြောင်း သူမသိလျှင် မည်မျှဝမ်းသာလိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော်၏ အပြန်ခရီးသည်လည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်း နေချေတော့သည်။ ခဝဲခြံ ကျော်၍ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းရေ ကုန်းဆင်းနား ပင်ရောက်ချေ ပြီကော။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောင်းဝင်းတွင်း ရှေ့မှ ဖြတ်ကွေ့လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ကျွန်တော်သည် တိုက်မိမည် နှ့်၍ ထိုကွေ့ကားကိုပန်း၍ ကွေ့တက်လိုက်သည်။

“ဟာ” ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ၊ တားတစ်စီးသည် DAEWOO ဘတ်စ်ကားကြီးကို ကျော်အတက်နှင့် ချက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိလေတော့၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဘရိတ်ကို ခုံမိမ်း လိုက်သည်တွင်.....

“ကျီ”

KAWASAKI ဆိုင်ကယ်လေးသည် တရွတ်တိုက် ဆုံ သွားပြီး တစ်ဘက်မှ ပန်းတက်လာသည့် ကားလေးဖြင့် ခေါင်းချစ်ဆိုင် တိုက်မိသွားတော့သည်။ -

“နုံး”

“ဟာ” “ဟင်” “အမလေး” ဆိုသည့် အထိတ်တလန့် အော်သံများသည် ကျွန်တော်နှောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပေါ်ထွက်လာသံများဖြစ်သည်။

တော်သေးသည်။ မသေကောင်း။ မပျောက်ကောင်း။ တစ်ည နှင့် တစ်နေ့လုံး သတိလစ်နေရမှ ပြန်လည်သတိရလာ၏။ ခေါင်းတွင် ရှစ်ချက်ခန့် ချုပ်ရသည့် ဒဏ်ရာနှင့် ပေါင်တစ်ဖက်ကျိုးသည်မှ လွဲ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ခြင်းမရှိချေ။ ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာများရရှိခြင်း အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမရှိသော်လည်း လာဝမ်အား နှုတ်မဆက် လိုက်ရခြင်းနှင့် သူမကို ဝမ်းသာဖွယ်စကားများ မပြောလိုက်ရခြင်း အတွက် သူမ၏ ဖြစ်ရပ်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးအထိ သူမ ကတော့ စောင့်မျှော်နေမှာ သေချာပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ‘သူမ’ သိနိုင်မည် မဟုတ်သည့်အတွက် လာဝမ် တစ်ယောက် ကျွန်တော် ကို ဘယ်လိုထင်သွားပေတော့မည်နည်း။

သို့ကြောင့် ဆေးရုံပေါ်မှာပင် အဖြစ်မှန်များကို ရေးသား၍ သူမထံသို့ Register လုပ်ပို့လိုက်သည့်စာသည် မကြာမီအချိန်ကာလ အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်ထံသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လိပ်စာရှင်သည် လုပ်ငန်းမှ နုတ်ထွက်သွားသဖြင့် လက်ခံသူမဲ့ စာကလေးသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ကြောင့် သည်ဝတ္ထုကလေးကို ‘လာဝမ်’ ဖတ်ရပါလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်မိပါသည်။

မိုးဘောက်မြေပြင် သံယောဇဉ်

မာလာ၊ ဝင်းမာ၊ ချိုမာ.....တဲ့။ ညီအစ်မ သုံးယောက်

နိတယ်။

အကြီးမလေးက ချိုမာ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ချိုချင်လို့ခေါ်တယ်။

ချစ်တန်းရှိပြီ။

အလတ်မလေးက မာလာတဲ့၊ သူ့ကိုတော့ ကျုပ်က အဖေ တူလေးလို့ ခေါ်တယ်လေ။ ညီအစ်သုံးယောက်ထဲမယ် အဲဒီ အလတ် မလေးက ဖအေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာ။ မျက်လုံးလေး ပြူးပြူးလေးနဲ့ ချစ်စရာကလေးရယ်၊ ခြောက်တန်းရှိပြီ။

အဲ.....အငယ်ဆုံးကလေးက ဝင်းမာပေါ့။ သူ့ကိုတော့ ဆံရှည်ကလေးလို့ခေါ်တယ်။ ခါးလည်လောက်ရှိတဲ့ ဆံရှည် ကလေး နဲ့၊ တစ်မျိုးလေးပဲ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဂျပန်ပြည်က ကော်ပတ်ရှပ် လေးကျနေတာပဲ။ သူလေးကတော့ လေးတန်းကျောင်းသူလေးပေါ့။

ကျုပ်က သူတို့မိသားစုနဲ့ အင်မတန်ကို ခင်ကြားတာ။ ဘယ် လောက်ခင်သလဲလို့ဆိုလျှင် ညတိုင်း သူတို့အိမ်ကို မူးမူးပြီးသွားတယ်။ ဂျီကျတယ်။ တခါတလေ ည ၁၀ နာရီလောက်ဖြစ်နေလဲ မရမနေ အရက်ရှာခိုင်းပြီး သူတို့အိမ်မှာပဲသောက်တယ်။ အဲဒီ မိသားစုက သိပ်ကောင်းတယ်။ သဘောထားပြည့်တယ်။ ကျုပ် အပေါ်အနှံ့အတာ သိပ်ခံတယ်။ မိသားစုအားလုံးက ကျုပ်ကို သိပ်ခင်ကြတယ်။

နားလည်ခြင်း

အဲ....ရှိသေးတယ်။ သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်ရဲ့ အဘွား၊ အမေဘက်ကတော်တာ၊ လေဖြတ်ထားလို့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မ ထွက်နိုင်ဘူး။ သူကလည်း ကျုပ်အဲဒီအိမ်ရောက်လျှင်ဖြင့် သိပ်ပျော် တယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကမူးပြီး ထွေနေပြီဆိုလျှင် ရယ်စရာ ပြောတတ်လို့တဲ့။ အရယ်သိပ်သန်တယ်။ တစ်ခါ အရယ်လွန်ပြီး တက်သွားလို့၊ ကံသီပေလို့ပေါ့။

ကျုပ်အဖို့မှာလည်း သည်ရွာလေးမယ် အရင်အချာ မိတ်ဆွေ ဆိုလို့ကာ သူတို့မိသားစုပဲရှိတာ။ ကျုပ်အတွက် အလည်အပတ် သွား ရောဆိုလို့ သည်တစ်အိမ်ပဲ နိတယ်လေ။

ကျုပ်က သည်ရွာလေးမယ် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲ။ တစ်ယောက်တည်းရယ် ဆိုတော့ကာ ကျုပ်က လုပ်ငန်းတာဝန်ချိန် ခြံတာနဲ့ အရက်သောက်၊ အဲဒီအိမ်သွားလည်း ဒါကျုပ်ရဲ့ နေ့တစ်နေ့ အလုပ်ပဲ။

သည် ကလေးမလေးတွေ အဖေကလည်း ကျုပ်လိုပဲ သည်ရွာမယ် အစိုးရလုပ်ငန်း တာဝန်လာပြီး ထမ်းဆောင်နေရတာ လေ။

ဝန်ထမ်းချင်းဆိုတော့ကာ ခင်သွားတာပေါ့။ အဲ.... သူကတော့ အသောက်အစားမရှိဘူး အင်မတန်အေးတယ်။ သူတို့က သည်ရွာမယ် ကျုပ်အလျင် နှစ်အတော်ကြာကြာကကို ရောက်နေကြတယ်။ သည် တော့ကာ သည်ရွာသားလို ဖြစ်နေပြီပေါ့။

အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ကူညီကြတယ်။ အဲဒီနဲ့ အနေကြာလာတော့ကာ ခင်မင်ရုံတင်မကတော့ဘူး၊ သံယောဇဉ်ပါ ဖြစ်လာကြတယ်။

ကျုပ်သည်လို သောက်စားနေတာကိုလည်း သူတို့က သိပ်

သဘောမကျဘူး။

“ ဦး..... အရက်မသောက်ဘဲ နေပါလား။ ”

“ သောက်တာတော့ သောက်ပေါ့ဗျာ၊ အတိုင်းအဆလေးနဲ့ ဆို မကောင်းဘူးလား။ ”

ဟုတ်တယ်။ သူတို့ ပြောလည်းပြောစရာပဲ။ ကျုပ် အရက် သောက်တာ အတိုင်းအဆ မရှိဘူး။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သောက်တာ။

သည်တော့ကာ သူတို့က ကျုပ်ကို ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် ရှာစေချင်ကြတယ်။

“ ဟိုလေ.....ကိုယ်က လူဖျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မှာလား။ ”

“ မတွေ့သေးလို့ပါဗျာ ”

“ အဲမာ.....ကျွန်မတို့ ကြားပါတယ်နော်၊ ဟို ဆရာမလေး ကကော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သည်ရွာက ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ယောက်ကို သဘောကျနေတာကြာပြီ ”

ဆရာမလေးက စီးပွားရေးဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်လေမည် တစ်ခြားအလုပ် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ရွာမှာပဲပြန်ပြီး မူလတန်းပြ ဆရာမ လုပ်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ကာ ‘ကြက်၊ ဘဲ’ အရောင်းအဝယ် လုပ်သေးတယ်။

ကျုပ် သူ့ကို သိပ်သဘောကျတယ်။ အစကတော့ အမှတ် တမဲ့ပါပဲ။ တစ်ခါနှစ်ခါ ဈေးတန်းလေးထဲမယ် ဆုံကြတယ်။ မျက်လုံးချင် ဆုံမိရာကစပြီး ကျုပ် သူ့ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်လေ။ သိပ်လှတဲ့ မျက်လုံးပဲဗျာ၊ ကျုပ်က စာရေးဆရာ မဟုတ်တော့ သူ့မျက်လုံးအလှကို ဖွဲ့နွဲ့ပြီး ပြောမပြတ်ဘူး။ ဘယ်မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးနဲ့မှ မတူ တာတော့ သတိထားမိသေး။ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်သားလေး အလယ်မယ်

နှိတ် ချောကလက်ရောင် မျက်ဝန်းလေး ပြေးလွှားနေတာကိုက တစ်မျိုးလေး ကြည့်လှတယ်။

ကျုပ်က သူ့မျက်လုံးလေးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်တတ်မှန်း သိတော့ သူက ရှက်စနိုးလေး ဖြစ်သွားပြီး သူ့မျက်ဝန်းလေးကို မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေနဲ့ ‘မုံးပစ်လိုက်တတ်တယ်။ အဲဒါ လေးကိုက ကျုပ်အတွက်ရင်ခုန်ရတာလေးတွေပဲပေါ့။

သည်တော့ကာ ကျုပ်လေသူရဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးကို ကြည့်ချင်လွန်းတော့ကာ ဘယ်လောက်ပဲမှူးပြီး ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရပေမည် ကျုပ်မနက်ဆိုလျှင် အစောကြီးထဖြစ်အောင်ထတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သည်ရွာလေးက မြစ်ကမ်းနဘေး ရွာကလေးဆိုတော့ အသွားအလာအဝင်အထွက်၊ အရောင်းအဝယ်ကို လှေသမ္ဗန်တွေနဲ့ သွားလာ လုပ်ကြရတာဆိုတော့ကာ အနီးဝန်းကျင် ရွာငယ်လေး တွေကနေ လှေသမ္ဗန်တွေနဲ့ ဈေးဝယ် လာကြတယ်။ ဈေးရောင်းလာ ကြတယ်။ အဲသည်လိုတွေကဲမယ် သမ္ဗန်လေးတွေ၊ လှေငယ်လေး တွေနဲ့ ကြက်၊ ဘဲ၊ လာရောင်းတတ်ကြတယ်။

သည်တော့ သမ္ဗန်ဆိပ်လေးထိပ်မယ် ခပ်စောစော သွားရပ် စောင့်ပြီး သူများထက် ဦးအောင်လှပြီး ကြက်ဘဲ ကောက်ရတယ်လေ ဟုတ်တယ်၊ သည်ရွာလေးမယ် ကြက် ကောက်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့သူ သုံးဦးလောက်ရှိတယ်လေ။ ဆရာမလေးရယ်၊ ကောင်လေး နှစ်ယောက်ရယ်။ အဲ -- ဆရာမလေး ကြည့်ရတာ သူ့မယ်ဆရာမ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်နိုင်တော့ဘဲ ကောင်လေးတွေနဲ့ အလှ အယက် ကြက် ကောက်နေတာ မြင်မြင်နေရတယ်။

ကျုပ်သူ့လိုပဲ အစောကြီးထပြီး သူတို့နဲ့ တစ်လှည်းလှမ်း သမ္ဗန်ဆိပ်တစ်ခုကနေ ခိုးခိုးကြည့်နေမိတယ်။ သူသိချင်မှ သိလိမ့်မယ်

ထင်တယ်။ အဲ -- သူကြက်ကောက်ပြီး အိမ်ဘက် ပြန်ဝင်သွားပြီဆိုမှ ကျုပ်တံတားဦးထိပ်က မွတ်တားကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် သံရာသီ ညှစ်ထားတဲ့ ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကမန်းကတန်း ဝယ်သောက်ပြီး အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်၊ ရေမီးချိုးပြီး အိမ်ရှေ့ 'ကပြင်' မယ် ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ အကျအနထိုင်ပြီး လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့် နေတော့တာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆရာမက ကျုပ်အိမ်ရှေ့လမ်းက ဖြတ်ပြီး ကျောင်းသွားရမှာကိုး။ အဲဒါကို ကျုပ်ကသိလို့ နေ့တိုင်းတိုင်ပြီး သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းလှလှလေးကို ခိုးကြည့်နေရတဲ့ ဘဝလေ။

ဒါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ရတာ ကြာလာတော့ ကျုပ် ရောက် တွေ့ ဖွတ်တက်လာတယ်။ မတွေ့မမြင် မနေရအောင်ကို ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လောဘတွေ တက်လာတယ်။

ကြာလေဆိုးလေ ဖြစ်လာတယ်။ ကြိတ်မိတ်ပြီး ခံစား နေရတယ်။ သူကတော့ သိချင်မှသိလိမ့်မယ်။ နောင်တော့ကာ ကျုပ် ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ စွန့်စားမှုတစ်ခုကို လုပ်ဖို့ရာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခု လိုက်တယ်။ (အဲဒီတုန်းက 'မာလာ'လေးတို့ မိသားစုနဲ့ မခင်သေး ဘူးလေ)

အကြံဉာဏ် ပေးတာက ကျုပ်နဲ့ သောက်ဖော် သောက်ဖက် လှမောင်သိန်းပဲ။ သူက အဲဒီရွာသာ။ ရွာခံသည်ပါတော့ကာ ကျုပ်က လည်း သူ့အားကိုးနဲ့ ဖွတ်လုပ်လိုက်မိတယ်။ ရယ်စရာ သိပ်ကောင်း တယ် သိလား။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အစောကြီးထိ လှေကလေး တစ်စင်းနဲ့ပေါ့။ ကျုပ်က ရေလဲ မကူးတတ်ဘူး။ လှေမလှော်တတ်ဘူး။ သည်တော့ကာ လှမောင်သိန်းက လှေလှော်တယ်။ ကျုပ်က "ကြက်"လေးငါး ခြောက်ကောင်နဲ့ လှေဦးမှာထိုင်ပေါ့။

အဲ - ပြောရဦးမယ်၊ လှမောင်သိန်းကော ကျုပ်မိ

ရုပ်ဖျက်ထားကြတာ၊ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီပွပွကြီးတွေဝတ်၊ ခမောက်ပြာကြီး ခေါင်းစိုက်ဆောင်းပြီး သွားကြတာ၊ အစီအစဉ်က အဲလို ရုပ်ဖျက်ပြီး ဆရာမလေး ကြက်ကောက်တဲ့ သမ္မာန်ဆိပ်ကို လှော်သွားကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီသမ္မာန်ဆိပ်ရောက်လျင်ဖြင့် ဆရာမလေးက လှမ်းခေါ်မှာ သေချာ တယ်။

"အစ်ကို ကြက်ရောင်းမလား"

"ဘကြီး ကြက်ရောင်းမလား" ဆိုပြီး ခေါ်လိမ့်မယ်။ ဟိုနှစ် ကောင်ကလဲ ဆရာမလေးနဲ့ အပြိုင်ခေါ်ကြမှာပဲ။ သူတို့ ဘယ်လောက် ဈေးပိုပေးပြီးခေါ်ခေါ်၊ ကျုပ်က ကြက်လေးတွေ လက်က ဆွဲပြီး ဆရာမလေးဆီပဲ တန်းသွားမယ်ပေါ့။ အဲ -- ကျုပ်ကို မမှတ်မိအောင် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ထားပြီး သွားရမှာနော်။ နို့မှ အဲ -- သူ့နားရောက် လျှင် "အစ်ကို ကြက်ရောင်းမလား" မေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျုပ်က 'အင်း'ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲ ကြက်တွေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးပြီ -- ဒါပဲ။ နို့ဆိုလျှင် ကျုပ်လုပ်ငန်း အောင်မြင်သွားပြီပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြက်တောင်ပံကြားမေးတွေ တိုင်းမယ် သူ့အတွက် ကျုပ်နေထေးတဲ့ မေတ္တာစာလေးတွေ ရှိနေကြမှာကိုး။ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်က အဲဒီ အတိုင်းပဲ။

အဲလို အစီအစဉ်နဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သွားကြတာပေါ့။ ဟော -- တံတားဦးမယ် ဆရာမလေး ဖြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့် နေတယ်။ ကျုပ်တို့ လှေထဲ ကြက်ပါတာ မမြင်ဘူးထင်ပါရဲ့ ဂရုတစိုက် မကြည့်ဘူး။ သည်တော့ကာ ကျုပ်လေ ဘာလုပ် လိုက်လဲဆိုတော့ ကြက်မကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ပေါင်ကို လက်နဲ့ ခပ်နာနာကမ်း ဆိတ်လိုက် တယ်။

သည်တော့ ကြက်က ထအော်ပါပေကောဗျာ၊ အဲ --

ကျုပ်အကြံမပိုင်ပါလား။ ကြက်သံ ကြားတော့ ကြက်ကောက်တဲ့ သူ သုံးယောက်လုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော်တို့ လှေဆီကို ရောက်လာ ကြတယ်။ ရယ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။

“ရောင်းမလား” “ရောင်းမလား” ခပ်မာမာအသံ နှစ်ခု ကြားက ‘အစ်ကိုတို့ အဲဒီကြက် ရောင်းမလား’တဲ့ ။

နီးလာပြီ၊ လှေနဲ့နှစ်ဘက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်က တုန်နေပြီ။ ရင်ခုန်တွေလဲ မြန်နေပြီ။ ဟိုက် -- အဲဒါမှဒုက္ခပဲ။ သူတို့နဲ့ ကလဲ နီးလာပြီး ဆရာမလေးကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်ဇောနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ကြည့်တာလောက်တော့ မှတ်မိစရာ မရှိနိုင်သေး ပါဘူးလေဆိုပြီး ခေါင်းမောအကြည့်လိုက်မယ်-- မြစ်ပြင်ပေါ်ကနေ ရှုပ်တိုက်ဖြစ်လာတဲ့ လေပြင်းတစ်ချက်က ကျုပ်ခေါင်ပေါ်က ခမောက်ပြားကြီးကို ရေပြင်ပေါ် ဆွဲချသွားတယ်ဗျာ။

သွားပါပြီ၊ ခမောက်ပြားကြီးက အတော်လှမ်းလှမ်းကို ပါသွားပြီ။ သည်တော့ကာ ကျုပ်လှမောင်သိန်းကို လှည့်ပြီး လမ်း ကြောင်း ပြောင်းခိုင်းလိုက်ရတော့တယ်။ အားကြီးမာန်တက် ကြီးကြီး စားစား လုပ်ထားရတဲ့ အစီစဉ်လေး ပျက်သွားရပြီပေါ့။

အဲဒီနေ့က အစီအစဉ် အထမမြောက်ဘဲနဲ့ လှေငှားခ ပေးလိုက်ရတဲ့အပြင် အရှုံးခံပြီး ကြက်တွေကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ၊ ကိုယ်မလုံလို့ ဆရာမကျောင်းအသွားကို မကြည့် လိုက်ရဘူးလေ။ အဲဒါက ကျုပ်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှု ကြီးပဲပေါ့ဗျာ။

အဲလိုကျုပ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအကြောင်း သူတို့ မိသားစုကို ပြောပြလိုက်တယ် ကလေးတွေက သဘောကျလို့ ရယ်ကြတယ်။ သူတို့ကို ရယ်စရာပြောပြီး ဖျော်ဖြေမှုပေးလိုက်နိုင်ပေမယ့် ကျုပ်မှာ

တော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားတာပေါ့။ ဆရာမလေးနဲ့ အိမ်က ပေးစားမယ့် သူတစ်ယောက်နဲ့ ယူတော့မယ်လို့ သတင်းရပြီးနောက် ကျုပ်အလျင်ကထက် အရက်ပို သောက်ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့မျက်ဝန်းလှလေး ကျုပ်မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ပြန်သတိရလာပြန်တော့ ဝမ်းနည်းရပြန်တယ်ဗျာ။ သည်နောက်ပိုင်း ကျုပ် ‘မာလာ’တို့အိမ် တော်တော်နဲ့ မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေးမလေးတွေကလည်း ခဏခဏမှာတယ်။ အဘွားကြီးကလည်း မှာတယ် ကျုပ်တော်တော်နဲ့ သူတို့အိမ် မရောက်ဖြစ်လိုက်တာ။

တစ်နေ့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ‘ခင်ဗျား မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် စာမေးပွဲ အောင်တယ်ဗျ’

‘ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ဗျာ’
အဲဒီ မိတ်ဆွေကလည်း ကျုပ်လို အဲဒီကလေးမလေးတွေ ကို ခင်ကယ်။ သံယောဇဉ်ရှိတယ် ။

‘ကျုပ်တော့ ချာတိတ်မလေးကို နေ့လယ်ကပဲ ဂုဏ်ပြု လက်ဆောင်အဖြစ် ဘောလ်ပင်လေး နှစ်ချောင်းဝယ်ပေးလိုက် သေးတယ်’

ဪ -- ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျုပ်လဲဂုဏ်ပြုရမှာပေါ့။ ကလေးတွေ ဆိုတာ အဲလိုလေးတွေ ဂုဏ်ပြုပေးပါမှ ပိုပြီး ကြိုးစားကြတော့မလား။ နို့ကြောင့် ကျုပ်လေ -- ပိုပြီး ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်အောင်ဆိုပြီး အဲဒီ ညမယ် အရက်လုံးဝမသောက်ဘဲ သူတို့အိမ်ကို သွားတယ်။

ကျုပ်လာတာ မြင်တော့ ကလေးတွေက အိပ်ပျော် သွားကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလေးအတွက်နဲ့ ကလေးတွေကို သံယောဇဉ် ဖြတ်ထားမိတာ ကျုပ်ရဲ့အမှားပဲပေါ့။ အဲလို

ကျုပ်မလုပ်သင့်ဘူး။ သူတို့ မိဘနှစ်ပါးကလည်း ဝမ်းပမ်းတာသာ ကြုံဆို ကြပါတယ်။

- 'ကဲ စာမေးပွဲအောင်တာ ဘယ်သူတုန်း'

ကျုပ်နားမယ် ရှိတဲ့ အလတ်မလေး မာလာက

"သမီး အောင်တာပါ" တဲ့

ကျုပ်က အမေတူလေးလို အမြဲခေါ်ခေါ်နေတဲ့ ကလေးမ

ပါ။

'ဟုတ်လား - ဦး သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ သည်တော့ သမီးကို ဦးက ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးပါတယ်ကွာ' ဆိုပြီး ကျုပ်က အိတ်ကပ်ထဲရှိတဲ့ ငွေလေးတစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ် ကလေးမ လေးက ငြင်းပါတယ်။ ကျုပ်က အတင်းပေးတော့မှ ယူတယ်။

'ဟင် -- ဦးရဲ့ လက်တွေ တုန်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်'

ဟုတ်တယ် ကျုပ်ရဲ့ လက်တွေတုန်နေတယ်။ သည်တော့ ကျုပ်က ပြောပြလိုက်တယ်။ "သမီးကို ဂုဏ်ပြုချင်လွန်းလို့ ကနေ့ အရက်မသောက်ဘူး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သမီးဆီ လာတာလို့" ပြောပြ လိုက်တယ်။ အရက်သမား တစ်ယောက်က သောက်နေကျ အချိန်မှန် မသောက်ရလျှင် ခြေတွေလက်တွေ တုန်နေတတ်တယ်။ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး။

ဒါတွေထား -- ကျုပ်ချစ်တဲ့ ကလေးတွေအတွက် ကျုပ် ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်အောင် ကြိတ်မှိတ်ခံစားပြီး နေနေတာ။ အခါတိုင်းလိုပဲ ကျုပ်ရယ်စရာ မောစရာတွေ ပြောပြကြည့်တယ်။ မရဘူး။ ကျုပ် မျက်နှာပျက်နေတာကို သူတို့တွေ ခိုပ်မိကြလို့ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့် -- မျက်နှာတွေ မကောင်းကြဘူး။ စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုတဲ့

မာလာလေးက သူ့အမေနားကပ်ပြီး ဘာတွေပြောနေလဲ မသိဘူး။ ပြီးတော့ ညီအစ်မသုံးယောက် အခန်းထဲဝင်သွားကြပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်နေကြဟန်တူပါရဲ့။

ကျုပ်လဲ ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့ပါ။ အဘွားကြီးကို ရယ်စရာ တွေ ပြောလိုက်၊ ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်း ပြောလိုက်နဲ့ အတော် လေးကြာတော့ မာလာလေးက ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲရှေ့မယ် အရက် ပုလင်းလာချပေးပြီး သူ့အမေဆီ သွားကပ်ထိုင်နေတော့တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကို လက်ကုတ် လိုက်တယ်။ သည်တော့ --

" ကိုငယ်ကို သမီးက စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တိုက်တာပါ -- အဲဒါ စောစောက ကျွန်မနားကပ်ပြီး အဲလိုထေး စီစဉ်ချင်တယ်။ ဦးက တောအရက်သောက်တာလား။ အိုပီ သောက်တာလားဆိုပြီး ကပ်မေးနေတယ်။

ကြည့်စမ်း -- အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ကလေးမလေး ပါလား။ ကျုပ်သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ကျုပ်သိတာပေါ့၊ သူ့အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အရက်သောက်မလာလို့ ကျုပ် ဝေဒနာခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်ဘဲ ခုလို ညီမတစ်တွေ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ကြတာပါ။ သိတာပေါ့။

ဒါ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခင်မှု၊ သံယောဇဉ်ပြယုဂ်ပဲ၊ သူတို့လေး တွေ ကျုပ်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်တွေပေါ့။

ကျုပ် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်။

သည့်တော့ကာ ကျုပ်သူတို့လေးတွေ မုန့်ဖိုးကို ဝယ်ထားတဲ့ အရက်ကို ကျုပ်တစ်ခွက်ငဲ့လိုက်ပြီး --

"သမီးတို့တိုက်တဲ့ အရက်ကို ဦး ကျွန်အောင်သောက်မယ်

ကိုပိုက်

နော်၊ ပြီးတော့သမီးတို့၊ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုကို ဦးပြောမယ် ဟုတ်လား၊
နက်ဖြန်ကျ ဦး ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ်
တော့မယ်'

'တကယ်ပြောတာလား။ သမီးတို့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ'
သူတို့လေးတွေ မျက်နှာက ချစ်လန်းလာတယ်။ သူတို့လေး
တွေ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြပုံရတယ်။

သူတို့လေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်ပီတိတွေ
ဖြစ်ရတယ်။

ကျုပ် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ပြီးသောက်ချလိုက်တယ်။
နောက်ဆုံး အရက်သောက်ခြင်း။

ခု သောက်လိုက်တဲ့ အရက်ဟာ အလျင် ကျုပ်သောက်
နေကျ အရက်အာနီသင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တယ်လေ။

ချိုပြီး..... ရင်ထဲမယ်အေးသွားတယ်လို့ထင်တယ်။ ကျုပ်လေ၊
ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ကျမိပါရဲ့။ သူတို့လေးတွေ ရာသက်
ပန် ပြုံးနိုင်ကြပါစေ။

လုံမလေး မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၀ အောက်တိုဘာလ
(ကိုပိုက်/အင်းစိန် ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

စုရတနာမြင့်နှင့် လူမိုက်တစ်သိုက်

မယုံကြည်နိုင်သော အမက်လာသတင်း တစ်ခုကို (၈-၇-၉၂) ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။

'မစုရတနာမြင့်' အသက် ၄ နှစ် ၃လဟူသော နှာရေး ကြော်ငြာသတင်းဖြစ်သည်။

ရင်တွင်းပယ် ထိတ်သွားပြီး၊ ခေါင်းက မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလိမ့် ကလေးမရယ်။

ကျွန်တော်သည် ယင်းနှာရေးကြော်ငြာကို ဖတ်လိုက်ရပြီး သည်နှင့်

“ဟေ့ -- ဘိုးတော်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဒီမယ်ထားခဲ့မယ်” ဆိုပြီး စားပွဲမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ အချိန်မီသွားရမည် မဟုတ်ပါလား။ ယနေ့ နေ့လည် ၂ နာရီသာပြန်လှည့်ဖြစ်သည်။ တော်ပါ သေးရဲ့၊ မနက်ဖြန် တောတက်ရန်အတွက် ဥက္ကံမြို့ပေါ်ဈေးတွင် လိုအပ်သည့် တောတွင်းအသုံးပြုရန် ခိုကွာပစ္စည်းများကို ဝယ်ရန် လာရင်း 'အောင်မြေသာ' လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင် သတင်းစာဖတ်မိ၍ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက 'စုရတနာမြင့်' လေး၏ နှာရေး ကိစ္စကို သိစရာအကြောင်းမရှိချေ။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် နက်ဖြန် တောတက်မည့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ကာ ရန်ကုန်သို့ ကြုံရာ ကားဖြင့် အမှီလာခဲ့လေသည်။ အိမ်သို့ လူကြုံဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သည်။ ကလေးမလေး၏ 'မာမာကြီး' ကိုတော့ဖြင့် ပြန်ခေါ် ၍ အချိန်မီလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူကလည်း လိုက်ချင်ပေမည်။ မည်သို့

တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

'စုရတနာမြင့်' လေးဆိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အချစ်ဘူးကလေးပင်ဖြစ်သည်။ အင်မတန်မျှ ချစ်စရာ ကောင်းပြီး သွက်လက် ချက်ချာသော ကလေးမလေးဖြစ်၏။ အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက် အောင် စကားတတ်သည်။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ သူ့အရွယ် ကလေးနှင့် ငါးပါးသီလကို ဆိုတတ်သည်။ ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်လျှင် အဖေအမေတို့ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တတ်သည်။

ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကလေးပင် ဖြစ်သော်ငြား အသားငါးတို့ကို မမက်မော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ပိုနှစ်သက်သူကလေး ဖြစ်၏။ သူတော်စင်မလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူမလေး၏ အဖေကား ကျွန်တော်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်သည့် သစ်တောဦးစီးဌာနမှ တောအုပ် 'ဦးဌေးမြင့်' ဖြစ်သည်။ ၎င်းအား မုဆိုး 'လင်းမြင့်လှိုင်' နှင့် ဖတ်သက်၍ သိကျွမ်းရ၏။ ခင်မင်ရသူဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမဲ လိုက်ဖော်လိုက်ဖက် ဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင် သည် ဥက္ကံသို့ အမဲပစ်လာလေတိုင်း ဦးဌေးမြင့်သည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ပါလာတတ်၏။ ကြုံဖန်များသော် ညီရင်း အစ်ကိုတမျှ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ခင်မင်ခဲ့ကြပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် တိုက်ကြီး မြို့နယ်၊ ဥက္ကံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ပို၍ပင် နီးစပ်ရင်းနှီးကာ ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ သူ၏မိသားစုနှင့် ကျွန်တော် မိသားစု စည်းလုံးခဲ့ကြသည်။ သူ၏ဇနီး 'ဒေါ်ဘေဘီမြင့်' နှင့် ကျွန်တော်၏ဇနီး တို့သည် ညီအစ်မရင်းသဖွယ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခဲ့ကြ၏။ သူတို့မိသားစု ဥက္ကံသို့ပြောင်းရွှေ့လာကြချိန်တွင် 'စုရတနာမြင့်' လေးသည် ခြောက်နှစ် သမီးပင် မရှိတတ်သေး၊ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကင်းမတီး အောက်ရွာမှ ဥက္ကံမြို့ပေါ်သို့ ဈေးတက်ဝယ်တိုင်း သူတို့အိမ်တွင်

စတည်းချကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်ပြီးသည်နှင့် နေ့ချင်း ပြန်လိုမရ အနည်းဆုံး တစ်ညအိပ်နေမှ သူတို့မိသားစုက ကျေနပ်ကြ သည်။ သူတို့အိမ်တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလလေး အတွင်းပင် 'စုရတနာမြင့်' လေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည်တို့၏ လက်ပေါ်မှာပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်သည် သူမကလေးကို အသည်းစွဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဥက္ကံ ဈေးဝယ်တက်လျှင် 'စုရတနာမြင့်' တို့ အိမ်တွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာလျှင်ကြာသွားတတ်၏။ ကျွန်တော် တို့တွင် သားသမီးမရှိသောကြောင့် သူကလေးကိုပင် သမီးရင်းကလေးလို ချစ်ရသံယောဇဉ်ဖြစ်ရသည်။ သည်သို့ဖြင့် 'စုရတနာမြင့်' လေးသည် စကားပြော တတ်ခါစ အရွယ်ရောက်လာခဲ့သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် အား 'ပါပါကြီး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဇနီးသည်အား 'မာမာကြီး' ဟူ၍လည်းကောင်း မပီကလာ ပီကလာဖြင့် ခေါ်လေတော့၏။ စကားကို တွတ်တီး တွတ်တာ ပြောလာ၏။ သို့နယ်ဆိုပြန်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဥက္ကံတွင် အနေများလာခဲ့ကြ၏။ သည်ကလေးမ အပေါ် သံယောဇဉ်တွေဖြစ်လာကြ၏။

'စုရတနာမြင့်' လေး သုံးနှစ်သား ကျော်ကျော်တွင် 'ဦးဌေးမြင့်' သည် ရန်ကုန်သို့ အလုပ်တာဝန်ပြောင်းရွှေ့ထမ်းဆောင် ရပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခွဲခဲ့ကြရပြန်၏။ သို့ ခွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် သူတို့ထံသို့ တစ်ခေါက်သာ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သူကလေးကို နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကလေးမှာ လိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်းသည် ကျွန်တော်၏ နားဝယ် ကြားယောင် နေမိပြန် သည်။ သည်တုန်းက ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့မိသားစု စားရန်အတွက် 'ဒရယ်' သားများ ယူသွားခဲ့သည်ကိုး။ သည်တော့ သူကလေးက ပြောလေ၏။

"ပါပါကြီး။ နောက်တစ်ခါလာလျှင် အဲဒီအသားတွေ မယူ လာပါနဲ့၊ ပါပါကြီးက အကောင်လေးတွေကို သတ်ပြီးယူလာတာ မဟုတ်လား။ မီးမီးမစားချင်ဘူး" တဲ့လေ၊ တကယ် သူတော်စင် မလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဟော၊ ခုအော့ဖြင့် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကလေးမလေး၏ နားရေးကြော်ငြာသည် သတင်းဆိုးကြီးအဖြစ် ကျွန်တော်ထံသို့ ဆိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့် ရောက်လာခဲ့ချေပြီ၊ သေခြင်းသည် ကြီးသည် လယ်သည် မခွဲခြားပါကလား။ လူဆိုသည်မှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တွင် သေကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း 'စုရတနာမြင့်' လေးသည် လူလုပ်ရ မည်မကြသေး အသေစောခဲ့ရချေသည်။ တကယ်တော့ လူသား အားလုံးသည် လူ့လောကကြီးသို့ ညွှတ်သည်' အဖြစ် လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း လူ့လောကကြီးက 'စုရတနာမြင့်' လေးအပေါ် ညွှတ်ဝတ် မကြေခင် ပြန်သွားခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းယူကြုံးမရ ဖြစ်မိပါသည်။ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ၊ သူ့ဘဝသူ ဖန်တီးလာတာပဲ မဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် သူကလေး၏ နောက်ဆုံးခရီးကိုတော့ဖြင့် လိုက်ဖို့ ဖြစ်အောင် ဦးရပေမည်။

ကြံတောသုဿန်သို့ တစ်နာရီကျော်ကျော်တွင် ကျွန်တော် ရောက်သွား၏။ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးတစ်ခုတွင် သူကလေး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထိုပြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်တွင်သွပ်သ ဆိုနှင့်သွားသည်။ အပြစ် ကင်းစင်သည့် သူကလေး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက် ရှိပြည်နေ သည်။ အိပ်နေသလိုပင် ဖြစ်၏။ ဖယ်ရက်စရာပါကလား။ လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် စုန်တသပ်သပ် ဖြစ်စေမည့် ကျွန်တော်သည် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို သတ်ဖြတ်

ကာ ဝမ်းစာရှာဖွေ စားသောက်နေသူ လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူကလေး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်ရည်များ ပေါက်လာမိပေသည်။ မည်သို့မျှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ မျက်ရည်များ ကျခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ၍ မဆုံးသေး။ သူကလေး ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ခန်းမကျယ်ကြီးမှ သယ်ဆောင် သွားကြလေတော့၏။ သူကလေး နောက်ဆုံး လဲလျောင်းသွားရာ ခန်းမကျယ်ကြီးတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တွေဝေ ငေးမောကာ ရပ်၍ ကျန်ခဲ့ပေ သည်။ သူကလေး၏ နောက်ဆုံး ခရီးကို အဆုံးသည့်တိုင် လိုက်မလို ဖြစ်တော့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ချစ်စရာ နုနယ်ငယ် အပြစ်မဲ့ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသည့် ကလေးမလေးကို သူတို့သည် အလျှံငြီးငြီး မီးအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကြပေတော့မည်။

တဒဂ် မှင်တက်မိနေရာမှ မီးသဂြိုဟ်စက်အတွင်းမှ ပြန် လွင့်ထွက်လာသည့် ဂျိုင်း ခနဲမည်အောင် တံခါးကြီးကို ဆောင့်ပိတ် လိုက်သည့် အမက်လာအသံကြီးသည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ဆယ်ပေါင်တူကြီးဖြင့် ထုလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် သဂြိုဟ်စက်ခေါင်း တိုင်မှ မီးခိုးငွေ့တို့သည် ညင်သာစွာ ကောင်းကင်ယံသို့ တက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ထိုသူသန် အတွင်းမှ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်း များဖြင့် ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကဲ -- ဘယ်သွားမလဲ။ အိမ်မပြန် ချင်သေး။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် ကျွန်တော်အား အမြဲတမ်း သူတို့ ရှိတတ်သည့် ကြုံလျှင်ဝင်ခဲ့ပါဆိုသည့် ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဆရာရွှေမြတ်သောင်းတင်၊ စစ်ပြန်အယ်ဒီတာ မောင် ရည်နန်း၊ မဆိုး လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကဗျာဆရာ မောင်လှိုင်သွင်တို့ ပါးစပ်များတွင် ပြောပြောနေသည့် ပန်းဆိုးတန်းရှိ မင်းသားကြီး လောကီ

ဦးသိန်းဇော်၏ ဝဋ်ရိပ်သာကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပေသည်။ အချိန်ကား ၃ နာရီ ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကို မတွေ့၊ ထားတော့ ချိန်းထားသည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူလွတ်နေသည့် ထမင်းစား စားပွဲခိုင်းကလေးတွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ အရက်တစ်လုံးနှင့် ဆိတ်ပဲတစ်ပွဲ မှာလိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တစ်ခွံစိမ့်သောက် နေလိုက်သည်။ ပထမတော့ ဗတ်ဝန်းကျင်ကို ဥပေက္ခ ပြုထားနိုင်သော်လည်း တစ်ဖက်စားပွဲမှ ဆူဆူညူညူစကားသံများကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ အင်း -- မြင်းဖူးသော မျက်နှာများ၊ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။ သူတို့ ဘယ်အချိန်က သောက်နေကြသည်မသိ။ မူးနေကြဟန်တူသည်။ သူတို့အားလုံးကို သိနေသလိုလို၊ ထားပါလေ ဆိုပြီး ကုန်လှကုန်ခန်း ဖြစ်နေသည့် ပုလင်းမှ အရက်တစ်ခွက် ငဲ့ထည်ကာ တစ်ကျွက်မော လိုက်သည်။ ဟာ -- ဟုတ်ပြီ မှတ်မိပြီ။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ဗွီဒီယို သိပ်ကြိုက်၏။ ရွာရှိ 'ဦးလှိုင်ချစ်' ၏ ဗွီဒီယိုရုံတွင် အမြဲသွားကြည့်သည့် အခါ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားတတ်သည်။ သို့ကြောင့် သူတို့၏ မျက်နှာ တွေနှင့် ရင်းနှီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကား လူကြမ်း သရုပ်ဆောင် တွေပဲ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောသားပီပီ အထင်တကြီး တလေးတစား ဖြစ်မိသွားသောကြောင့် ထို လူကြမ်း သရုပ်ဆောင်တို့၏ ဝိုင်းသို့ အသေအချာ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ယောက်ချင်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ထိုအုပ်စုထဲမှ တစ် ယောက်သည် (အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစေ၊ ပုပုဂင်တို့တို့) ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးခြင်း ဆုံသွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာ နီပြန့် နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်အား စိုက်ကြည့်နေရင်း မချိန်းပြန်လေသည်။

မင်း၊ ကျွန်တော့် အကြည့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ။ ကျွန်တော်တော့ အချိန်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် သူ့အကြည့်ကို မသိဟန်ပြုရင်း အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်နေလိုက်သည်။ ကုန်ပြီ နောက်ဆုံး လက်ကျန်တစ်ခွက်ဖြစ်၏။ မြန်မြန်သောက် မြန်မြန်ငွေရှင်း။ မြန်မြန်ငွေရှင်း။ မြန်မြန်လစ်ပါမှ၊ နို့မလွယ်၊ သူတို့၏ အကြည့်၊ သူတို့၏ မချိန်တို့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဗီဒီယို ကားများတွင် ကျွန်တော်အမြဲတွေ့ဖူးနေသည်။ အဲလိုပြုံးပြီး နေရာမှထလာမည်။ ပြီးတော့ သောက်နေသည့် အရက်ကို မိုက်ကြေခွဲ လှသောက်မည်။ လွယ်လွယ်ကူကူမရလျှင် ရန်စ ထိုးကြိတ်ကြပေမည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံ ထိုအန္တရာယ် ရောက်မလာမီ လစ်ရန်အတွက် နောက်ဆုံး လက်ကျန် တစ်ခွက်ကိုမော့၍ သောက်လိုက်မည်အလုပ်တွင် ကျွန်တော့် နဘေးသို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိ။ လူတစ်ယောက်က လူမိုက်ဆန်ဆန် ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ အရက်ခွက်ကို ဆွဲယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။ အို --- သည်လို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖြစ်လာလိုက်တော့ ဘယ်ရှောင်တော့မတုန်း၊ စောစောက မြန်မြန်ထလစ်မယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ကြောက်လို့မဟုတ်တာ၊ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်လို့လေ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ တောကြီးမျက်မည်းထဲ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့တောင် အမြဲရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေသေးတာ၊ သူတို့ လောက်ကတော့ ဘာပြောစရာလို့မလဲ၊ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ကာ ထိုသူ၏ မျက်နှာသို့ ညာဖြောင့် လက်သီးတစ်လုံး ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဟာ - မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့” ဟူသော ဟန့်တားသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ ဖြောင့်လက်သီးကို ဟန့်တား ဖမ်းဆွဲထားလေသည်။ “ဟိတ်လူ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ဘယ်တုန်းက

ရောက်နေလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”
ရင်းနှီးပြီးသား အသံဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲ ချုပ်ကိုင်ထားသူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟင် -- ကိုလင်းပါလား”
‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ သူ ဘယ်သူလဲ အသေအချာ ကြည့်ပါဦး’
လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း ပြုံးစစ်ဖြင့် ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်လှမ်းထိုးလိုက်သည့် လူကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟာ -- ကိုရည်နည်းပါလား၊ မှားတော့မလို့ဗျို”
‘မဆိုးကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိ တော့ဘူးလား၊ တကတည်း၊ သူ့အရက်လေး တစ်ခွက်ကို နောက်ပြီး ယူသောက်မိတာလေးများ’
‘အဲ၊ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အတွေး ယွန်သွားမိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ရှင်းပြပါမယ်’ ဆိုပြီး ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။
“ဟား -- ဟား -- ဟာ”
တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် တွေကို ကြည့်ပြီး တယောက်တည်း မူးကြောင်ရှူးကြောင်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် သွားခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုလူကြမ်း သရုပ်ဆောင်တွေဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားကြသည်မသိ၊ မရှိကြတော့ချေ။
ရယ်စရာ ကောင်းသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သူတို့အား ပြောပြရပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဆရာ ရွှေမြတ်သောင်းတင်အား

၇၀

ကိုယ့်ကို

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းအောင် ရေးခိုင်း
ရပေဦးတော့မည်။

ဪ -- လူဆိုသည်မှာ သည်လိုပါပဲကလား။

ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ

ဝိုက်ခါ ရယ်တစ်လှည့်ပင် ဖြစ်နေတတ်ကြသည်ပဲလေ။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း အောက်တိုဘာလ ၁၉၉၁

ဩဂုတ် - ဟား - ငါးရှင်ကို မေ့လေပြီ

ဆယ်နှစ်နီးပါး တူတူနေလာကြပြီးလေမှ တကယ်တမ်း ခွဲကြရမည်ဆိုတော့လည်း 'ပေတီး' ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့် ကြေကွဲခဲ့ရသလို 'ဘကြီးမော်' သည်လည်း တူလိုသားလို နေလာခဲ့သည့် 'ပေတီး' နှင့် ခွဲရမည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

သားအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်သူက သူ့အား လာရောက်ခေါ်နေချေပြီကော။ သည်အသက် သည်အရွယ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေစားသောက်ဖို့ရာကလည်း မလွယ်တော့ချေ။ 'ပေတီး' နှင့် ဆင်ဆင်းခဲရဲနေခဲ့ရပေမည် စိတ်ချမ်းသာမှုအပြည့် ရှိသည်ကိုတော့ဖြင့် ဘကြီးမော် တစ်ယောက် အမြဲဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

'ပေတီး' အနေဖြင့် ဘကြီးမော် တစ်ယောက် ချမ်းသာ သော သားကြီးနှင့် မြို့သို့လိုက်နေတော့မည် ဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ သည်ရွာမှာဆိုလျှင် ဘကြီးမော်တစ်ယောက် ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစား နေရသည်။ ကိုယ်တိုင် ပုစွန်လုံးနိုက်၊ ငါးရှား၊ ဟားရှား၊ ဖျစ်ချို၊ နေ့တစ်ခုလုံးလုပ်နေရသည်။ ပေတီးက ဘကြီးမော် နှုတ်ဖွဲ့ရလာသည့် ဟင်းလျာများကို ဈေးကွက်သို့ သွားရောက်သွင်း ပေးရသည်။

ဘကြီးမော်တစ်ယောက် သူ့ရွာရောက်လာကတည်းက မည်သည့် နေ့စက်ကြောင့် မသိ။ အလိုလိုချစ်ခင်လေးစားသဖြင့် 'လက်ကတုံးတောင်ဝှေး' အဖြစ် ကူညီလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေး လေတော့၏။

ဘကြီးမော်တစ်ယောက် ပေတီးတို့ ရွာကလေးသို့ ရောက်

နာမည်ခြင်း

မလာခင်က မြို့တွင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း ပေတီး သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဘကြီးမော် နောက်အိမ်ထောင်ဖြင့် ရွာသို့ လာရောက် အခြေချ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ယခင်အိမ်ထောင်နှင့် ရခဲ့သည့် တစ်ဦး တည်းသော သားကြီးသည် အဖေဖြစ်သူကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ ဘကြီးမော်ကလည်း ခေသူမဟုတ် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက် ဖက်အောင် နောက်အိမ်ထောင်ကို ရှာဖွေကျွေးခဲ့ပေသည်။ ဤတွင် ပေတီးနှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ကောင်းပေဆိုသော ဈေးကြီးနိုင်ငံခြားအရက်များကိုသာ ရွေးချယ်သောက် တတ်ခဲ့သည့် ဘကြီးမော်သည် ပေတီးနှင့်တူတူ ထန်းရည်ခါးခါးကို ပဲကြီးလှော်ဖြင့် မြည်းရင်း ဇရက်မင်းစည်းစိမ် ခံစားတတ်ချေပြီ။ ဟား၊ ငါးရှင်၊ ကြွက်တို့ဖြင့် ချက်အရက်သောက် ပျော်ခဲ့၊ မြူးခဲ့၊ ပေါက်ခဲ့သည်။ အနေအစား အသောက် ဆင်းရဲပေမည် စိတ်ချမ်းသာသည်။ တလောက သူ၏ နောက်အိမ်ထောင် ဆုံသွားခဲ့သည်။ ဤတွင် မြို့မှ ချမ်းသာသော သားကြီးက ပြန်လာ ခေါ်တော့သည်။ 'ပေတီး' ကတော့ တွက်လိုက် သည်။ အဘိုးကြီး အိုဇာတာကောင်းလေသည်ပေါ့။ သည်တွက်တော့ဖြင့် 'ပေတီး' ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။

'မင်း ငါ့ဆီလာခဲ့ကွာ၊ ငါ့မျှော်နေမယ်' ရယ်လို့ တတွတ် တွတ် မှာခဲ့သည့် ဘကြီးမော်စကား သည်လပေါင်းများစွာ ကျန်ရစ် ခဲ့သော်လည်း တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့။ ဘာဖြစ်သည်မသိ။ သည်နောက်ပိုင်း ပေတီး တစ်ယောက်လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းတွေ အဆင် မချော။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဘကြီးမော်ထံသွားလျှင် သူ့ကြီးတတ်သော ဟား၊ ငါးရှင်၊ ကြွက်ပါသွားမှ ကောင်းတာကို။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါခဲ့ရသူမှာ ပေတီးဖြစ်သည်။ သို့သော်

‘ပေတီး။ လာပါကွာ ဘကြီးမော်အတွက် ဘာမှမလို အပ်ပါဘူး။ သူက ဟိုမယ်အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေနဲ့ ဖိပ်ကျနေပြီကွ။ မင့် ဖားတွေ၊ ငါးရှဉ့်တွေကိုလဲ သူစားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု သူကမင်းနဲ့ သောက်ခဲ့တဲ့ ထန်းရည်တို့၊ ချက်အရက်တို့ကို ဘယ်သောက်ပါတော့မလဲ။ ဝီစကီနဲ့ ချိပ် ဖြစ်နေပြီကွ။ မင်းကိုလဲ သူက မျှော်နေရောပေါ့။ ကဲ -- ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ဟိုကျလျှင် ဝီစကီကို ချိပ်နဲ့ မြည်းရမှာပါကွ’

ကိုကြီးသောင်း ကျေးဇူးဖြင့် ဘကြီးမော်ထံ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကိုကြီးသောင်းကပင် ဦးဆောင်၍ ဘကြီးမော် ထံမှ ဝီစကီနှင့် ချိပ်ကို တောင်း၍တိုက်လေသည်။

ပေတီးတစ်ယောက် ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့်ကောင်းစား နေပြီဖြစ်သော ဘကြီးမော်နှင့် သူသောက်ခဲ့စားခဲ့ရသည့် ဝီစကီ နှင့် ချိပ်တို့ အကြောင်းကို အပေါင်းအသင်းများအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြောလွန်းသဖြင့် သူ့အား ဝီစကီ ချိပ်ပေတီး ရယ်လို့ ကင်ပွန်းတစ် ခံရသေးသည်။

နောက်တစ်ခေါက်သွားလျှင် ခေါ်ပါဦးဗျာ ရယ်လို့တောင် ကိုကြီးသောင်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ မှာလိုက်မိသေးသည်။

ကိုကြီးသောင်း ဘယ်တော့လာခေါ်လေမလဲ တမျှော်မျှော်၊ မျှော်တုန်းမျှော်ဆဲ ကိုကြီးသောင်းတော့ ရောက်မလာ။ မြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားသည့် ဘကြီးဘုန်းတော်ကြီး ဒေါ်နှင့် မောနှင့် ပေတီးထံသို့ ကြွလာတော့သည်။

ပေတီး တစ်ယောက်မှာဖြင့် ထန်းတောတွင်သောက်ဖော် သောက်ဖက်များနှင့် ဘကြီးမော်တစ်ယောက် ကောင်းစားနေပုံ၊ ၎င်းထံမှ ကိုကြီးသောင်းနှင့်အတူ တောင်းသောက်ခဲ့သည့် ဝီစကီ နှင့် ချိပ် မည်မျှ

လိုက်ဖက်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်း၊ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေဆဲ ဘကြီး ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်း စကားကြောင့် ပေတီးတစ်ယောက် ထိုနေ့မှစ၍ ဘကြီးမော်၊ ဝီစကီနှင့် ချိပ်တို့အကြောင်း ဘယ်သောအခါမျှ မပြောလေတော့ချေ။

‘မင်းနဲ့မောင်သောင်း၊ သူ့ဆီလာပြီး နှိပ်စက်သွားတယ်ဆို သူ့သားက သူ့စားဖို့ပေးထားတဲ့ ချိပ်နဲ့ ဝီစကီကို မင်းတို့က တောင်း သောက်သွားလို့ သူ့အတွက် မကျန်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါ ကောင်းသလား တကယ်ဆို မင်းတို့က သူ့အတွက် ဝယ်ချမ်းသွားရမှာကွ’

မြို့တွင် ဘကြီးဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဘကြီးမော် တွေ့ခဲ့စဉ် က ဘကြီးမော် တိုင်လိုက်သည်ဟု သိရသည်တွင် ပေတီး တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရသည်။ ဘကြီးမော် သူ့ကို မေ့လေပြီ။ ထန်းတောကို မေ့လေပြီ။ ပြည်တွင်းဖြစ် ချက်အရက်ကို မေ့လေပြီ။ ဖား၊ ငါးရှဉ့်၊ ကြွက်ကို မေ့လေပြီ။ သို့ကြောင့် ပေတီးတစ်ယောက် သည်လည်း ဝီစကီ၊ ချိပ်နှင့် ဘကြီးမော်ကို မေ့ဖျောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သားရွှေစဉ်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃ နိုဝင်ဘာလ
(ဂေါ်ဝီဒူထွေးကလောင်အမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သည်။)

BURMESE
CLASSIC

သဲကြီးမဲကြီး

ယခုနေရာသီသည်ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ပူလိုက်သည်မှာ ခြစ်ခြစ်တောက်၊ အိမ်မှာနေလို့မရ၊ နို့တောင်မှ အမိုးသည် အထပ်သား ခိုးထားခြင်းကြောင့် တော်သေး၏။ ပူလွန်းသဖြင့် ခေါင်းတွေပင် ကိုက်နေသည်။ ကြည့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိတ်ဖုတွေနှင့် မြင်မကောင်း တော့ချေ။

‘ဗေ ကျောကုန်းက ဖားပြုတ်ကျောကုန်းကျနေတာပဲ’ ဟု သမီးက ပြောဖူးသည်။

သည်ကနေ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အိမ်တွင် နားနားနေနေစာဖတ် နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် မနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် အိမ်အနီးရှိ ‘မြတ်မွန်စာပေ’ စာအုပ် အငှားဆိုင်မှ သိုင်းဝတ္ထု နှစ်အုပ်တွဲကို သွားယူ ကာ အိမ်ခန်းတွင်းမှာပင် လေ့လျောင်းစာဖတ်ရန် ကြိုလိုက်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ပြတင်းပေါက်ရှိသည်။ ဖွင့်လိုက်သည်တွင် အလင်း ရောင်နှင့် လေတို့သည် အလှအယက် ဝင်လာကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီး စောစောက ငှား လာသည့် သိုင်းဝတ္ထုစာစဉ်(၁)ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ခုတင် ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

‘ရော --မောင်’ ဆိုပြီး ဇနီးသည်က ယပ်တောင် တစ်ချောင်း နံဘေးသို့ လာချပေးသည်။ လက်တစ်ဖက်မှ စာအုပ်ကို ကိုင်ထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယပ်တောင်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ယပ်ခပ်ရင်း စာကို စိတ်ဝင်စားစားဖြင့် ဖတ်နေလိုက်သည်။ ထိုသိုင်းဝတ္ထုမှာ စ.ဖတ်လိုက်သည်နှင့် လက်က မချချင်အောင် ဆွဲဆောင်သွား

လေသည်။ ဇာတ်လိုက် မင်းသားနှင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုတွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြလေပြီ။
 ထိုပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အဆိပ်
 လက်နက်ပုံးပစ်ရာတွင် အင်မတန်တော်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ
 သူသည် အခြားသိုင်းအကျော်အမော်တွေလို အဆိပ်အင်း၊ အဆိပ်မှုန့်
 တွေကို အသုံးပြုခြင်းမဟုတ်၊ အင်မတန်မှ အဆိပ်ပြင်းလှသော
 ပင့်ကူနက်ကလေးများကို အသုံးပြု တိုက်ခိုက်တတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 ယင်း ပင့်ကူ နက်ကလေးများသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ မည်သည့်နေရာကို
 ထိထိ အနီ ထိမိခံလိုက်ရသူသည် နေရာတွင်ပင် တုံးခနဲ လဲကျသေဆုံး
 ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ထိုပင့်ကူ
 နက်ကလေးများကို သူ၏ ခါးပိုက်ထောင်တွင်းမှ ထုတ်ယူပြီး လက်ညှိုး
 ကလေးဖြင့် 'တောက်ထုတ်လိုက်ပေသည်။' ထိုသို့ တောက်ထုတ်ရာတွင်
 အတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်သဖြင့် သံလွှဲလေးကို ပစ်လွှတ်လိုက်
 သလို အရှိန်ပြင်းထန် မြန်ဆန်ကာ တစ်ဖက်ရန်သူအား မလွှဲမသွေ
 ထိမှန်သွားပေမည်။ ယင်းလှုပ်ရှားမှုသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ပေ
 သည်။

ဇာတ်လိုက်သည် အခြားသိုင်းဝတ္ထုတွေထဲကလို ဇာတ်လိုက်
 မျိုးဖြစ်၍ အစပိုင်း၌ သိုင်းဝတ္ထုတို့၏ ထုံးထမ်းအစဉ်အလာ အတိုင်း
 သိုင်းပညာမပြည့်ဝသေးသူ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ သိုင်းပညာ မပြည့်ဝ
 သေးသော ဇာတ်လိုက်သည် ယခု ပထမတွဲမှာပင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏
 လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြင့် ရင်ဆိုင် တွေ့မြီဆိုတော့ကာ မလွယ်ဘူးပေါ့။
 ဇာတ်လိုက်ဆိုတော့ကာ စာရေးဆရာက သေခိုင်းဦးမည် မဟုတ်
 သည်တော့ အနီစာရေးဆရာက ဇာတ်လိုက်ကို မည်သို့ ရှောင်ခိုင်းမလဲ။

သည်တော့ အနီစာရေးဆရာက ဇာတ်လိုက်ကို မည်သို့ ရှောင်ခိုင်းမလဲ။
 နို့မှမဟုတ် အဆိပ်ပင့်ကူနက်တွေကို မည်သို့ ခုခံခိုင်းမလဲ။ အနိုင်ယူစေ
 မလဲပေါ့။ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်လာသည်။ သူတို့
 နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြလေပြီ။ ဟောဗျာ -- စာမျက်နှာ
 ကုန်သွားသဖြင့် တဖက်စာမျက်နှာသို့ လှန်ရပေဦးမည်။ ထိုစဉ်

“မောင်ရေ၊ ခဏကလေး လာပါဦး”

ဇနီးသည်က အပြင်မှ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဖတ်လက်စ
 သိုင်းစာအုပ်ကို ပုံမပျက် မှောက်လျက်ချကာ ထားခဲ့ပြီး သွားလိုက်
 သည်။

ညက သမီး ရူးရူးတွေပေါက်ထားသော စောင်ထူထူကြီးကို
 ဝိုင်းကူ ရေညစ်ပေးခဲ့ပြီး ကမန်းမတန်း အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လာကာ
 ကျောခင်းလိုက်သည်။ ငြီးနောက် နံဘေးမှ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ
 ဆက်ဖတ်မည်အလုပ် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်မှု ကြောင့် အမိုးမျက်နှာကြက်
 ပေါ်သို့ မျက်စိရောက်သွားရသည်။

‘ဟင် -- ပင့်ကူကြီး’

မျက်နှာကြက်အမိုးပေါ် တွယ်ကပ်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတော့
 မတွေ့ရသေး ငြိမ်နေသည်။ ပင့်ကူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ခြေမခုံလောက်
 တော့ရှိသည်။ မဖြစ်ချေ။ သည်တော့မှ အိပ်ရာ ထက်မှ အသာအယာ
 ထလိုက်ကာ သမီးစာကြည့် စားပွဲပေါ်ရှိ (သမီးခေါင်းစည်းရန် ဝယ်ထား
 သော)သားရေကွင်းများကို ကောက်ယူကာ ထိုပင့်ကူကို အသေအချာ
 ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်မထိ။ ပင့်ကူသည် တစ်ပေလောက် ရွေ့လျား
 သွားသည်။ သည်တော့ အသေအချာချိန်ရွယ်ကာ ထပ်၍ ပစ်လိုက်
 ပြန်သည်။ ထိတော့ထိသည်။ ချက်ကောင်းမထိ၍ ဖြစ်မည်။
 ခြေတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျကာ ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးမြီနိုင်သည်။ တစ်ဖန်

ထပ်၍ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုပြီး ကျလာသော်လည်း မသေသေး။
 ခုတင်စောင်းသို့ ကျလာပြီ ခုတင်အောက် ဝင်ပြေးသည်။ မဖြစ်ချေ
 ဘူး ဟင့်ကူဆိုသည်မှာ အဆိပ်ရှိသည် မဟုတ်ပါကလား။ အင်မတန်
 ကြောက်စရာကောင်းသည့် မဟုတ်ပါကလား။ သည်တော့ အလွတ်ခံ၍
 မဖြစ်။ ခုတင်အောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လားလား
 ကိုယ်တော်ချောက်က ခုတင်ထောင့် စွန်းလေးဝယ် ခိုကပ် ပုန်းနေတာကို။
 ဘာရမလဲ။ အသေအချာချီနဲ့ပြီး ပစ်လိုက်တော့မှ ခုတင်အောက်
 ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျလာတော့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သေပြီပေါ့။

‘မိန်းမရေ၊ တံမြက်စည်းယူခဲ့စမ်းပါကွ’

ပင့်ကူသေကို ဆွဲထုတ်ရန် လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

‘မအားသေးဘူးမောင်ရေ’

သို့ဆိုလေတော့ ကိုယ်ဘာသာပဲ တံမြက်စည်းယူ၍ လှဲရ
 တော့မည်။ သို့ကြောင့် အခန်းအပြင်ထွက် တံမြက်စည်းယူပြီး ပြန်လာ
 သည်တွင် စောစောက ပင့်ကူသေ မရှိတော့ချေ။ မသေလိုပေါ့။
 သည်တော့ ခုတင်အောက်သို့ မျက်စိ ရှင်ရှင်ထားပြီး လိုက်ရှာသည်။
 အတန်ကြာမှ တွေ့သည်။ နို့တောင်မှ ခိုက်ကနဲ လျှော့ရှားတာ မြင်လိုက်ရ
 ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကြမ်းပေါက်အောက် ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟွန်း -- ဘာရမလဲ။ သည်အတိုင်း လွှတ်ထားလို၊ ကတော့
 ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျားနာခဲသလို ပင့်ကူနာခဲလာမှဖြင့် ဒုက္ခပေါ့။
 သည်တော့ အိမ်အောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်း လိုက်သည်။
 တွေ့ပြန်ပြီ။ ဆင့်တန်းလေးထောင့်တွင် ငြိမ်၍ ကပ်နေသည်။
 တစ်တောင်သာသာ နေရာမှနေ၍ ကပ်ကာ သားရေကွင်းဖြင့် ပစ်လိုက်
 ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သေချာပြီ သေပြီ။ အနီးရှိ တုတ်
 တစ်ချောင်းဖြင့် ဖိနှိပ်နယ်ကာ စိတ်ရှိ လက်ရှိ ချေမပစ်လိုက်သည်။

မှတ်ကရော ။

‘မောင် ဘာတွေ လုပ်နေတာတုန်း၊’

အဝတ်လျှော်နေရာမှ ဇနီးသည်က လှမ်းမေးသည်။

‘ပင့်ကူ သတ်နေတာ’

‘အောင်မလေးမောင်ရယ်၊ ပင့်ကူလေးတစ်ကောင် သတ်တာ
 ကလဲ လူသတ်တာကျနေတာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ပြီး
 ကျွန်တော်သတ်ထားသည့် ပင့်ကူသေလေးကို ကြည့်ရင်း-

‘ကြည့်ပါဦး၊ ချွေးတွေသံတွေကို ထွက်လို့၊ ပင့်ကူလေးကလဲ
 သေးသေးလေးရယ်၊ မောင်ကို ဒီပင့်ကူလေးက ဘာလှုပ်လှုပ်လဲ သနားပါ
 တယ်’

‘ဟ မင်းက ဘာသိလို့လဲ၊ ပင့်ကူဆိုတာ အဆိပ်ရှိတယ်၊
 အင်မတန် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါ ဖတ်နေတဲ့ သိုင်းစာအုပ်
 ထဲက ပင့်ကူနက်တွေဆိုလျှင် လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာကို ထိလိုက်
 ထိလိုက်၊ အဲဒီ အထိခံလိုက်ရတဲ့သူဟာ ဆိုလျှင် နေရာမှာတင် တုံးခနဲ
 လဲသေနိုင်တယ်ကွသိလား၊’

ကျွန်တော်၏ စကားကြောင့်ဇနီးသည်ဖြစ်သူသည် အံ့သြ
 တကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း -

‘အို -- မောင်ကလဲ၊ ကလေးလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာတွေ
 ကြောင်နေတာလဲ။ ဒီပင့်ကူတွေက ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ သူ့ဟာသူ
 နေတာပဲ၊ တကယ်လို့အဆိပ်ရှိတဲ့ ပင့်ကူ ရှင်မိလျှင်တောင် နံ့နံ့နည်း
 ပါးပါး ရောင်ရမ်းရုံလောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်တစ်နေ့ဆို အလိုလို
 အရောင်လျော့သွားတာပဲ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ နို့ပေမယ့် သမီးလေးကိုပင့်ကူ ရှုပ်မှာ

စိုးရိမ်မိလိုပါကွာ"

ကျွန်တော်သည် သိုင်းဝတ္ထုဖတ်ရင်း အဆိပ်ပြင်းသည့်
ပင့်ကူနက်ကို ခွဲလန်းအတွေးလွန်း အစိုးရိမ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် သို့နယ်
ဘာမဟုတ်သည့် အိမ်ပင့်ကူလေးတစ်ကောင်အား သမီးကို ချစ်သည့်
စောဖြင့် သဲကြိုမဲကြီး လိုက်လံသတ်ဖြတ်မိခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

တကယ်တော့ စာရေးဆရာတို့သည် ကိုယ်သန်ရာ ဘာသာ
ရပ်ကို လှည့်စားကာ ရေးတတ်ကြသည်မဟုတ်ပါကလား။

စာပေသည် လူသားတို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပင်ဖြစ်သည်။

စာပေသည် လူသားတို့ကို အကျိုးပြုစေသည်။ အကျိုး
ပျက်စေသည်။

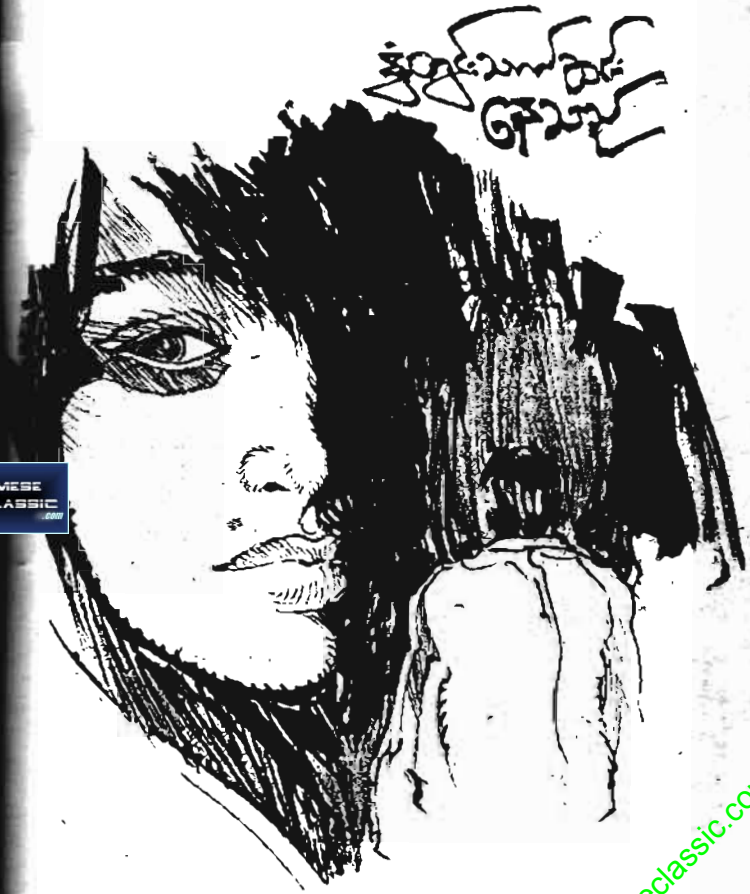
လူသားတို့၏ စိတ်ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေသည်။ ခက်ထန်
မာကျောစေသည်။

သို့ကြောင့် -

စာဖတ်သူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်တွေးခေါ် ဆုံးဖြတ်ပြီး မှန်ကန်
သော အဖြေထုတ်တတ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား အဆိပ်
မရှိသည့် အိမ်ပင့်ကူလေးက သင်ခန်းစာပေးသွားလေတော့သည်။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၃ ဇန်နဝါရီလ

BURMESE
CLASSIC

ဇွဲတွင်းသက်ဆင်းနေသည်

“မနုဿတ္ထ ဒုလ္လဘော” ဆိုသလို ရတောင်ရခဲ လူ့ဘဝတွင် တန်ဖိုးရှိစွာ နေထိုင်ခြင်း၊ အသုံးချခြင်း၊ ဘာရယ် မယ်မယ်ရရ မရှိ၊ သောက်လိုက်စားလိုက်ဖြင့် လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်း ပျော်မွေ့နေသူ မောင်ချိုတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ရုံးသို့ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုံးကို ရောက်လာသည်ရယ်လို့ ပြောရလောက် အောင် သူသည် သူ့စိမ်းသူရဲမဟုတ်၊ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်ငြား သူသည် ရုံးသို့လာခဲ့၏။ ရောက်ခဲ့၏။ လွန်ရော တစ်လတွင် ဘဝရက် ခန့်သာ ရုံးတက်သူဖြစ်သည်။ ရုံးသို့ရောက်လာတတ်သည်ဆိုရာ ၌လည်း ကျွန်တော်တို့ ရုံးရှေ့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် COVER UP အမည်ပေးထားသည့် ယမကာဆိုင်လေးမှာပင် သောက်ရင်း မူးရင်း၊ မူးရင်း သောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းသွားသူဖြစ်သည်။

သို့ရောက်လာခဲ့သော တစ်နေ့သည် သူ့တွက် ကံဆိုးသော နေ့တစ်နေ့ရယ်လို့ ပြောရလေမည်လား မသိ။

“ဟ မောင်ချို မင်းမလဲကွာ၊ ကြည့်လိုက်တိုင်း တွေ့ လိုက် တိုင်း မူးနေတာပဲ၊ ကဲ ဒီလောက်တောင် မူးနေချင်တဲ့ကောင် လွတ်လွတ်

နားလည်ခြင်း

လပ်လပ် မူးရအောင်၊ ပင်ထောင်ရိုက်လိုက်ပေတော့” ဆိုပြီး ငိုမိမိ ဆည်စိမ့်နံ့အတွက် ရေဝပ်ဓနိယာမလွတ်သည့် သစ်ပင်ထောင်တို့ကို သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ပင်ထောင်ရိုက်မှတ်ပေးရမည့်အဖွဲ့တွင် သူ့အား ထိုးထည့်လိုက်လေတော့၏။

ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား အလကားကောင် မှတ်လောက် သားလောက် ဖြစ်သွားပေရောဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် လွှတ်လိုက် သော်ငြား မောင်ချိုတစ်ယောက် စိတ်ပျက်ညည်းညူခြင်းဖြစ်မသွား သည်ပြင် ပျော်၍ပင် နေသေးတော့သည်။ ပျော်ပေရောမပေါ့။ သူ့တွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်အရက်ကို တဝကြီး သောက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါ ကလား။

တကယ်တော့ မောင်ချိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်၏။ လူပျိုသိုးကြီးဟု ပြော၍လည်းရလောက်၏။ အသက်လေး ဆယ်ပင် စွန်ဆဲချေပြီဖြစ်သည်။ သစ်တောဌာနတွင် ဆယ်နှစ်ကျော် လုပ်သက်ရနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရရစားစား စုဆောင်းခြင်း မရှိ၊ ရသမျှသုံး၊ ရသမျှဖြုန်း သည်ကြားထဲ ဖဲလေးကလည်း ရိုက်လိုက် သေးသည်။ မိန်းမယုဝိုဆိုတာ ဝေလာဝေ၊ လူပျိုပေါက်အရွယ်မှ ယနေ့ အရွယ်တိုင် ရည်းစားသနာပင်မရှိ၊ သူ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စား သူ မချစ်တတ်၊ သူ ချစ်သည်ကား အဖြူ၊ အရက်ဖြူ သို့သည်သာ သူ၏ ငယ်ချစ်ဟု ပြောရမတတ်ပင်၊ အရက်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း စွဲသောက် သူဖြစ်သည်ကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးကရော သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ။ နေ့စဉ်အမျှ မူးနေသည်။ ခါးဝတ်ပုဆိုးပင်မနိုင် ဖြစ်ရသည့် အကြွပ်ပေါင်း လည်း မနည်းတော့ချေ။ သည်လောက် အရှက်နည်းမျှကို ဘယ် မိန်းကလေးက လင်တော်ချင်ပါမတုန်း၊ ထိုနည်းလည်းကောင်း သူသည်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဟု မှတ်ထား၏။

ယခု သူ လှည်းကျားမြို့နယ်၊ ဝါးချောင်းကျေးရွာသို့ သွားရမည်ဆိုတော့ -

“မောင်ချိုကြီး အရက်ချည်း ဖိသောက်မနေနဲ့၊ ခု မင်းသွားမယ့် ဝါးချောင်းရွာက အပျိုချောတွေပေါတယ်၊ တစ်ခါတည်း အစွဲထုတ်ခဲ့ကွာ” ရယ်လို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်း လူပျိုသိုးကြီးကို မိန်းမပေးစားချင်နေကြသည်။ သူကတော့ ပြုံးဖြဲဖြဲ စပ်ဖြီးဖြီး။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝါးချောင်းကျေးရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စခန်းချတည်းကြသည်။

တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် မောင်ချိုနှင့် စန်းကြည်တို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်သောက် ထွက်သွားကြပြီး ပြန်အလာတွင် မောင်ချိုနှုတ်ဖျားမှ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်သော စကားထွက် လာ၏။

“သက်နိုင်ရေ ငါတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ တော်တော်လှတယ်ကွာ၊ ငါတော့ သိပ်သဘောကျ သွားပြီ၊ ငါ့ကို သူနဲ့ နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ။ သည်ကိစ္စ တွေ ငါမကျွမ်းဘူးကွ”

သက်နိုင်နှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့ပါ အံ့အားသင့်မိကြသည်။ လူပျိုသိုး အရက်သမားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြန်လာပါလိမ့်၊ ဥမ္မာဒန္တီကို စတုလိက်ရသည့် သိပ်မင်းဘုရင်ကြီး အဖြစ်မျိုးနှင့် တူများတူသွားလေသည်လား။

“ဟုတ်တယ် ဖိုးလှိုင်ညွန့်ရ -- ငါတို့ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်တဲ့ ရွာလယ်ဆိုင်ရှေ့က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မယ် ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို သူသိပ်သဘောကျနေတယ်၊ သူတစ်ကယ် ပြောနေတာ” ရယ်လို့ သူနှင့်အတူ ပါသွားသည့် စန်းကြည်က ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့စကားကို အတည် လက်ခံလိုက်ကြ၏။ သည်ထော

“သက်နိုင်”က ကျွန်တော် ဘက်လှည့်၍ ပြုံးပြီး “ဖိုးလှိုင်ညွန့်ရေ သူတကယ် သဘောကျတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တို့တွေဝိုင်းကူပေးကြတာပေါ့နီမူ ဒီကောင်ကြီး လိုင်းပြောင်းသွားမှာ၊ အရက်သမားဘဝက ကျွတ်မှာနီမဟုတ်ရင် သည်အရက်ကြောင့် အသက်တိုလိမ့်မယ်”

“အေးလေ ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးကြတာပေါ့ကွာ” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေ့က ထိုဇာတ်လမ်း ဆုံဆန်းတိုင် သွားပြီရယ်လို့ထင်လိုက်၏။ သည်ကောင်ကြီး သက်သက် နောက်နေတာများလားပေါ့၊ ဟုတ်တူဆင်ဖူး၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ထိုရွာကလေးတွင် ဘုရားပွဲ ရှိသဖြင့် မောင်ချိုတစ်ယောက် သူတွေ့ခဲ့စွဲလမ်းခဲ့သော ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်လိုက်ရှာနေတော့၏။ ပျောက်သောသူကိုတောင် ရှာလျှင်တွေ့သေးတာ ဒေသခံရွာသူလေးကို ဘုရားပွဲမှာလိုက်ရှာရတာ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ ရွာဘုရားပွဲတွင် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေသည့် ကောင်မလေးကို ရှာတွေ့သော်လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စလည်း မရှိသူဖြစ်သောကြောင့် - ကျွန်တော်တို့ကို ပွဲခင်းထဲတွင် လိုက်ရှာပြန်၏။ ကျွန်တော်၊ သက်နိုင်နှင့် စန်းကြည်တို့သည် ဘုရားပွဲဈေးတန်းလေးတွင် အံတင်း အံစောင်းထိုးနေရာသို့ မောပန်းတကြီး ရောက်လာကာ

“ဟိတ်ကောင်တွေ ငါကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ပွဲခင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူရောင်းနေတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း သူနဲ့ ဂျွမ်းဝင်ရင်းနီးသွားအောင် လုပ်ပေးကြစမ်းပါကွာ” ဟု ပြောလာ၏။ ထိုကစားပိုင်းတွင် အနှံ့ပြနေသော စန်းကြည်က

“သွားစမ်းပါ မောင်ချိုရာ မင်းသူမနဲ့ လာနောက် မနေနဲ့၊ ဒီမှာတို့ခွဲနေတယ်ကွ၊ မင်းဟာမင်း သွားသောက် နေစမ်းပါကွာ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း နှင်ထုတ်နေသဖြင့် မောင်ချိုသည်

မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်သွားကာ

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတပြားမှ မရှိလို့ပါကွာ၊ လုပ်ပါ၊ လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ” ရယ်လို့ မူးကြောင် မူးကြောင်ဖြင့် နားပူနားသာ လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ပြောရင်းဆိုရင်း အံတင်း အံစောင်းထိုးနေရာမှ သုံးလေးလှည့် အလျော်ရလိုက်သည်လည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် သူခေါ်ရာနေ့ကသို့ လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘မောင်ချိုကိစ္စ သည်လိုရှိတယ်ကွ’
လမ်းတွင် ကျွန်တော်က စဉ်းစဉ်းစားစား စကားစလေး ပြောလိုက်သည်တွင်

“ဘာ သည်လို ရှိတာတုန်း” စန်းကြည်က မေးလာသဖြင့်
“သည်ကောင် အသက်လဲ မငယ်တော့ဘူး၊ သမီး ရည်းစား ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုလျှင်လဲ အချိန်ပေးရမယ်၊ သမီး ရည်းစား ဖြစ်လျှင် အနည်းလေး သုံးလေးနှစ် နေကြဦးမယ်၊ သည်တော့ သည်လို လုပ်မယ်”

“ပြော”
“တစ်ခါတည်းသာ တောင်းရမ်းပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် မကောင်းဘူးလား”

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဟိတ်ကောင်’ မောင်ချို၊ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို တကယ်ယူမလား”

ကျွန်တော့် အဆိုပြုချက်ကို သက်နိုင်က ထောက်ခံရင်း မောင်ချိုဘက် လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟာ ယူမှာပေါ့ကွာ၊ ခု လိုက်လာ ခုခေါ်သွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခု ငါတို့ ကောင်မလေး သဘောထားကို အရင်တီးခေါက်ကြည့်မယ်၊ အိုကေပြီဆိုလျှင် တို့ ကိုသန်းလွိုင်

ကြီးကို တာဝန်ပေးလိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် ထိုကောင်မလေး ရောင်းသော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

“မုန့်ဟင်းခါးလေးပွဲ ဘူးသီးကြော်နဲ့လုပ်ကွယ်”
သက်နိုင်က မုန့်ဟင်းခါး တစ်ဆက်တည်းပင် ‘တူမကြီးက ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိလို့ပါ’ ဟု စကားစလိုက်သည်တွင် ကောင်မလေးက ပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် -

“ဦးလေးကြီးတို့ကလည်း သိရက်သားနဲ့ မေးနေကြပြန်ပြီ”
ဆိုလာသဖြင့် သက်နိုင်က “အေးပါဟယ်၊ သက်သက်မေးတာပါ၊ နင် သူ့ကိုသိလား” ဆိုပြီး မောင်ချိုဘက် မေးငေါ့ပြရင်း မေးလိုက်၏။
‘သိသားပဲ ကျွန်မတို့ ဆိုင်ရှေ့က ဘကြီးသန်းညွန့်ရဲ့ အရက်ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့် အရက်လာသောက်နေတာပဲ’

‘အေး သူက နင်ထင်သလို အရက်ကြိုက်လို့ လာသောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်ကို တွေ့ချင်လို့ လာသောက်တာ”

သက်နိုင်ပြောသည်ကို ကောင်မလေးက မယုံကြည်သော မျက်နှာပေးဖြင့် ရှက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး

“လာဦးမနေပါနဲ့၊ ဦးလေးကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာနဲ့ အရက်လာသောက်ရရောတဲ့လား၊ ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါး လာစားလျှင်ဖြင့်လဲ တွေ့နိုင်သားပဲ”

သက်နိုင်ရဲ့ လိုမဲ့လုံး၊ ဖြီးလုံးကို ကောင်မလေးက လှည့်မင်းသို့ကြောင့် ကျွန်တော်က -

“သည်လို ရှိတယ်ဟာ နင်ဆိုင်ကို သူလာစားလျှင် ခဏလေးပဲ ထိုင်ရမှာ၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ နှစ်ပွဲစားပြီး တစ်နေ့ကုန် နင်ဆိုင်းမှာ ထိုင်နေလို့ရပါမလား၊ အရက်ဆိုင်ဆိုတော့ အစနေ့လုံးလဲ ထိုင်လို့ရ

တယ်၊ သည်တော့ နင့်ကို သည်ကောင်ကြီးက ကြာကြာထိုင်ကြည့် နိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်ရဲ့ ယုတ္တိရှိရှိ ဖြီးလုံးကိုတော့ဖြင့် ကောင်မလေး လက်ခံသွားပုံရသည်။ သူ လက်ခံ ငြိမ်သက်နေဟန် ရှိသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ဆက်တည်း

“သည်ကောင်ကြီးက သည်ရွာမှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ စကား ပြောထားချင်လို့ပါ။”

“ဘာကိုလဲဟင်”

မရှင်းမရှင်း ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ သို့ကြောင့်-

“ဪ၊ ညည်းကို သည်ကောင်ကြီးက သဘောကျနေတာ ဒါကြောင့် မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းကြမယ်လို့၊ ရွာက လူကြီးတွေကို အသိပေးထားချင်လို့၊ အဲဒါ နင့်သဘောထား အရင်သိရှိ လိုတယ်လေ နို့ကြောင့်ပါ” ဟု သက်နိုင်က ဝင်ပြော၏။

“ အို -- ပေါက်ကရ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဟ နင်က မယုံတာလား ”

“ ဟင့်အင်း ”

ပါးစပ်ကလေးရွဲ့၊ ခေါင်းခါပြရင်း မှာထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ပွဲများကို ချပေး၏။

“တကယ် ပြောတာပါဟ” စန်းကြည်က ပြောပြန်၏။ သည်တော့ --

“ အမေကို လာပြောလေ ”

“ တကယ်လာမှာ နင့်အမေက သဘောတူလျှင်ဖြင့် နင်လက်ခံမလား ”

“အင်း”

မောင်ချိုတစ်ယောက် အင်မတန်မှ ဝမ်းသာသွားဟန်တူ၏။ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ပူလောင်လောင် မုန့်ဟင်းရည်ကို ကတိုက်ကရိုက် ပါးစပ်တွင်း ထိုးသွင်းလိုက်သည်တွင် ဇွန်းအတွင်း ငြုပ်သီးမှုန့်များ ရှိနေသည်ကို သတိမပြုလိုက်မိသည်ကြောင့် မုန့်ဟင်းရည်ပူ ငြုပ်စပ် စပ်ကြောင့် သီးသွားလေတော့၏။

“အဟွတ် -- အဟွတ် -- ဟွတ် ဟွတ် ”

သူ၏ ဖြစ်အင်ကြောင့် ကောင်မလေးအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ရယ်မိကြသေးတော့၏။

သို့ကောင်မလေးက နောက်ပြောင် ကျီစယ်ပြောလိုက်သည် ဖြစ်ဖြစ်၊ အတည်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့သည် လူမျိုးကြီး ကို အစွဲထုတ်ပေးလိုကြသည်ကြောင့် စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တောအုပ်ကြီး ဦးသန်းလှိုင်ကို ဖွင့်ဟ ထိုင်ပင် အကူအညီတောင်းလိုက်ကြသည်တွင် အဲဒီအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသော တောအုပ် မောင်မောင်သိန်းက ကျွန်တော်တို့ စကားကို ဥပက္ခော ပြုနိုင်သလောက် တောအုပ်ကြီး ဦးသန်းလှိုင်က တစ်ချပ် ဆွဲလိုက်မိ သည်ကြားမှပင် --

“ မင်းတို့ ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ၊ ဟိတ်ကောင် မောင်မောင် ချို သူတို့ပြောတာ တကယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး” မောင်ချိုဖြေသံသာ အမှန်ကို ဝန်ခံလေသည်လေသံ ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ဦးသန်းလှိုင်သည် စောစောက ဆွဲ၍တုက်လာသော တစ်ချပ်ကို မောင်မောင်သိန်းထံ ပစ်ချလိုက်ရင်း -

“အေး နိဖြင့် ငါလိုက်ပြောပေးမယ်၊ ကဲ မင်းတို့ သွားတော့ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်တွေ”

“ပြောမယ်ဆိုလဲ နက်ဖြန် လိုက်ပြောပေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က သိမ်းတော့မှာ မဟုတ်လား”

“အေးပါ မောင်ချိုရာ နင်ကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အလှည့်ရောက်လာသည်။

နောက်သုံးလေးရက်အကြာတွင် ဦးသန်းလှိုင်နှင့် မောင်မောင် သိန်းတို့က ရွာခံလူကြီးတို့အား မောင်ချိုကိစ္စ ပြောဆိုကြသည်။ အဆင်ပြေခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ သို့ကြောင့် မောင်ချို အပျော်ကြီး ပျော်နေ တော့၏။ သူ့ထက် တောအုပ်ကြီး ဦးသန်းလှိုင်က ပိုပျော်၊ ပိုစိတ်ချမ်းသာ သွားဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်ချိုမိန်းမရလျှင် အရက်ပြတ်သွားမည်။ တကယ်တော့ မောင်ချိုသည် အရက်မူးလာလျှင် သူ့အားလော၍ ဂျီကျတတ်၏။ ဒုက္ခ အမြဲစွဲတတ်၏။ အရက်ဖိုး အမြဲ ပေးရမြဲ၊ သို့ကြောင့် ထိုဒုက္ခများမှ ကင်းလွတ်ရန် အားတက်သရော လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

မောင်ချိုကိစ္စလည်း အဆင်ပြေပြီး စခန်းလည်းသိမ်းပြီး သည်လအတွင်း မောင်ချို၏ မိဘများခေါ်လာပြီး တောင်းရမ်းကြမည်။ ရွာလူကြီးတွေကလည်း စောင့်နေကြပါမည်ပေါ့။ သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော် တို့ ရန်ကုန်ပြန် ရောက်ခဲ့ကြပြီး နှစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် မောင်ချိုရုံးသို့ မူး၍ ရောက်လာပြန်၏။

“ငါ့မိဘတွေ ပြောပြီးမှ မင်းတို့လဲ လိုက်ခဲ့ကြကွာ၊ သက်လွင် က သူ့ကားနဲ့ လိုက်ဖို့မယ်တဲ့” ရယ်လို့ အားပါးတရ ပြော၏။

“အေးပါဟ ငါတို့ မလိုက်လို့လည်း ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ငါတို့စထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲကွာ၊ ကဲ ဘယ်နေ့သွားမလဲ”

တစ်နေ့ချိန်း-- တစ်နေ့ချိန်း ရက်တွေကြာလာ၏။ လတွေ ကူးလာ၏။ မောင်ချိုသည်လည်း မူးမြဲမူးနေ၏။ အကြောင်းကြောင်း တွေကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့။ ချိန်းတဲ့ရက်တွေ ပျက်ခဲ့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဝါးချောင်းကျေးရွာသည်လည်း ချေမြှုပ်စေရိယာ ထဲ ပါသဖြင့် ရွာလုံးကျွတ် ဘားလားသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပေးကြရသည်ဟု သတင်းရလိုက်ကြသည်။ မောင်ချို ကောင်မလေးသည် ဘားလားစံ ရောက်သွားလေပြီလား သို့မဟုတ် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်သွားလေ သည်မသိ၊ သည်လိုနှင့်ပင် မောင်ချိုဇာတ်လမ်း တစ်စခန်းသိမ်းသွားခဲ့ရ တော့၏။

ကောင်မလေးသည် နေ့စဉ်အမျှ မျှော်ကောင်း မျှော်နေ ပေလိမ့်မည်။ ရင်တွင်းမချီ ဝေဒနာတွေ ခံစားကောင်း ခံစား နေရရှာ ပေရောမည်။ မောင်ချိုသည်ကား ကောင်မလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ပြန်ရှာချေမည်ရယ်လို့ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသော်ငြား အရင် မောင်ချိုဟာ မောင်ချိုပါပဲ၊ အရင် မောင်ချိုပါပဲ ပြောရလောက် အောင် ဘာမျှ ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် -

ကောင်မလေးနှင့် သူ ကံမဆုံကြတာပဲ ခပ်ကောင်း ကောင်းဟု ကျွန်တော်တွေ့မိပါသည်။ မည်သို့ကြောင့် ဆိုပါမူ ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်မလေးကို တွေ့စကညာခဲ့လိမ့်မဲ့ ကြတာကိုး။ “မောင်ချိုဟာ အရင်က သောက်တတ်စားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်တွေ့ချင်ခြင်းလို သောက်တာ၊ ဝမ်းဆောင်းမိလဲ ရှိနေတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့” တကယ်လို့ များ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ တကယ်ညားသွားခဲ့လျှင်တော့ ကျွန်တော် တို့ကို အဲဒီကောင်မလေးက ကျိန်ဆဲမေတ္တာပေးတော့မှာ သေချာ

၉၄

ကိုပိုက်

လောက်ပေသည်။

မောင်ချို တစ်ယောက် အရင်ကလည်းသောက်၊ ခုလည်း
သောက်၊ နောင်လည်းသောက်ကာ သူ့ဘဝကို ကျေနပ်၊ အပျော်ကြီး
ပျော်နေမည်သူပင် ဖြစ်တော့၏။

မြရိပ်ညိုမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၆ ဂျူလိုင်လ
(မိုးလိုင်ညွန့်ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

သူမ ကျွေးသော ဆိပ်ပြန်ဟင်းတစ်ခွက်

ကျွန်တော်သည် အစိုးရလုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက် ခဲ့ရသည်မှာ (၅)လကျော် ကြာသွားသည်။ လစာငွေကို 'မဒမ်ပိုက်' အား လွှဲပေးလိုက်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ငံတော် အစိုးရမှ ပေးသည့် နေ့တွက်ခရီးစရိတ်ငွေဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်အတွက် အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း အိမ်တွင် ကျန်ရစ်လေသည့် မိသားစုအတွက် အနည်းငယ်တော့ ကသီလင်တ နိုင်ပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ 'မဒမ်ပိုက်' တို့ သားအမိသည် လွန်စွာမှ သနားစဖွယ် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်နေစဉ်အတွင်း သူတို့ သားအမိသုံးယောက် ကျွန်တော်၏ လစာငွေ ရှစ်ရာကျော်လေးဖြင့် တစ်လတစ်လ အလျှင်မီအောင် မည်သို့ စားသောက် နေကြသည်ကို တွေး၍ ပူပန်ခဲ့ရသေး၏။

အကြီးမက ဆယ်တန်းကျောင်းသူ -- အငယ်ကောင်က ခြောက်တန်း -- သည်ကောင်အတွက်ထား။ အကြီးမက ဆယ်တန်း ဆိုတော့ကာ အရေးကြီးသည်။ သို့ကြောင့် ကျူရှင်ထားရသည်။ နို့တောင်မှ ဘာသာစုံမထားနိုင်။ သူမအတွက် အရေးကြီးသည့် ဘာသာစုံလောက်သာ ကျူရှင်ထားနိုင်သည်။ စားစရိတ် -- အဝတ် အစားမီး--ကလေးတွေကျောင်းစရိတ်-- အင်း- အိမ်ထောင်စု တစ်စု

၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာ မလွယ်ပါလား။ ဆန်း ဆီ ဆပ်ပြာ သကြားတို့က လစဉ်မှန်မှန် ရုံးမှရနေသဖြင့် တော်သေးသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ယခု ခရီးထွက်ခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း အိမ်ကျန်ရစ်သည့် မိသားစု စားရေး သောက်ရေး ပူပန်ခဲ့ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်း တာဝန်အရ အင်းစိန်သို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်လက ပြောင်းရွှေ့ လာရသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယခင်ကျွန်တော်သည် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ တွင် တာဝန်ကျစဉ်တုန်းက ဆိုလျှင် ပူပန်စရာ မလိုချေ။ နေချေထိုင်ချေ အဆင်ပြေသည်။ ငါး ပုစွန်ချေးပေါသည်။ လှိုင်လှိုင်ရသည်။ ဟော - အသုံးစရိတ် ပြတ်သွားပလား။ ကိစ္စမရှိ။ အရေးပေါ် လိုအပ်လျှင် လမ်းထိပ်မှ ဘက်ထရီလုပ်ငန်းရှင် ကိုကျော်စိုးတို့ မိသားစုက ကူညီကြ စမြဲ။ သားသမီးတွေအတွက် ပညာရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျူရှင် ဆရာ ကိုအောင်ကြည်က အထူးအခမဲ့ သင်ကြားပေးသည်။ ငါးပိုက် ထောင်သမား မိုးအောင်ကလည်း ရှာရလာသည့် ငါးများမှ ဟင်းစား လာ၍ ပေးတတ်သေး၏။ တကယ်တော့ ကွမ်းခြံကုန်းသား တွေသည် တာဝန်အရ သူတို့မြို့တွင် လာရောက် နေထိုင်ကြသည့် ဧည့်သည် ဝန်ထမ်းများအပေါ် ကူညီပံ့ပိုး ပေးတတ်ကြသည့်စရိုက်သည် သူတို့၏ ရှိသားမှုကို ပြသည်ပဲမဟုတ်ပါကလား။ အော် -- ပြောဖို့ ကျန်သေး သည်။ မိသားစု နာမကျန်း ဖြစ်ပလား။ ဘာမှ ပူစရာမလို၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်မိုးလွင် တစ်ယောက်လုံးရှိသည်။ အချိန်မတော် ညည့်နက် သန်းခေါင်ဖြစ်ပါစေ၊ စေတနာ့ဝန်ထမ်း လိုက်လံပုဏ္ဏား မှည့်ပုဏ္ဏား ကုသပေးသည်။ (ယခုကွယ်လွန်) ခုနေခါများလွှမ်းရသေးချို့ ဒါတွေ ထားပါလေ။ အားပါးတရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဆိုသလို သတင်းထောက် ကိုတင်မိုးတို့ --- ယခုက

ရောင်းတဲ့ မကြည်တင်တို့-၊ ပြီးတော့ စာရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ တင်မောင်ထက်တို့ -- လူထက်တို့ရဲ့ လူမှုရေး အကူအညီတွေ အားလုံးပါဦးမှာပေါ့။

ကျွန်တော်သည် ချစ်စရာ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကလေးမှ တာဝန် အရ အင်းစိန်သို့ ပြောင်းခဲ့ရသော်လည်း နေခဲ့ရသော ထိုမြို့ကလေးနှင့် ထိုသူတွေကို ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့ပါချေ။

ကွမ်းခြံကုန်းမှ အင်းစိန်သို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး နှစ်လတောက် တွင် ခရီးထက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက်ရာမှ ကျွန်တော်သည် ညကမှ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ အပြန်လမ်းတွင် ချယ်ရီ မဂ္ဂဇင်းမှ အယ်ဒီတာ ဆရာ ရွှေမြတ်သောင်းတင်နှင့် တွေ့၍ ၎င်းကစာမှ တစ်ပုဒ် အလောတကြီး တောင်းလာသဖြင့် ခရီးသွားရာမှ ရေးလာသော အတွေ့အကြုံ မှဆိုးဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို အချော သပ်ယိုင်ရေးနေရသည်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးခြင်းကို ဝါသနာပါသည်က တစ်ကြောင်း၊ အိမ်သုံးစရိတ်ကလေးလည်း ကာမိစေရန်အတွက် ဝတ္ထုတိုလေးများကို ရေးသားကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပေးပို့ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အပါး။ မွေးလိုက်တာကွာ၊ ထမင်းတောင် ဆာလာပြီ၊ ပဲဟင်းချက်နေသည့် 'မဒမ်ဂိုက်' အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

အောင်မယ်၊ ပိုပြီ၊ မနက်ကပဲ၊ ပဲဟင်းချက်မယ် သိလို၊ ပဲဟင်းနဲ့ကိုပဲ ရေစက်ဆုံလွန်းပါတယ်၊ တောထဲမှာလဲ တစ်ပဲထဲ ပဲနေတာပဲဆိုပြီး ရှင်းပြီးခဲ့သည်တော့ ခုမှ ငွေသလေးဘာလေး ဆာလှချည်ရဲ့ ဖြစ်တာတုန်း။

ဟဲ ဟဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ တောထဲမလဲ အစားကောင်း မစားခဲ့ရတော့၊ ဆီပြန်ဟင်းလေး ဘာလေးများ

စားရလေမလားရယ်လို့ ညည်းပြမိတာပါကွာ။

“အော် -- ရှင်ပဲ၊ အပြောကောင်း၊ သတင်းစာ အဟောင်း လေးတွေကို စုဆောင်းပြီး ရောင်းရတဲ့ ငွေလေးကို မက်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ အဲဒါ သမီး ကျွန်ရင်လခပေးဖို့တော်ရေ၊ ဖြတ်တုန်း လပ်တုန်း ၂၃ ဆိုတာလည်း ရှင်မေမနေနဲ့ဦး။”

“သိပါတယ် သိပါတယ်၊ နောက်တာပါကွာ၊ ပဲဟင်း ကို ကိုယ် ကြိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ” ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးဖြင့် ဆေးပေါလိပ်တို့ကို မီးတိုပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့တော့ ၏။ ကျွန်ရင်မှ ပြန်လာသည့် သမီးကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။ သမီးသည် ကျွန်တော်အား တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ လှမ်း၍ “အော်ပြောလိုက်သည်။

“မေမေရေ..... မေမေရဲ့ ဘော်ဒါကြီး လာနေပြီ” တဲ့။ သည်တော့ သမီးအား ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်မိသည်။ သမီး ဘာပြော လိုက်တာလဲ...၊ စဉ်းစားမရ “မဒမ်ဂိုက်”ရဲ့ ဘော်ဒါကြီးဆိုပါကလား၊ မိတ်ဆွေကြီးပေါ့၊ ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ဘယ်ကဘော်ဒါတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

“သမီးရေ၊ အတော်ပဲ၊ မေကြီးက အသားဟင်းလေး စားချင်လို့တဲ့၊ ဘော်ဒါကြီးကို ခေါ်လိုက်ပါဦးနော်”

ကျွန်တော်အတွေးမဆုံးမီ “မဒမ်ဂိုက်”၏ အသံက မီးဖိုခန်း ထဲမှ ပျံ့လွင့်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း အပြင်လမ်းမဘက်မှ အသံ တစ်သံကြောင့် ကျွန်တော်သိချင်သော အဖြေကို သိလိုက်ရသည်။ အော် “မဒမ်ဂိုက်ရဲ့ ဘော်ဒါကြီးဆိုတာ သူကိုး

“ငါဟေ့ ငါး ယူဦးမလား”
မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ အပြောအလွှား ထွက်လာသည့် ‘မဒမ်ဂိုက်’

ကိုကိုက်

အား ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ "ခုံး" ကနဲ လေက တံခါးဘောင်ကို ထိသွားသေးသည်။ "အောက်ဆင်းဝယ်မှဖြစ်မယ်" ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ ဘာလို့ပါလိမ့်၊ ဈေးသည်က အိမ်ပေါ်လာ လိမ့်မပေါ့၊ စောစောကပြောတော့ သမီးကုန်ရှင်ခပေးဖို့ပဲ ငွေရှိတယ် ဆိုပြီး၊ ခုတော့ ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်မလို့ပါလိမ့်။ သို့နှင့် ကျွန်တော် သည် လမ်းမသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကားလမ်းနံဘေးတွင် ငါးသည်မကြီးက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးတစ်ချင်းဖြင့် ဖွာရှိုက်ရင်း ဟန်ပါပါဖြင့် ထိုင်နေ လေသည်။ ထို ငါးသည်မကြီးထံသို့ ပန်းကန်ခွက်များ ကိုင်၍ ထွက်လာ ကြသူများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော့်အမြင် မှ ငါးသည်မကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကိုယ်ပျောက်သွားခြင်း မဟုတ်။ ဝယ်သူများ ပိုင်းအုံသွားသဖြင့် မမြင်ရတော့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီး ထဲတွင် စိန်ပွဲစား အမည်ခံ မိန်းမကြီးလည်းပါသည်။ အိမ်ရှေ့အိမ်မှ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးလည်းပါသည်။ ဆယ်အိမ်မှ ကတော်လဲ ပါသည်။ အို... ခုံလို့ ခုံလို့ 'မဒမ်ကိုက်' ကတော့ ခြံပေါက်ဝ မှာ ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေဆဲ သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ ငါးသည်မ ကြီးကို ပိုင်းအုံနေသော ဈေးဝယ်များ မှီရသော အဲ မှားလို့ မှားလို့၊ ငါးရသော မျက်နှာများဖြင့် အလျှိုလျှို ကိုယ့်ခြံကိုယ်အိမ် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကြလေတော့၏။

ကားလမ်းနံဘေးတွင်မတော့ ငါးသည်မကြီးသည် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေရင်း မီးသေနေပြီဖြစ်သော ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို သူမ၏ ခါးကြားတွင်းမှ လိပ်ထည့်ထားသည့် မီးခြစ်ဖြင့်ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာ လိုက်သည်။ တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ၊ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ခြံဝတွင် ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသည့် 'မဒမ်ကိုက်' ထံသို့ ငါးသမီးကို မယူလာရင်း

နားလည်ခြင်း

"ညည်းအတွက် မနည်းချန်ထားရတယ်" ဟု ပြောကာ ချိန်ခွင်အတွင်းသို့ ငါးများကို ထည့်ချိန်လိုက်သည်။

"လေးဆယ်သား အကုန်သာယူထားလိုက်တော့" မဒမ်ကိုက် သည် လေဖြင့် ငါးများကို ခံယူပြီး ပြီးသော မျက်နှာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော့် နံတေးရှိ သမီးဖြစ်သူက လက်ကုတ်၍ မေးငေါက်ကာ -

"ဓမ္မ တွေ့တယ်ဟုတ်လား၊ သည်အချိန် သည် ရက်တွေ မှာဆိုလျှင် ငါးသည်မကြီးကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက 'ခွေးသေကောင်ကို ကိုးတွေက ပိုင်းဆွဲကြသလိုပဲ' အဲ လဆန်းပိုင်း ဆိုလျှင်တော့ ငါးသည်မ ကြီးလာရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ လူမှ မှီရဲလားလို့ တောင်ထင်ရတယ်" ဟုပြော၏။

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ကဲ ကိုကိုရေ၊ ပြတ်တုန်းလပ်တုန်းမှာလည်း စားချင် လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ငါးဆိုပြန်ဟင်း တစ်ခွက်တော့ ပြစ်လာပြန်ပြီပေါ့"

"မဒမ်ကိုက်" သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောရင်း မီးခုံခန်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အင်း... 'မဒမ်ကိုက်' တစ်ယောက် လဆန်းပိုင်းတွင် ယူထား သော ငါးကြွေးများကို ယခုငါးထွက်ယူသလို ထွက်ပေးနိုင်ရန်တွက် ဆထက်တစ်ပိုးတိုး၍ ကြိုးစားကာ ငွေရှာရပေတော့မည်။ သို့ကြောင့် သည်ငါးပိုးလေးများပေးနိုင်ရန် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာပေ တစ်ပုဒ်အလောတကြီး ရေးပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်တော့။

ကဲ စာနယ်ဇင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီး "ဦးတင်မောင်ထက်" ရေးခပ်များ တာဝန်ပဲ ကျန်တော့သမျှ ။

ကျွန်းနုမြေ မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၃ ဇန်နဝါရီလ

မျှော်လင့်ခြင်း

ကုန်နေပြီဖြစ်သော အရက်ခွက်တွင်းသို့ ထပ်ဖြည့်ထည့်ကာ မော့သောက်လိုက်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အား ဇနီးသည်က ခွင့်လွှတ် နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အရက်ကို တချိန်မက်မက် သောက်တတ်သူ မဟုတ်။ ခုံမန်ချီခါ သောက်တတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်ဆင့်၍ သောက်ခြင်း မဟုတ်။ အနည်းငယ်မျှသာ သောက်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခု တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် အဆက်မပြတ်သောက်နေမိခြင်းသည် ကျွန်တော်စိတ်တွေ ဂြုပ်တွေ့ပြီး ညစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မနက်အိမ်က ထွက်လာစဉ် မြင်ခဲ့ရသော ဇနီးသည်၏မျက်နှာ၊ သမီးမျက်နှာ မေ့ဖျောက်၍ မရ။

ငါ့ညီရာ ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါကွ၊ မင်းကိစ္စအတွက် အန်ကို တာဝန်ယူပါတယ်' ကျွန်တော့် နားတွင်းသို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားသက် သမီး၏ တတွတ်တွတ်မှာကြားသံလေး ကြားနေဆဲ။ နှင်ထဲမယ် မကောင်း၊ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ သည်တော့ ထပ်ထည့် ထပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ၊ ကဲ လက်ကျန်လေးတွေ ရှင်းပြီး စာရင်းရှင်း လိုက်ကြရအောင်”

သို့နယ်ပုဂ္ဂိုလ်က အဆိုပြုလာသဖြင့် စားသောက်စရိတ် ကုန်ကျငွေစာရင်း စာရွက်ကို ကျွန်တော်လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာရင်းရှင်းရမည့် သူက ကျွန်တော် ဟုတ်ပါကလား၊ ဘုရား ဘုရား စုစုပေါင်း ၈၆၆/- ဆိုပါကလား၊ အိတ်ကပ်တွင်းမှငွေ ၈၆၆/- ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း အမြည်းပန်းကန်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်တွင် အတော်များများ ကျန်သေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စာမဲ့ထိုးကောင်လေးအား ကမ်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီခေါက်ဆွဲကြော်တွေကို သေသေချာချာ ထုပ်ပေးစမ်းပါ’
ယင်းပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အပေါင်းပါတို့သည် ကျွန်တော်အား စိတ်ပျက်သွားကြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

‘ဒီကောင် တော်တော်မှူးနေပြီ၊ သေသေချာချာ လိုက်ပို့ပေးစမ်းကွာ’

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ကျန်စေတနာထင်သည်။ ကျွန်တော်အား ဆိုက်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး သူတို့သည် အငှားကား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ချေပြီ။ အိတ်ကပ်တွင်းမှ နောက်ဆုံး လက်ကျန်ခပ်နွမ်းနွမ်း ကျပ်တန်လေး သုံးရွက်ကို ဆိုက်ကား ဆရာလက်သို့ ထိုးအပ်လိုက်ပြီး လက်တွင်းမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ပြောက်ကြည့်မိသည်။ မုတ်ထမယ် နှင့်ခနဲခဲစားလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်များလည်လာသည်။ အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်

‘မုန့်ဝယ်ခဲ့လားဗေပေ’

သမီး၏အသံက နားထဲသို့ မုန့်တိုင်းတစ်ခုလို တိုးဝင်လာသည်။ နှုတ်မှမြေရန် အသံထွက်မရသဖြင့် လက်တွင်းမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကိုသာ ပြောက်ပြလိုက်မိသည်။ ကနေ့မနက်မှ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားချော့သည့် ဇနီးသည်က ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း ‘မောင်၊ အလုပ်ရတော့မှာ သေချာပြီပေါ့နော်’

မဟေသီမဂ္ဂဝင်း၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉၉၁

ခြားနားခြင်းတစ်ခု

“ကဲ - မိန်းမရေ - ညနေကျလျှင်တော့ ဆေးခန်း သွားပြရလိမ့်မယ်”

အမိန့်သံဆန်ဆန်စကားကြောင့် ကျွန်မသည် အိပ်ယာတွင်း မိုန်းနေရာမှ လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့် -

‘အို မသွားချင်ပါဘူး၊ ‘ဘာမိတုန်လေး’ တစ်ပြားနဲ့ ‘အင်နာဂျက်စင်’ ဆေးလေးတစ်ပြား သောက်လိုက်လျှင်ဖြင့် ပျောက်သွားမှာပဲ’

‘မဟုတ်တာကွာ၊ ခု မင်းနေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ခါတိုင်းမင်းက ဆေးပြားလေးတွေ ဝယ်သောက်တာနဲ့ ပျောက်တာမှန်ပေမယ့် ခုဟာက ပျောက်မှ မပျောက်ပါ တစ်ခုရင် လောက်တော့ ဆေးခန်းသွားပြပါကွာ။ ဆေးလေး တစ်လုံးလောက် ထိုးလိုက်လျှင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ကျွန်မအမျိုးသား ပြောတာမှန်ပါသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ‘အင်နာဂျက်စင်’နှင့် ‘ဘာမိတုန်’ လေးတွေ သောက်လိုက်ပါက ပျောက်သွားတတ်သည်။ ယခုတော့ ဘယ်အတွက်ကြောင့်လဲ မသိ အဖျားက တာရှည်နေတော့၏။ ပျောက်ပဲ မပျောက်နိုင်၊ ကနေ့ပါနှင့်ဆိုလျှင် ၄ ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဆေးခန်းသွားရမည်ကို ကျွန်မ ခုန်လေးနေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသားရမည် လူစာတွေကပေးခြင်း တစ်လဟာလ အလျှင်မီအောင် ဖန်တီးရသည်။ အိပ်တွင်းဘက်ကွက်

အခြေအနေကို ကျွန်မအသိဆုံး ဖြစ်သည်။ လစာထုတ်ရန်အတွက် သုံးရက်မျှသာ လိုနေသေးသည်။ ကျွန်မလက်ထဲရှိ မီးဖိုချောင် အသုံး စရိတ်ကလေးသည် မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ပြားချပ်ချပ် ဝိုက်ဆံ အိတ်ကလေးထဲတွင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ မနက်ဖြန် အတွက် ချက်မည့်ဆိပ်သော်လည်း အနည်းကလေးဆန်တစ် ပြည်တော့ဖြင့် ဝယ်ရပေးလိမ့်ဦးမည်။ သည့်အတွက် ငွေ၅၀/- လောက်မှ မကုန်လျှင် မရချေ။ ရုံးကရသည့်ဆီက ချွေတာသုံးလျှင် လကုန်ရက်ကို ဖိပေလိမ့်မည်။ ဘာပြောပြော တစ်နေ့ဟင်းလျာဖိုး ဆယ်လေးငါးကျပ်ဖြင့် စားသွား၍ရသည်။ အာလူးလေး၊ ပဲလေး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးပေါ့။ အိမ်က အမျိုးသားက ရုံးသွား ခရီးစရိတ် မလို၍ တော်သေးသည်။ ရုံးဖယ်ရှိ၍တော့ မဟုတ်။ အိမ်နှင့်ရုံးနီးသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သည်တော့ကာ လကုန်ရက်ထိ မိန်းမဦး စားသွားနိုင် လောက်သည့် ငွေကလေးကို ကျွန်မ ကိုယ်ကျိုးသုံးပစ်လိုက်၍ မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ နို့တောင်မှ လွန်ခဲ့သော ရက်တွေက ကွမ်းယာ ဆိုင်မှ ဆေးပြားကလေးတွေ ဝယ်သောက်နေရသဖြင့် မီးဖိုချောင်စရိတ် ကလေးပွန်းနေချေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ဆေးဆန်းသွားရန်အတွက် ငြင်းဆန် နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည်အမျိုးသား ပြောသလို ဆေးလေးတစ်လုံး လောက်တော့ ထိုးလိုက်ချင်သည်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကိုယ်အသိဆုံးဖြစ်၏။

“ ကံ -- မိန်းမရေ မင်းဘာကြောင့် ငြင်းနေသလဲ ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်ကွာ။ အိမ်တွင်း ဘတ်ဂျက်အခြေအနေကြောင့် မဟုတ်လား။ သည့်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကနေ့ မောင် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးသောင်းတင်ဆီက ငွေ ၂၀၀/- ချေးလာတယ်”

“မောင်ကလဲ သည့်အတွက် အတိုးပေးရမယ့်ငွေက ကျွန်မတို့ မိသားစု တစ်နေ့ဟင်းလျာဖိုး ရှိတယ်လေ။ နုပြောစရာကြီး မောင်ရယ်၊ ဘာလိုများ ငွေချေးလာရတာတုန်း ဆေးဝယ်သောက်လျှင်ဖြင့် ပျောက်သွားမယ့် ဟာကိုများ”

ကျွန်မသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင်-
“အတိုးမပေးရပါဘူး မိန်းမရယ်၊ ကံ အဝတ်အစားလဲချေ ဆေးဆန်းသွားရအောင်”

သည်တော့လည်း မငြင်းသာတော့၊ ကျွန်မကိုယ်စို့က် ကလည်း ဆေးလေးတစ်လုံးလောက် ထိုးလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒ ပြင်းပြ နေသည်။ မိမိကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ဆေးဆန်သို့ လာရသည်။ ရှေ့လတွင် ချေးငွေ ၂၀၀/- ကျပ်ကြောင့် စားစရိတ် လျော့ချရမည့် အရေးအတွက် စဉ်းစားမိပြန်သည့်တွင် သွေးက တိုးချင်ချင် ဖြစ်နေ ပြန်သည်။ ငွေ ၂၀၀/-ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် ၃၊ ၄ ရက် ဟင်းလျာဖိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ ဟယ်၊ နန်းလေးပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နာမကျန်း၍ ခေါင်းကူးပစ်နေသည့်အပြင် ချေးငွေ အတွက် ရင်လေးနေသည့် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်လာသည့် အသံကြောင့် အမျိုးသားကို တွဲမိခိုင်းနေသည့်ကြားမှ အားတင်းကာ ခိုဝှေးခြုံ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ မမခင်ပါလား၊ ဆေးဆန်းလာပြတာလားဟင်”
အားတင်းကာ ယုံယုံလေသံဖြင့်မေးလိုက်ရသည်။
“ဟုတ်တယ် နန်းလေး”

မမခင်သည် ကျွန်မတို့အိမ်နားမှာ နေသည့် အငြိမ်း အသာ အိုင်အိုင် ကျောင်းအုပ်၊ လက်ရှိ ကန်ထရိုက်ကြီးကတော် မိန့်ပွဲစား

ဖြစ်သည်။ မမခင်ကို ကြည့်ရတာ ချင်ချင် လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ကျန်းမာရေးက ဘာမျှ ချို့ယွင်းချက် ရှိပုံမပေါ်။ ဘာဖြစ်လို့ များပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် -

“မမခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ နေထိုင်မကောင်းလို့လား”

ကျွန်မ၏ အမေကို မြေလိုက်သည့် မမခင်၏ စကားကြောင့် အမျိုးသားသည် ငြိုးငယ်သည့်မျက်နှာ၊ သူ့အား ခွင့်လွှတ် နားလည်စေ လိုသည့် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်မအား ကြည့်နေသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသားအပေါ် ကျွန်မသဘောပေါက် နားလည် လိုက်ပါ သည်။ “စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ် ဘဝဆိုတာ သည်လိုပဲ ပေါ့ရယ်” -လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသော်လည်း မမခင်သည် သူမ၏ လက်ဖျံပေါ်မှာ အဖုသေးကလေးကို ပြရင်း ပြောလိုက်သည့် စကားက ကျွန်မနားအတွင်းဝယ် ထပ်မကြား လိုက်သလို ခံစားမိပြန်သည်။

“ခြင်ကိုက်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာအဖုကလေးက ယားနေလို့ ဆရာဝန်လာပြတာ” တဲ့လေ။

သားရွှေစင် မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၃ အောက်တိုဘာလ (နန်းပိုက်ထွေး ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

လုပ်သမျှခုကွဲ ဖြစ်ရသေးတော့မည်

မီးဖိုချောင်တွင် ထာဝစဉ် တိုက်ပွဲဆင်နေရသည့် ဇနီးသည်က မိမိအား စစ်ကူတောင်းလာချေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းလာသည့် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ခဝါချနေပေတော့မည်။

“ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ကိစ္စလေး အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ” တဲ့။

သည်တော့ -

“များလေ ကောင်းလေပေါ့ဗျာ ” လို့ ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာမဲ့ပြောပါ -- ပေးပါ့မယ်”

ခက်ချေပြီ။ သည်တော့ ---

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေ ရယ်၊ ကျွန်တော့်ရာထူးကြီးရယ် ခင်ဗျားသိပါတယ်နော့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လုပ်သက်ကလဲ ၃၅ နှစ်ရှိပြီလေ ။”

“ဟုတ်ကဲ့ --- ပြောပါဆရာ”

“ခင်ဗျားကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်အရင်းအနှီးက မနည်းဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ယူရမှာနော့--”

“ဟုတ်ကဲ့ -- ပြောပါဆရာ”

ဂျန်ပြည်က “အိုက်တိုးပဂေးဆန်” ဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့

နားလည်ခြင်း

အိုးတိုက်သန်းကန်ဆေး” ရာထူးလေးရရှိကို ငွေရှစ်သိန်းလောက် ပေးရတာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လောက် တန်ဖိုးမလဲ ခင်ဗျားတွက်ပေါ့

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ချက် မျက်မှောက်သွားပြီး

“ပြောပါဦးဆရာ၊ အားမနာပါနဲ့။”

မိမိအရဲစွန့်ပြောလိုက်သည်။

“ဆယ်သိန်းရမှ လုပ်ပေးနိုင်မယ်”

“ဗျာ” ဆိုပြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

မိမိအိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ဇနီးသည်အား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်တွင် --

“နီဖြင့် မောင်အဆင်မပြေခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ” ဆိုပြီး မျက်နှာညှိုးသွားတော့သည်။

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ။ နောက်ဆုံးတော့ ငွေလေး တစ်သောင်းနဲ့ ဈေးတည်သွားတယ်လေ”

သည်တော့မှ ဇနီးသည်သည် မိမိအား မှုန့်နှံ့ မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်ထိုးကာ မိမိ၏အိတ်ကို ကပြကာယာဆွဲယူလျက် အခန်းတွင်သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

သားရွှေစဉ် မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၃ ခု ၊ နိုဝင်ဘာလ (နေထက်သာကလောင်အမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သည်။)

ခုမြင်ခုမျှောက် ခုကွဲချောက်ခုချွေမြဲ

ဒေါ်စိန်ခင်တစ်ယောက် သူမ၏ မတ်ကလေးဆုံးပြီ ကြားသည် နှင့် ဂနားငြိမ် ဖြစ်နေတော့၏။ မတ်ကလေး၏ အသုဘကို ပိုဖြစ်အောင် ပိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန် စည်ကား သိုက်မြိုက်မည့် အသုဘမဟုတ်ပါကလား။ မင်းရိုးရာစာတွေ လာကြမည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတွေ လာကြမည်။

သူမ၏ မတ်ကလေးကား ကြီးကြီးမာမာတာကြီး ထစ်ယောက် ၏ သားဖြစ်သလို အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်သာမက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အဖွဲ့ဝင် ဒါရိုက်တာ လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အင်း --- ညီမလေးကတော့ သနားစရာ ရှေ့ရှောက် သူကလေးတစ်ယောက် မည်သို့စခန်းသွားမည်နည်း။ လတ်ရှိထက် တိုးပွားအောင် မပြောနှင့်၊ မဆုတ်ယုတ်အောင်ပင် ပြီးဆောင်နိုင်ဖို့ မလား။ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်သွားမှာကို ဒေါ်စိန်ခင် တစ်ယောက် မြင်ယောင်နေမိသည်။

“စိန်ခင်ရယ် ညည်းညီမလေးကတော့ အကောင်းစား ကားတွေကို ထည်လဲစီးနေတာပဲနော်။ ညည်းကတော့”

“အိုအေ၊ ခု ကျုပ်စီးနေတာကလဲ အကောင်းစား ကားပါ အေ”

အတိုးပေး၍ စီးနေသည့် ကားပါဟု မပြောသလို၊ “ညည်းလဲ ချမ်းသာတာပဲအေး၊ ညီမလေးလို ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ တိုက်နဲ့ နေပါတော့လား” ပြောလာကြပြန်တော့လည်း၊ ‘အောင်မလေးအေ ဒီတိုက်ခန်းကလဲ ရှေးမသေးပါဘူး၊ သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးရတာပါအေ’ ရယ်လို့ နှစ်ချုပ်ငှား နေသည့် တိုက်ခန်းကို ဝယ်နေသည့်ဟန် ပြောရသည်မှာလဲ အမော။ “မမ၊ ငွေလိုလျှင်ပြောနော်” ဆိုသည့် ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက်ကိုပင် ‘မလိုပါဘူးအေ၊ ငါ့မှာရှိပါတယ်’ “မမအတွက် ညီမလေး စကားပူက ပါတိတ်တွေ လှမ်းမှာပေးတာ၊ ရော့ယူပါ မမရဲ့” ဆိုပြန်တော့လည်း ‘သည်မှာလဲ ငါဝယ်ဝတ်နေတာပါအေ၊ နေပါစေ’ ငြင်းပြန်၏။

‘မဟုတ်တာ မမရယ်၊ အမဆိုလို့ သည်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ အဖေရော အမေပါ မရှိတော့တဲ့ ညီမလေးဘဝဟာ မမသာ အားကိုးရာပဲ မဟုတ်လား’

“ဝမ်းသာပါတယ်အေ၊ ငါဝတ်ပါမယ်၊ နို့ပေမယ့် ညည်းပေး တာလို့ ဘယ်သူမှမပြောရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါမမရယ်”

ဒေါ်စိန်ခင်တစ်ယောက်က အဲလိုလူစား၊ ဟော၊ ညီမလေး ရဲ့ အမျိုးသားဆုံးပြီဆိုတော့ မသွားမဖြစ်သွားရတော့မည်ပေါ့၊ သွားကို သွားရမည်၊ နာရေးဆိုတော့ကာ ညီမလေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း မတ်ကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ မဖြစ်မနေလာကြမည်ကို။ ညို့ကြောင့် အတိုးကြီးပေး၍ စီးနေသော အကောင်းစား ကားကြီးဖြင့် အသုဘအိမ်သို့ အစောကြီးရောက်နေနှင့်တော့သည်။

သူမအား ပတ်ဝန်းကျင်လူအားလုံးက တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့် နေကြသည်ကို သဘောရွှေနေတော့၏။ ရင်ပတ်တွင် ဆွဲလာသည့် စိန်လည်တံကြီး တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေရန် အတွက် နေရောင်

အောက်တွင် ထွက်ထွက်ရပ်နေရသည်မှာ ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျနေသည်ကိုပင် သတိမမူနိုင်တော့။ တကယ်တော့ ဒေါ်စိန်ခင်သည် မင်္ဂလာဆောင်သွားရင်း အသုဘဝင်ပို့ သည့်ဟန်ဖြစ်တော့၏။

အသုဘနိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကား စတင်ထွက်လာသည်နှင့် အသုဘ ရှင်၏ကားသည် သူမ၏ အကောင်းစားကားကြီး နောက်မှ ငြိုးငယ်စွာ ဖြင့် လိုက်ရ၏။ ဒေါ်စိန်ခင်၏ ကားကြီးရှေ့တွင်မတော့ သူမ၏ မတ်တော်မောင်အား တင်ဆောင်သွားသည့် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကားသာ ရှိတော့သည်။

အသုဘရှင်အလောင်းကို လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲကြားမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်အတွင်း ထည့်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ခြုံဖွဲ့ချ အော်ဟစ် ဝိုင်းကြွေးနေသည့် ဒေါ်စိန်ခင်ကို လင်တစ်ယောက်လုံး လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် ညီမဖြစ်သူက ပေးမတွဲခေါ် နှစ်သိမ့်နေသည့်အတွက် ပရိတ်သတ်များ အံ့သြမိကြသည်။ ဒေါ်စိန်ခင်ကို နားလည်မရ ဖြစ်ကြ ရသည်။ ညီမလေး၏ ရှေ့ရေကို တွေးမူ၍ ဝိုင်းကြွေးနေသည်လား။ ဘို့သော် သို့သော်ပေါ့ လေ -- အစ်မဖြစ်သူအား ပေးမနှစ်သိမ့် နေလေသည့် ညီမဖြစ်သူ၏ တီးတိုးစကားသံကို ကြားလိုက်ရသူများကား ရယ်ရအခက် ဝီရအခက် ဖြစ်ရလေတော့၏။

“သည်လောက်ကြီး ပူဆွေးမနေပါနဲ့၊ မမရယ်၊ ညီမလေး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ မမငှားစဝတ်လာတဲ့ စိန်လည်တံကြီး ပျောက်သွားလို့ ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ညီမလေး ပြန်ဝယ်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ တိတ်ပါ မမရယ်နော် ။

သားရွှေစဉ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၉၄ ခု
(ပပကျော် ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

နားလည်ခြင်း

အခန်းရှေ့တွင် ဟိုသည် လူ့လာခေါက်တုံ့ လမ်းလျှောက် နေမိသည်။ အခါကို ဝိုက်စိုက်ချလို၊ ဘာလုပ်ရ၊ ဘာကိုင်ရပါ။ ဘာမှ မလုပ်တတ်၊ ဘာမှမလုပ်ရ။ သည်တော့ အခန်းတွင်းသို့ နားစွင့်လိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်၊ လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ဖြင့်သာ။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုလည်းမဖြစ်ချေ။ ရှေးရှေးရှုရှုမှ ဖြစ်ပါမလား။ စိုးမိလိုက်ပါဘိ နယ်။ အရပ်လက်သည် အဘွားကြီးကတော့ ပြောတာပဲ။ ပူရမလို့ ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့။ ပူရမယ်၊ ပူရမယ်။

မိချိုတစ်ယောက် တစ်ညလုံးအော်ဟစ် နေရတာကို နားလွန်းလိုတဲ့ အရပ်လက်သည်ကြီးနဲ့ ရွာထဲက မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေသံ ကြားသည်။ ကလေးက ကန့်လန့် ဖြစ်နေသလိုလို ရော် --ခက်ချေပြီ။ မိချိုတစ်ယောက် ဦးဆုံးမွေးဖွားရမည့် ကလေး လည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ အင်း -- ဝါးစပ်ကလည်း တတွတ် တွတ်နဲ့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဘုရားစာများ ရွတ်နေမိ၏။ အင်္ဂုလိမာလချပ် ကိုလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ သည်ကြားထဲက ချွေးသီးရွေးသီးကများ ကျလို။ 'ယောက်ျား ဖောင်စီး မိန်းမမီးနေ'တဲ့ ကြားဖူးခေါ် လူလောက ကြီးထဲ ရောက်လာမည့် ကလေးအတွက် မိချိုတစ်ယောက် နာကျင်ကြီး ကို ရင်ဆိုင်နေရတာသည်။

မိချီအတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ အနာဂတ် သားကောင်း၊ ရတနာလေးအတွက် မိခင်လောင်းခမျာ လက်သီးဆုပ်ကာ အံကြိတ် ညည်းညူနေလေရဲ့။

ဘုရား --ဘုရား -- မိချီတစ်ယောက်။

အတွေးတစ်ပိုင်းတစ်စတွင် --

"အူဝဲ -- အူဝဲ -- အူဝဲ "

"ယောက်ျားလေးဟဲ့ -- ယောက်ျားလေး"

ကလေးငိုသံနှင့်အတူ အရပ်လက်သည်ကြီး၏ အားပါးတရ လှမ်းပြောသံကြားလိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေသည့် ဘုရားစာများလည်း ရပ်သွားတော့၏။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ကို လက်ဖမီးနှင့် သပ်ချလိုက်ပြီး အခန်းတွင်သို့ ခန်းစီးကို လှစ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မိချီသည် အရပ်လက်သည်ကြီး လက်တွင်းမှ နီတာရဲ ကလေးငယ်လေးကို ကြည့်ရင်း ပီတိတွေဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ မိချီက ကျွန်တော့အား ယုံယုံလေး ပြုံးပြလေသည်။ ကျွန်တော်က ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး မိချီနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့စဉ်ကတည်းက ကွဲကွာနေခဲ့သော မုဆိုးမ မိခင်အိုကြီးထံသို့ ပထမဆုံး စာတစ်စောင် ကောက်ရေး လိုက်မိသည်။

"အမေ နေထိုင်မှ ကောင်းရဲ့လားဗျာ "

ရှပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၀၁
(ဂေါ်ဝီဒူထွေး ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

မိန်းမလန်းစိုပြေလာမည် ရန်အောင်မြင်

ရွာလယ်လမ်း။ လူညံ့လမ်းအတိုင်း ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် လျှောက်လာသူနှစ်ယောက်သည် ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရေခွက်ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေကြသည်။

“ဒီကောင် ငါ့အကြောင်းသိစေရမယ်။ သည်ကောင်တွေတို့ရွာမှာလာပြီး ကျယ်နေကြတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆိုးပေရ။ အဲဒီ ဝေလင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဘာတဲ့။ သူကြီးကလဲ အဲဒီကောင်ထိ ဆတ်ဆတ်မာနေတာပဲ”

“အိုကွာ -- သူကြီးသူ့ဘက်ပါမှပေါ့။ ဒီကောင်က မြို့ကြီးက တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပြန်လာလျှင် ဟိုကွာ တီဗွီကြော်ငြာ ပါပါနေတဲ့ ကော်ဖီထုတ်တို့ ကလေးချိုးဆိုလားဘာလား အဲဒါတွေ ဝယ်လာပေး တာကိုး --”

“ကြက်ဥမြေပဲ ‘ခရစ်ချီ’ ပါကွာ --”

“အေး -- အေး ဟုတ်မယ် -- နို့နဲ့ သူကြီးက ငါတို့ကို ဘာပြော လိုက်တာလဲဟင် --”

‘ဟာကွာ ခက်ရချည်ရဲ့ -- တို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကြိမ်းတာကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့က တို့တွေသစ်တောစိုက်ခင်းထဲသွားပြီး ပျိုးစင်ပေါက်တွေ ဖျက်ဆီးတဲ့ ကိစ္စလေကွာ.....မင်းကလဲ အဲဒီ လောက်ကြီး မူးနေတာကိုး’

“ဟဲဟဲ ဆိုးပေရယ်.....နင်ကော မမူးဘူးလား”

“အိုး.....ဘူကြီးရာ ငါက မင်းထက်စာလျှင် သတိရှိနေပါတယ်ကွာ ဟဲဟဲ..... နေဦး ငါ..... ‘ချီသဲ’ဆီ ဝင်မကွာ။”

“ဘာလုပ်မှာတဲ့.....ငါလိုသေးသကွ...နို့ကြောင့် အကြိုင်တို့ဆိုင်ဝင်ပြီး တစ်ကျပ်ဖိုးလောက် နှိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“အေးပါဟငါလဲ လိုပါသေးတယ်.....ခဏလေး ပါ.....သူကြီး ငါတို့ကြီးတွေကိုစွက အဲဒီမိန်းမ “ချီသဲ” ချွန်တာ ဖြစ်မယ်။ သူနဲ့အဲဒီ “ဝေလင်း” ဆိုတဲ့ကောင် တတွတ်ရယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်ငါလဲသိတယ်။ ခက်တယ်ကွာတို့ရွာက မိန်းမတွေကိုကမ မလိမ္မာတာ၊ တစ်ရွာသားကို သွားကြိုက်တော့ ခိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့မှာပဲ အဖတ်တင်တာပေါ့ကွာ..... ကပါကွာလာစမ်းပါ.....အကြိုင်တို့ဆိုင်ပဲ သွားကြစို့။”

သို့ဖြင့်.....ဆိုးပေနှင့် ဘူကြီးတို့သည် ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် ရွာတောင်ပိုင်းရှိ အကြိုင်အရက်ဆိုင်လေးဆီသို့ ခြေဦးလှည့် သွားကြတော့သည်။

သို့အချိန်မှာပင် သူကြီး ဦးခါတ်ပိုင် အိမ်ခြံဝင်း၌ ဆေးအဖွဲ့ပွဲလေးတစ်ခုကျင်းပနေသည်။

“ခုလို ရွာသူရွာသားတွေကို ခေါ်ယူတွေ့ရတဲ့ ကိစ္စက အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အခု စုပေါ်ဆောင်နေတဲ့ “ရန်အောင်မြင်” ကျွန်းအထူး စိုက်ခင်းကြီးဟာဆိုရင် မှန်းတာထက်

ပိုပြီး အောင်မြင်တာကို ရွာသားတွေလဲ အသိဖြစ်မှာပါ။ ဒါဟာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါသလဲ။ ကျွန်းကိုင်းနီ ကိုင်းကျွန်းနီ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။ ဒါဟာ နိုင်ငံ အတွက် ရည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့အတွက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစိုက်ခင်းကြီး အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်း လျင်မြန် နှိုးလေဝသကောင်းပြီး ရာသီဥတု မှန်လာမယ်။ သည်စိုက်ခင်း ကြီးကိုမို့ပြီး သည်ရွာသားတွေ အကျိုးစီးပွားဖြစ်မယ်။ နိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာငွေတွေလဲ ရမယ်။ လတ်တလောကြည့် ကြားညှပ်သီးနှံအနေနဲ့ စိုက်ခင်းထဲမှာ ခင်ဗျား တို့ကို စိုက်ပျိုးစားသောက်ဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်။ နှမ်းတွေ၊ ပဲတွေ စိုက်ကြရတယ်။ ကဲဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ ဒီလို ကိုယ့်အခင်းကိုယ် စိုက်လဲစိုက်ကြပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စိုက်ထားတဲ့ ကျွန်းပင်တွေကိုလဲ ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ လို့ ပြောချင်တယ်။ ဟိုနေ့က ကိစ္စဟာ ဆိုလျှင်ဖြင့် အတော်ကလေး ရုပ်ဆိုးတယ်ဗျာ။ ကြည့်လေ ဒီရွာသားတွေပါပဲ။ ဆိုးပေနဲ့ ဘူကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စိုက်ခင်းကို ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ဝင်ဖျက်ဆီး ကြတယ်။ ဒါသူတို့မှားတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တောင်ယာထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်းလာစိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းစိုက်ခင်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကို တောင်ယာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားတာ။ ဒါကို သဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်။ ကဲပါလေ ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေ တော့၊ ကျွန်တော် အထွေအထူး ပြောချင်တာကတော့ သည့်ထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီကြပါ။ ခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ စိုက်ခင်းဟာ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဧကတစ်ထောင်မှာ ငါးရာလောက် အောင်အောင် မြင်မြင် ပြီးပါနေပါပြီ။ မနစ်က ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းတောရွာ မင်းပြင်စိုက်ခင်း ဆိုလျှင် ၈၀ % အောင်မြင်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ ဒေသခံ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ပိုင်စနစ် ကူညီပံ့ပိုးမှုကြောင့်ပါပဲ။ ဒီခရီးအောင်မြင်

စိုက်ခင်းဟာလဲ သူ့ထက်မသာတောင်မှ သူ့လောက် အောင်မြင်လိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲပြီး အားတက် သရော ပံ့ပိုးကူညီကြပါလို့။ နို့မဟုတ် မကူညီလျှင်နေကြပါ။ 'ဆိုးပေ' 'ဘူကြီး' တို့လိုတော့ မနောင့်ယှက်ကြပါနဲ့လို့ ပြောချင်ပါတယ်။
သစ်တောစိုက်ခင်းတာဝန်ခံ ဦးတင်ငွေတစ်ယောက် စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ရွာသူရွာသားတို့ထဲမှ တစ်ယောက် တစ်ယောက် တီးတိုးတွတ်တိုးသံများ ထွက်လာကြ၏။
'အဲဒီ.....ငမူးနစ်ကောင်ကြောင့် ခက်ပါကွာ'
''ဒီ.....အဖျက်သမားနစ်ယောက်ကြောင့် တို့ရွာနာမည် ဖျက်ရလေ''
''သည်ရွာမှာ ထားဖို့တောင် မကောင်းဘူး''
'' အလကား ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ''
''ကဲကဲ တစ်ဆိတ်နားထောင်ကြပါဦး''
စိုက်ခင်းတာဝန်ခံ ဦးထွန်းဝင်းက ထ၍ မေတ္တာရပ်ခံလိုက် ပြန်သည်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွားသည်။
''သည်လိုပါ.....ကျွန်တော်တို့ သည်မှာ ကနေည အိပ်မှာပါ။ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ အခက်အခဲရှိကြလျှင် အချိန်မရွေး လာပြောပြပါ။ ပြီးတော့ စိုက်ခင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ တောင်ယာခင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားလူမှုရေး ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တာရှိ ပြောပါ ပြီးတော့ အကြံဉာဏ် ပေးချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး လာတွေ့နိုင်ပါတယ်။ ခုပြန်လိုက ပြန်နိုင်ကြပါပြီ''
သည်တော့ ရွာသူရွာသားအားလုံး ပြန်သွားကြသည်။ အချို့ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ အကူညီတောင်းခံခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးကြခြင်း၊ လာရောက် ဆွေးနွေးကြခြင်းများ ပြုလုပ်နေစဉ် ဘူကြီး ဦးတက်ပိုင်၏

ဝေးသည့်က ရွာထဲမှ အကူအညီခေါ်ထားသော မစန်းမြနှင့် ချိုသဲ တို့ကို ဧည့်သည်များ ထမင်းကျွေးရန် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်၏။

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သူများ ရှင်းလင်းသွားသည့်အခါတွင် ဗိုက်ခင်း တာဝန်ခံ ဦးထွန်းဝင်း၊ ဦးတင်ငွေ၊ တောခေါင်းကြီး၊ မောင်မောင်စိုးနှင့် ဝေလင်းတို့အား သူကြီး ဦးခါတ်မိုင်က ထမင်းဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး လေတော့၏။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဦးတင်ငွေတို့က ဝေလင်း ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်မေးလာ၏။

“ဟိတ်ကောင် ဝေလင်း မင်းကြိုက်နေတဲ့ ‘ချိုသဲ’ ဆိုတာ အဲဒီကလေးမလေးလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဟုတ်တယ်”
မောင်မောင်စိုးက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။ ဝေလင်းကား သူခိုးလူမိသလို ဖြစ်သွားသည်။

“မဆိုးပါဘူးကွ မင်းတကယ် အတည်ယူမှာလား။ နို့ဖြင့် ငါတို့ သူကြီးကို ခုပဲနားဖောက်လိုက်မယ်လေ”

“အား နေပါဦးဆရာရယ် သူ့ဆီက မေတ္တာတော့ ခံပြီးပါပြီ။ နို့ပေမယ့် သူ့မိဘကို အဆီမပေးရသေးဘူးဗျ”

“အားလေ နို့ကြောင့် ငါသူကြီးနဲ့ ပြောမယ်လို့ဆို ဒါဆို သူ့မိဘသိသွားပြီပေါ့ကွာ မကောင်းလား”

ဦးတင်ငွေစကားကြောင့် ဝေလင်းတစ်ယောက် ဘာပြော နှုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ချိုသဲဆိုသော ကောင်မလေးက ဟင်းလိုက်ပွဲများ ယာရောက်ချပေးသည်ဖြစ်၍ ဦးတင်ငွေက

“ ကဲ ကလေးမ နှင့်နာမည် ကယ်လိုခေါ်တုံး”

“ ချိုသဲပါရှင်”

သူမအပြောကြောင့်..... ဦးတင်ငွေနှင့် ဦးထွန်းဝင်းတို့က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်းပြုံးလိုက်ကြသည်။ ဒါကို ကလေးမလေးက အဓိပ္ပါယ်ကောက်လိုက်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် ထမင်းစိုင်းမှ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“ ဝေလင်းကောင်မလေးက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။ ဟို ခါတ်ရှင် မင်းသမီးလေး မေဝင်းမောင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်”

“ ဝေလင်းကတော့ ဝေဠုကျော်နဲ့ မတူလို့လား ဆရာရဲ့”
မောင်မောင်စိုးက အရွှန်းဖောက်လိုက်သဖြင့် ဦးတင်ငွေ က

.....
“ တူတာပေါ့ကွာ သူနဲ့ ‘ဝေဠုကျော်’ ဘယ်လောက် တူသလဲဆိုလျှင် ခြေမျက်စိအထက်လေးတင် လွှတာကွ.....ဟဲဟဲဟဲ ”

“ ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား ”

ဦးတင်ငွေစကားကြောင့် အားလုံးရယ်မော လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ ရယ်မောသံသည် လေနှင့်အတူ သူကြီးနှစ်ဝင်း အပြင်သို့ လွင့်ပျံ့သွားသလို အကြိုင် အရက်ဆိုင်မှ ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုကြမ်း မောင်းသံ တစ်ခုသည်လည်း ပြင်ပသို့ လွင့်ပျံ့ လာလေ၏။

“ဘာကွ ဒီမိန်းမသူကြီးအိမ်မှာ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ သူကြီးက အောင်သွယ်လုပ်နေတာလား။ ရာရာစကွာ သူတို့ကိုမျှ တခမ်းတနား ဧည့်ခံနေရဇာယ်လို့ ထို့”

သူကြီးအိမ် ဆွေးနွေးပွဲမှ ပြန်လာသော ဖိုးလှိုင်ညွန့်က အကြိုင်ဆိုင်သို့ အရက်လာသောက်ရင်း ဆိုးပေနှင့် သူကြီးတို့ကို သတင်းပေးလိုက်သည်နှင့် ဆိုးပေတစ်ယောက် ခေါ်သအိုးပေါက်ကွာ

ထွက်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“တောက်ထို့..... အဲဒီကိစ္စ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွ။ သူကြီးက ဘာသဘောလဲ လာဘူကြီး.....သူကြီးအိမ် သွားမယ်” ဆိုကာ ဒဿီအယိုင်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက် လိုက်သည်နှင့် ဘူကြီးသည် လည်း သူ့နောက်မှ ယိမ်းထိုး၍ ပါ သွားတော့၏။

တစ်လမ်းလုံးကလေးများက ဝိုင်းကြည့် ခွေးများက ဝိုင်းဟောင် နေကြသည်။

“အား..... ဒီခွေးတွေ” ဆိုကာ ဘူကြီးက ဟောင် နေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို ပြေးကန်၏။ ခွေးကအပါး၊ ဟောင် လဲဟောင်၊ ရှောင်လဲရှောင်။ သည်တော့ ဘူကြီးတစ်ယောက် အရှိန်လွန် လဲသွားသည်။

“ဘုန်း”

“ဟား.....ဟားဟား ဟီးဟီး..... ဟား”

ကလေးများ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

လဲနေသောဘူကြီးကို ဆိုးပေက မနိုင်မနင်းဆွဲထူရင်း ကလေးများကို လှမ်းဟောက်၏။ သူသည်လည်း လွန်စွာ မူးနေသည် ကြောင့် လဲပြိုသွားသဖြင့် ကလေးများက ရယ်မော လှောင်ပြောင်နေ တော့သည်။

“ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား”

သို့ပုံဖြင့် မည်သို့ သူကြီးအိမ်သွား နိုင်ပေမည်နည်း။ ရောက်အောင် သွားနိုင်လေဦးတော့ သူကြီးက သူတို့အား ထိတ်တုံးခတ်ထားမှာ မလွဲချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ထိုနေရာမှပင် လဲပြိုရင်း

ပြန်မထနိုင်ဖြစ်ကာ သတိလက်လွတ် အိပ်ပျော်သွားကြ ပေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှပင်

“ကဲ.....သူကြီးရေ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲခဏ လမ်းလျှောက် ထွက်ဦးမယ်နော်”

“အာ.....အေး.....ညနေစာကိုလဲ သည်မှာပဲ စီစဉ် ပြီးသား နော်။ ဘယ်အိမ်မှ ဝင်မစားခဲ့ကြနဲ့ ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့သူကြီး”

သို့ဖြင့် ဦးထွန်းဝင်း၊ ဦးတင်ငွေ၊ မောင်မောင်စိုးနှင့် ဝေလင်းတို့ သူကြီးအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သူကြီးအိမ်ပေါက်ဝ အလွန်လေးအရောက်တွင် သူတို့ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချီသဲဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် မစန်းမြတို့ဖြစ်သည်။

‘အကိုတို့ခဏနေပါဦး.....ရွာထဲ အလည်သွား ကြမလို့ ဆိုလျင်ဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်လဲ အလည်ဝင်ကြပါဦးနော်’

“ကောင်းတာပဲ”

ကလေးမတို့၏ ဖိတ်မန္တကခေါ်ခြင်းကို ဦးထွန်းဝင်းက မည်သူ၏ သဘောထားမျှ မတောင်းတော့ဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

သည်တွင် ဝေလင်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေ၍ ဘယ်လို ထိုင်ရမန့် မသိ၊ ဖြစ်သွားတော့၏။ ဘယ်တွက်မှ သူသည် ချီသဲနှင့် သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ငြား ‘ချီသဲ’ အိမ်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့ချေ။ ဤရွာတွင် တာဝန်ကျ လာရောက်နေရသည်မှာ တစ်နှစ်တက်ပင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ ခု သူ့ဆရာတွေနှင့်အတူ ချီသဲအိမ် လိုက်ရတော့မည် ဆိုတော့ ရင်တော့အတုန်သား။ လိုက်ပါရန်၊ လမ်းခွဲတွက်ရန်၊ ဝေခွဲချ

ဖြစ်နေသည်ကို မောင်မောင်စိုးက ရိုက်မိသည်ကြောင့်

“ဝေလင်း မင်းဘာမှ တွေဝေမနေနဲ့။ ဒါအခွင့်ကောင်းပဲ ကိုယ့်ဆရာတွေပါတုန်း နောင်တော်ရမယ့် ယောက္ခမတွေကို သွားတွေ ကြတာပေါ့ကွာ.....” ဟု တိုးတိုးကပ်ပြောလာ၏။ ထိုသည်လည်း အခွင့်ကောင်း တစ်ခုပေပဲ။ သည်တော့ ဝေလင်းသည် ဘာရယ်မျှ မပြောတော့ဘဲ.....ချိုသဲအိမ်သို့ လိုက်ပါခဲ့တော့၏။ ထိုစဉ်လမ်းတွင် ကလေးများတစ်သိုက် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝိုင်းကြည့် လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေကြသည်ကို တွေ့သဖြင့် ထိုကလေးများ အနားသို့ သွားရောက်၍ စူးစမ်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့အနားရောက်လာသဖြင့် ကလေးများသည် အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားကြ၏။

“ဟင်..... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

သူတို့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် စိတ်ပျက်စရာပင် ဖြစ်တော့၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဖဲမွေ့ရာခင်းထားသည့် အလား သဘောထား၍ နှစ်နှစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ ကြခြင်းပင်။ သည်တော့.....

“ဒါ..... ဟိုနေ့က စိုက်ခင်းထဲတွင် ဝင်ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ရွာသား နှစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဦးတင်ငွေက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်.....ဆိုပေး နဲ့ ဘူကြီးပဲပေါ့”

သို့ မောင်မောင်စိုးက ဖြေလိုက်သလို ဝေလင်းက

‘လာပါဆရာရယ်။ သည်ကောင်တွေ ပြဿနာကောင် တွေဗျ။ သတိရလာကြလျှင် ရန်လုပ်နေဦးမယ်’ ဆိုကာ ဆိုနေရာမှ လှည့်ထွက် မည် လုပ်နေစဉ်

“နေပါဦး ဝေလင်းရ သည်နှစ်ကောင်သည်အတိုင်း ဆက်အိပ် နေကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်ညလုံးနီးမှာ မဟုတ်ဘူး ငါသိတယ်၊ ဒီအခါ အအေးပတ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်ကွ လာပါကွာ.....သူတို့ကို ခွီးပြီး အိမ်ပို့ပေးကြတာပေါ့”

ဦးတင်ငွေကကားကြောင့် ဝေလင်းတစ်ယောက် လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

“မဖြစ်ဘူးနော်ဆရာ.....သည်ကောင်တွေ သိပ်မိုက်ရိုင်းတာ သတိရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြဿနာရှာမှာနော်”

“အို.....ဝေလင်းရာ ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့။ တို့က စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာပဲကွာ။ ဒါကို သူတို့နားလည်မှာပါ။ ကဲပါ လာစမ်းပါကွာ။ ဝိုင်းမကြချည်ကွာ။ သူတို့အိမ် ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဆရာကလဲ သူတို့ ဒီလိုပဲဖြစ်နေကျ။ နေနေကျ ထားလိုက်ပါ ဆရာ”

ချိုသဲကပါ ဝင်တာ၏။ သို့ငြား

“ကဲချိုသဲ။ ကလေးမ မင်းပြန်နဲ့ဦး။ တို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ထမ်းပိုးပို့ပြီး သူကြီးအိမ် ပြန်တော့မယ်။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ နောက်ကြုံတဲ့အခါ လာလည်ပါမယ်။ ကဲဝေလင်း မောင်မောင်စိုး ဝိုင်းကူကွာ”

ဦးတင်ငွေက သူကိုယ်တိုင် ငမူးနှစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးနေ သည်ကြောင့် ဝေလင်းနှင့် မောင်မောင်စိုးသည်လည်း ရပ်ကြည့် မနေသာတော့ဘဲ ဝိုင်းကူမလိုက်ကြတော့၏။

အကယ်ပင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာဖြစ်မှန်းပင် မသိကြပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်စွာ ကံကောင်းကြသည်ဟု ပြောရလေစဉ် ဘယ်တွက်မှ ညဦးပိုင်းတွင် မိုးကြိုးလေကြိုး ကျလာခြင်းကြောင့်

ဖြစ်သည်။ နို့မဟုတ်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဦးထိ လေထဲတွင် နေရမည် မလွဲပင်။

သို့သော်မှ

“အလကား ပနာယူသွားတာပါကွာ။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ သိပ်မူးပြီး ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ် ငါ့အသား လာထိ တာနဲ့ နှိပ်ပြီးသားပဲ”

ဆိုးပေက မဲ့ရွဲကာ ပြော၏။ သို့အတူ ဘူကြီးကလည်း

“အေးလေကွာ၊ ငါတို့သည်လိုပဲ မူးပြီး လဲတဲ့ နေရာမှာ အိပ်နေကျပဲ။ ဘာဆန်းမှတ်လို့” ရယ်ပြောနေလေသည်ကို ပြန်ကြား ရလေ သူတို့က စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်ကြောင့်

“ဆရာလေးတို့မို့ သူတို့ကို မေတ္တာထားတာ။ အလကား ကောင်တွေ။ သေပလေ့စေပေါ့။ ပစ်ထားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး” ရယ်လို့ ဝိုင်းပြောလာကြသဖြင့်

“ပြောပါစေဗျာ။ ကျုပ်တို့က စေတနာရင်းမှန်နဲ့ လုပ်ပေး ထိုက်တယ်ထင်လို့ လုပ်ပေးကြတာပါ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပဲဗျာ”

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းလောက်တွင် သူကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ သူတို့အဖွဲ့ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ သူတို့ စခန်းသည် ရွာနှင့်ဆိုလျှင် သုံးမိုင်ခန့် ဝေး၏။

ရွာမှအလွန် ကျွန်းစိုက်ခင်း နှစ်ခင်းလောက် ဖြတ်ရလေ၏။ လေးငါးနှစ်သားခန့်ရှိ ကျွန်းစိုက်ခင်းဖြစ်သည်။

လေးယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ ခဲ့ကြ၏။ ရွာမှလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော သီးနှံအချို့နှင့် ဆီတစ်ပုံး၊ သူတို့နှင့်အတူ ပါလာ၏။

ကျွန်းခင်းတစ်ခင်းအလွန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုးပေနှင့်

ဘူကြီးကို တွေ့လိုက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင် ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူတို့အား ဆိုးပေနှင့် ဘူကြီးက ဘူကြည်၊ မိုက်ကြည် ကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“သည်ကောင်တွေ မရိုးဘူးဆရာ။ ဘာတွေ အကောက် ကြ လုပ်နေကြသလဲမသိဘူး”

ဝေလင်းက ပြောလာ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူတို့ပုံကြည့်ရတာ မူမမှန်ဘူး။ သတိထားနေလျှင် အကောင်ဆုံးထင်တယ်”

ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဦးတင်ငွေက သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘာမျှ ပြန်မပြော။ နှုတ်ဆက်၍သာနေပြီး ရှေ့သို့ ခရီးဆက် လိုက်ကြသည်။

“ဟာ”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ဒေါသအမျက်ထွက်စရာ ဖြစ်သည်။ ကြည့် လှုပ်ပန်။ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ခက်ခက်ခဲခဲ မိုက်ယူထားရသည့် ကျွန်းပင်ငယ်များကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ဖွဲ့ကြေးအောင် ခုတ်ထားလိုက်ကြသည်မှာ အပင်ပေါင်းပြောက်ပြားစွာ၊ မိုက်လိုက်သည့် ထိုနှစ်ယောက်၊ ခြေသလုံးသာသာရှိ ကျွန်းပင်များ ဆိုပါလျှင် လဲပြို၍ပင် ကျနေတော့၏။

“တောက်”

ဦးတင်ငွေ လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“မိုက်လုံးကြီးတဲ့ အကောင်တွေ လာကွာ သူတို့ နှစ်ယောက် ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး သူကြီးလက်အပ်မယ်”

ဦးထွန်းဝင်းကပါ ပြောပြောဆိုဆို ဆိုးပေနှင့် ဘူကြီးနောက် လိုက်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ဝေလင်းက

“ဆရာ.....အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ။ သူတို့လက်ထဲမယ် ကိုင်ဆောင်

တောတွေနဲ့ ကျုပ်တို့မယ် ဘာလက်နက်မှပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စ
ဆင်းအေးအေးထား ဖြေရှင်းဟာပေါ့" ဆို လိုက်သော်ငြား ဦးထွန်းဝင်း
က လက်မခံချေ။

" အိုဘာကြောက်စရာလိုတုံး။ လာစမ်းပါကွာ"
ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဆိုးပေနှင့် ဘူကြီးထွက်သွားရာ
နောက် လိုက်သွားသဖြင့် မောင်မောင်စိုး၊ - ဝေလင်းနှင့် ဦးတင်ငွေ
တို့လည်း မနေသာ၊ ဦးထွန်းဝင်း၊ နောက် လိုက်သွားကြရတော့၏။

သည်ကောင်တွေ ဘယ်များရောက်သွားပါလိမ့်။ ပုန်းလျှို့နေ
သည်လား။ ပြေးသွားကြလေသည်လား မသိ။ ခြေစ လက်စပင်
ရှာမတွေ့ချေ။

"သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ပြန်ကြစို့ဗျာ"
ပြဿနာကို ခိုင်ဆိုင်လိုခြင်း မရှိသည့် မောင်မောင်စိုး က
ပြောလိုက်ငြား ဦးထွန်းဝင်းက လက်မခံ။

'ငါ့ကိုဆဲ.....ငါ့ကိုရွံ့က၊ ခံနိုင်သေးတယ်၊ ခုဟာကွာ
တိုင်းပြည်ရဲ့ အဦးတန်ခိုးတရားတွေကိုမှ ဖျက်ဆီးရက်တယ်။ သည်ကောင်
တွေ နည်းနည်းလေးမှ အသုံးကျတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ တွေ့လျှင်
တော့လားဟင်း' "

ဦးထွန်းဝင်းတစ်ယောက် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေလေ
တော့သည်။

"အား"

ထိုစဉ် ရှေ့ကျွန်းခင်းအလွန် တောအစပ်မှ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

" ဘာဖြစ်တာတုံး"

" မသိဘူးလေ"

" သွားကြည့်ကြစို့."

သို့ဖြင့် ထိုအသံနက်ရှားပေါ်ထွက်လာရာ ကျွန်းခင်း အလွန်
တောအစပ်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် သွားလိုက်ကြ၏။

ထိုကျွန်းခင်းအလွန် တောအစပ်သို့ ရောက်လုတွင်
လူတစ်ယောက် ဒဿိယိုင်ဖြင့် ပြေးထွက်လာ၏။ သူတို့ရှေ့ ရောက်လာ
သည်တွင် လဲကျသွားတော့၏။ ထိုသူအား ဆွဲလှန် ထူလိုက်သည်။

" ဟင် "

သွေးသံခဲခဲဖြင့် ဘူကြီး ဖြစ်နေသည်။

"ဝံကောင်"

"ဝံကောင်"

"လုပ်ပါဦး။ သူ့ကို ကယ်ပါဦးဗျာ "

ကျွန်းခင်းအလွန် တောအစပ် လျှို့တစ်ခုအတွင်း လက်ညှိုး
ထိုးရင်း တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စွာ ပြောနေသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝံကုတ်ခံထားရသည့် ဘူကြီးအား
အသာအယာလှဲသိပ်ထားခဲ့ပြီး သူညွှန်ပြရာလျှို့အတွင်းသို့ ဆူညံသော
အသံများပေး၍ ဝင်လိုက်သွားကြသည်။

"ဝေး ဝေး ဝေး ဟေး..... ဟေးဝေး"

ဆူညံသော အသံပေးတော့ချောက်ထုတ်သံကြောင့်
ဝံတစ်ကောင်သည် လျှို့အတွင်းမှနေ၍ ကြောက်လန့်တကြား ပေါ်ထွက်
သွားတော့၏။

လျှို့အတွင်း၌ ဝံကုတ်ဒဏ်ရာများဖြင့် သတိမေ့လျော့သော
ဆိုးပေကို သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဝံကောင်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံထား
ကိစ္စသော ဘကြီးနှင့် ဆိုးပေတို့အား အချိန်မီ နားရာ သေးငယ်သော

၁၃၆

ကိုကို

တစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့ တင်ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဆိုးပေနှင့် ဘူကြီးတို့သည် ရွာသူကြီးနှင့်အတူ သူတို့သစ်တောစခန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်များအား ဝန်ချတောင်းပန်ရန် လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်

သစ်တောစိုက်ခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ မှားယွင်းသော လုပ်ရပ်များကို အစားပြန်ဆပ်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်အားစိုက်ကာ အားတက်သရော် စိုက်ခင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတော့၏။ သို့အမြင်မှန်ရလာသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ သူကြီးအပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြရတော့၏။ တစ်ချိန်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကြောင့် ရွာနာမည်ပျက်ခဲ့ရ၏။ သစ်တော ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်သို့ မျက်နှာပြုရမည်မသိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုတော့ သူတို့ အမြင်မှန်ရလာသည် ဆိုသည်နှင့် တစ်ရွာလုံး ခဲရဲပြုံးနိုင်ခဲ့ချေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့လုပ်ဆောင်နေသော ကျွန်းစိုက်ခင်းကြီးသည် 'ရန်အောင်မြင်' ဆိုသည့်အတိုင်း လူမှုရေးကိစ္စတွင် မေတ္တာဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သလို ထိုကျွန်းစိုက်ခင်းကြီးသည်လည်း ဝန်ထမ်းများ ဒေသခံများက စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်နေကြခြင်းကြောင့် တစ်ချိန်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာဖြင့် အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းလာနိုင်မည် မုချမလွဲ ဆိုသည်ကို အားလုံးက လက်ခံထား ကြပေတော့သည်။

ပြည်သာယာမဂ္ဂဇင်း ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊
(ဝေလင်းစိုး(သစ်တော) ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

တောင်ကတုံးတွေ သျှောင်ထိုးကြပေရောမည်

“သည်နေ့ကစလို့ လမ်းခွဲကြတာပေါ့” ဆိုသည့် စကားသံ လေးသည် “မောင်မောင်စိုး” အတွက် ယနေ့တိုင် နားဝယ်စွဲ ကျန်ရစ် လေသော “သဲနုဖြူ” ငါ နှုတ်ထွက်စကား အမှန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

တစ်ချိန်က သဲနုဖြူနှင့် သူသည် အင်မတန် ချစ်ကြသော ချစ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရာသက်ပန်ပေါင်းဖက်ကြဖို့ အထိပင် ရည်ရွယ်ထားကြသူများဖြစ်၏။ တူနှစ်ကိုယ်တော်အိုပျက်မှာ နေရနေရ ဆိုသည့် စကားရှိသော်ငြားလည်း ယင်းသည် အနုပညာသမားတို့ ရပ်ဝန်းမှထွက်လာသည့် စိတ်ကူးယဉ် စကားမျှသာဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် သဲနုဖြူသည် အမြော်အမြင်ကြီးသူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြောရလေမည်လား။ ဘဝကို ဖြစ်သလို မတည်ဆောက် ချင် သူပေမို့လားမသိ။

“မောင်.....ငွေစုထားနော်၊ ဒါမှနောင်ရေးအတွက် စိတ်ချ ရမှာနော်”

ယင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့လေတိုင်း သဲနုဖြူ ပြောနေကျ စကားဖြစ်သည်။ မောင်မောင်စိုးကတော့ ပြီးစေ့စေ့ သာပင်။ သည်တော့

နားလည်ခြင်း

ဆို..... ရှုပ်ပါတယ် မောင်ရယ် သဲကိုအပ်ထား၊ ရယ်လို့ ဆိုပြီး ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးမှလွဲ၍ အားလုံးကို သိမ်းဆည်းထားလေတော့၏။ နည်းသည့်ငွေမှတ်လို့၊ တကယ်တော့ သစ်တောအုပ်တစ်ယောက်၏ လစာငွေသည် ပြောပလောက်အောင် ရှိလှသည်မဟုတ်။ ဟိုကရ သည်ကရ ဒါလေးတွေက မက်စရာ မဟုတ်ပါကလား။

ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ရန် တိုက်ခန်း ငှားနေရန် သို့မဟုတ် ဝယ်နေရန် ငွေလိုအပ်သည်။

တဲအိုပျက်မှာလည်း မနေနိုင် သာမန်ညှဉ်းပွဲလေး လောက်နှင့် သူမ၏ အပျိုရည်ဘဝ နောက်ဆုံးနေ့ကိုလည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ဟု အရေးဆိုလာ၏။ သို့ကြောင့် မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက် အကျင့်ပျက် ဝန်ထမ်း ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရသည်။ သို့သော်လည်း ရမ်းရမ်း ကားကား လုပ်တတ်သူမဟုတ် “ညောင်သီးလည်းစား၊ လေးသံလည်း နားထောင်ပေါ့၊ ယင်းကိုပင် သဲနုဖြူက မကျေနပ်နိုင်သေး၊ ဝန်ထမ်းချင်း တူတူ ဘယ်ဝန်ထမ်း ဘယ်သူကဖြင့် ကားဝယ်ထားပြီ။ တိုက်ခန်းဝယ် နေနိုင်ပြီ စသဖြင့် တွတ်ထိုးကာ နှုတ်ခမ်းစု စွဲမှုလေတော့၏။

“သဲကလဲကွားတော်သင့်ရုံတော်ပြီပေါ့၊ မောင် အဲလောက်ကြီး မလုပ်ရဲဘူးကွာ၊ ဘာလဲ သွံက မောင့်ကိုချစ်တာလား။ ငွေကို ချစ်တာလား” ရယ်လို့ ပြောလိုက်မိတော့

“ဘာပြောတယ်မောင်၊ ပြန်ပြောပါဦး။ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲ၊ ဘဝက ဘဝပဲ ‘သဲ’ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်ဆို ဒီတော့ လူတစ်ယောက် ထားနိုင်အောင်လုပ်ပေါ့၊ အများမိုးခါးရေသောက်ကိုယ်လဲ အောက်ပေါ့၊ ငွေရှိမှသာ အဓိကပါမောင်၊ ငွေရှိလျှင်ဖြင့် အချစ်ဆိုတာ ရွှေကွပ်ပြီး စိန်ရံလိုတောင်ရသေး၊ ဘဝကိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အချစ်နဲ့

မရောစေချင်ဘူး။ ဒါဟာသဲရဲ့ခံယူချက်ပဲ"

သဲနုဖြူစကားကြောင့် မောင်မောင်စိုး အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ မဖြစ်စမှူး ဒေါသထွက်သွားသည်ကြောင့်

'အများ စိုးခါးရေသောက်နေကြတာပဲ ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး။ သည်စကားက မသူတော်တွေရဲ့ ခိုးကြိုးပစ်ထမ်းလက်ကာ စကားပါ။ အကျင့်ပျက် ဝန်ထမ်း တစ်စုသာ ခိုပါတယ်။ ဝန်ထမ်းတိုင်း မဟုတ်ပါဘူးကွ' ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၏။

ဪသူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခရီးလမ်းကလည်း သုံးနှစ်သုံးဆိုး ကျော်ခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ သဲနုဖြူကို သူနင့်နေအောင် ချစ်ပါသည်။ သူ၏လစာငွေ၊ ခရီးစရိတ်၊ ကျိအီးစီအမြတ်ငွေ အပြင်၊ စေတနာပေးလေးတွေနှင့် နှစ်ယောက်ဘဝပေါင်းစပ် ထူထောင်မည် ဆိုပါကလည်း လုံလောက်ပေပြီဟု သတ်မှတ်ထား၏။ သဲနုဖြူ သဘောပေါက်ရန် ပြောပြ၏။ သည်တော့

'တစ်သက်လုံး နှစ်ယောက်ထဲဆိုလျှင် ဟုတ်ချင် ဟုတ်နိုင်မှာပေါ့။ နို့ပေမယ့် သားသမီးဆိုကာ ဖြစ်မလာတော့ဘူးတဲ့လား။ မောင်အာမခံနိုင်လား။ ပြောပါဦး မောင်'

သို့ဆိုတော့လည်း မောင်မောင်စိုး ခွန်းတုံ့ပြန် မပြောနိုင်ရှာတာချေ။ သဲနုဖြူသည် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတာတော့ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမတို့၏ ဉာဉ်သည်ကား ဘယ်လိုမှ မျောက်ဖျက်မရလေတာကား။ နို့တောင်မှ တူတူနေကြသေးသည် မဟုတ်။ တူတူနေကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့်..... သူ ဆက်မတွေးဝံ့တော့ ပါချေ။

ရိုးသားသည့် နဂိုပင်ရင်း စိတ်ဓာတ်အမှန်ရှိနေသော မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက် လှုပ်လေမြုပ်လေ အဖြစ်မျိုးမှ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစတွေ့လေပြီ။ သူသည် သစ်တောဝန်ထမ်း

တစ်ယောက်ရှိ တောတောင်ကိုချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ သို့ကြောင့် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘော လုပ်လိုက်သည်။ အခြားမဟုတ်။

ကိုးခရိုင်စိမ်းလန်းစိုပြည်ရေး လုပ်ငန်းစီမံကိန်းကြီးတွင် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ဆောင်ရွက်သွားရန် သဲနုဖြူကိုပင် တိုင်ပင်ခြင်း မပြုဘဲ 'ဘော်လန်တီယာ' လုပ်လိုက်လေတော့၏။ သဲနုဖြူကို တိုင်ပင်နေလျှင် ဖျက်နေပေဦးမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ သူ့အနေဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

သဲနုဖြူတစ်ယောက် ဒေါသပုန်ထလေတော့၏။ ဖျက်လေတော့၏။ မရသည့်နောက်ဆုံး 'သည်ကနေ့က စ.လို. လမ်းခွဲ ကြတာပေါ့' လို့ ပြောပြီး သူ့အပါးမှ ထွက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

'ဟင် ဆရာလင်း ပြန်လာပြီကိုး။ ဆရာလင်း တစ်ယောက် တည်းလား။ ဆရာကတော်ကိုပါ ခေါ်လာမယ်ဆို မပါပါကလား'

ပြောပြောဆိုဆို ကားနောက်ခန်းမှ ဟန်းဘက်အိတ်ကို သွားယူရင်း သူ့ဆရာဖြစ်သည့် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးလင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်သည်။

"မပါဘူးကွာ၊ ပုလွန်းလို့ မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့"

စိတ်ပျက်လေသံဖြင့်ပြောရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း မျက်စိကို မှိတ်ကာ အမောဖြေလိုက်၏။

သည်တော့ မောင်မောင်စိုးသည် အလိုက်တသိဖြင့် မည်သည့်မေးခွန်းမျှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူ့ဆရာအမောဖြေသောက်ရန် သံပရာရည် သွားဖျော်လေတော့၏။

လင်းမြင်လှိုင်သည် မောင်မောင်စိုးနှင့် အတူတူနေကြသည်လည်း မပြောနှင့်၊ တောတောင်ကိုချစ်သည်။ သစ်ပင်တွေကို မြတ်နိုးသည်။ သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ လူတွေကလေးဟောက၊ လုပ်ငန်းခွင်မှလွဲ၍ အားလပ်ချိန်တွင် သူငယ်ချင်းလို နေကြသည်။ သူတို့တွက် ပျင်းပျင်းငွေ့ငွေ့ ဖြစ်ခဲ့။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် သူတို့ချစ်သော သစ်ပင်များနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် နေရသည်။

သို့အပြင် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြသောင်းသည် အားလပ်ရက်များတွင် ရောက်လာတတ်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ဦးမြသောင်းနှင့်အတူ ပျဉ်းမနားမြို့နယ် လက်ထောက်ညွှန်မှူး ဦးမျိုးဝင်း ပါလာတတ်၏။ ဦးမြသောင်းတွင် ဇနီးသားသမီးများ ရှိသော်လည်း သူနှင့်အတူ လိုက်မနေကြချေ။ သည်တော့ သူသည်လည်း တစ်ယောက်တည်းသမားပေါ့။ အဲ.... ဦးမျိုးဝင်းကတော့ ဇနီးသည် လိုက်ပါနေလေရဲ့။ သားသမီးမရှိ။ အဲ သူ့ဇနီးသည် သူ့လူနားများနှင့်သာ လုံခြုံလိုက် နေတော့၏။ သည်တော့ ဦးမျိုးဝင်းသည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မောင်မောင်စိုးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ထံ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုတွေ့နေလေးများတွင် မောင်မောင်စိုးသည် သဲနုဖြူကို လုံးဝ မေ့နေလေတော့၏။ ကျန်သုံးဦးသည်လည်း အလုပ်ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း၊ လူနွမ်းနယ်ခြင်းများ ဘယ်ဆီလွင့်မျှော သွားကြလေသည်မသိ။ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရတော့၏။ ထိုသည်ကား သူတို့ဆုံတွေ့နေကျ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုလေးပင် ဖြစ်တော့၏။

မောင်မောင်စိုးသည်ကား လုပ်ငန်းခွင်တွင် စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိပါသော်လည်း သဲနုဖြူကို သတိတရ ရှိလာပြန်၏။ လာမည်လည်း မပြောဘဲနှင့် မျှော်နေမိပြန်၏။ သဲနုဖြူထံ ရေးလိုက်သည်စာ၊

တစ်စောင်တလေတောင် ပြန်စာမရရှိခဲ့ချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ 'သဲနုဖြူ' သူ့ကိုသိပ်ချစ်သည်။ တစ်နေ့ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ်စွဲနေမိသည်။

သူမကတော့ ရှင်သည်။ မောင်မောင်စိုးနှင့် လမ်းဆုံပြီ တော့ဆိုကတည်းက 'သဲယောဇော်'ကြီးကို ရဲရဲဝဲဝဲ ဖြတ်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူမ၏ဘဝ အာမခံချက်ပေးနိုင်သူကို မျှော်လင့်နေပြန်၏။ သိပ်ကြာကြာ မျှော်စရာမလို။ မောင်ချိုနှင့်ဆုံခဲ့ရပြန်၏။

မောင်ချိုဆိုသူကား အခြားမဟုတ်၊ မောင်မောင်စိုးကဲ့သို့ပင် တောအုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ငွေရှာပက်စက်သည်။ ရသလောက် သောက်စားပစ်တတ်သူဖြစ်၏။

သဲနုဖြူသည် သူချစ်တာ မောင်မောင်စိုး ဖြစ်သော်လည်း ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်လွန်ကဲဖြစ်နေသဖြင့် လမ်းခွဲလိုက်၏။ ဘဝတွက် အာမခံချက် ကောင်းကောင်းရှိသည့် မောင်ချိုကိုတော့ဖြင့် သူဝေခွဲမရနိုင်သေး ဖြစ်နေ၏။ နဂိုကမျှ ငွေရှာ ပက်စက်သော မောင်ချိုသည် မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လာပြီကြောင့် အစိမ်းမရှောင်၊ အကျွတ်မရှောင် ဖြစ်လာတော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း သဲနုဖြူအတွက် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရန် အကြောင်းကမန်လာတော့၏။

နိုင်ငံတော်အစိုးရက အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းများကို စိစစ်ဖော်ထုတ်နေသည်ကြောင့် အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်း ပပျောက် သလောက် ဖြစ်သွား၏။ မောင်ချိုသည် ထိုသန့်ရှင်းရေးကြီးတွင် ပါသွား၏။ တကယ်တော့ မောင်ချိုသည် သဲနုဖြူနှင့် မတွဲခင် ကတည်းက အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုဤသို့ ဖြစ်သွားသည် ဆိုတော့က သဲနုဖြူကို မောင်ချိုအသိုက်အဝန်း ကဝိုင်း၍ ပက်ညှို့ထိုးကြတော့၏။

သည် ကောင်မကြောင့် ဖြစ်သွားရတာပေါ့။

သဲနုဖြူတစ်ယောက် ခေါင်းမဖော်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ငွေရှိတိုင်း ဘဝလုံခြုံရေး အာမခံချက်ရှိသည်မဟုတ်။ မသမာ သောနည်းဖြင့် ရထားသည့်ငွေသည် တစ်နေ့ မိမိကို ဒုက္ခပြန်ပေးလာ မည့်ငွေ ဖြစ်ပါသည်။

သဲနုဖြူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ လိုချင်တပ်မက် ဖြစ်လာရသည်နှင့်အတူ ရိုးသားသော၊ သဘာဝတောတောင်ကို ချစ်သော မောင်မောင်စိုးကို သတိရနေတော့၏။ သည်တော့ တစ်ချိန်က တဖွဲဖွဲရောက်လာသည့် မောင်မောင်စိုးရေးစာတွေကို ပြန်ရှာ၏။ တွေ့ပါ သည်။ မောင်မောင်စိုး ရှိနေမည့် နေရာလည်း မှတ်သားထားလိုက် သည်။

သန်ဘက်ခါ ဆိုလျှင် သီတင်းကျွတ်ပေရောမည်။ သို့ကြောင့် မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် စောစောစီးစီး ဧည့်မျှော်နေတော့၏။ ဦးမြသောင်း၊ ဦးမျိုးဝင်းတို့နှင့် ပျော်ပျော် ပါးပါး ဆိုကြပေဦးတော့မည်။ သို့ကြောင့်လည်း စောစောစီးစီး အိပ်ရာမှ ထ၍ ဝယ်ခြမ်း ချက်ပြုတ်၊ ကြော်လှော်ထားပြီးဖြစ်၏။

လမ်းမဘက်ဆီမှ အိမ်ခြံတွင်း ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်ကြောင့် အံ့သြမင်သက်သွားသည်။ ထိုဝင်လာသူကား သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးပြလေ၏။ ထိုအပြုံးပိုင်ရှင်ကို ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တမ်းတမ်းတတ သတိတရ ရှိနေသည့်အပြု။ သူ့အချစ် သဲနုဖြူပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်ကာ ဆီးကြို လေတော့၏။

“သဲရယ်.... မောင့် နောက်လိုက်တာတယ်နော်.....

ဟုတ်လား.....စာကြိုရေးပါတော့လားကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့မလွှက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လှမ်းယူ လိုက်ပြီး လက်မောင်းဆိုးလေးကို ဖေးမကိုင်တွဲ၍ အိမ်ထဲ ခေါ်လာ တော့၏။

“ပထမတော့ စာကြိုရေးမလိုပဲ မောင်၊ ခုလို တအံ့တဩ ဖြစ်သွားစေချင်လို့ မရေးတော့ဘဲ ပြန်းစားကြီး ထွက်လာတာပဲ မောင်”

သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် ခြံဝမှ အက်စ်အီးတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် မောင်မောင် စိုးသည် အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဟာ”

အံ့သြတကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြန်၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်စိုးသည် အိပ်ရာတွင်း လဲလျောင်းနှိန်းနေသည့် လင်မြင့်လှိုင် ကို ပြေးနှိုးလိုက်သည်။

‘ဆရာလင်းဟိုမယ် ဆရာဇနီး မမ လာနေတယ်’

အားရဝမ်းသာပြောရင်း ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဖုန်အလိမ်း လိမ်း ဖြစ်နေသည့် ဝါးပတ္တလားကြီးကို ဖုန်ခါနေလေတော့၏။ ထိုစဉ်

တိ ၂၀၀၀ ကားတစ်စီးခြံတွင်းသို့ ဝင်လာပြန်၏။ ဦးမြသောင်း နှင့် ဦးမျိုးဝင်းတို့ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း လာနေကျ ပုံစံ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဦးမြသောင်းဇနီးနှင့် ဦးမျိုးဝင်းဇနီးတို့လည်း ပါလာကြပြန်၏။ အံ့သြစရာပင် ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ အိပ်မက်များ မက်နေလေလား၊ မဟုတ်ပါ။ ကနေ့သည် အင်မတန်ထူးခြားသော နေ့လေးတစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဟိုးဝေးဝေးမှ တစ်ချိန်က တောင်ကတုံးကြီးသည် အိမ်ပင် ပြန်ပေါက်ကာ ဦးခေါင်းလိုဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ တောင်ကတုံးကြီးတွေ သျှောင်ထုံးကြပေရောမည်။

၁၄၆

ကိုပိုက်

ထိုအခါ ဒေသခံပြည်သူများသာမက ဘုရားများ၊ ဧည့်သည်များနှင့်
လေ့လာသူများ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုအပြည့် ရရှိကြတော့မည် မလွဲကောက်
ဖြစ်ပေ၏။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉၅၅
(ဂေါ်ပီနွှဲထွေးကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။)

ကန္တာရကို ဖြတ်သန်းခဲ့လေပြီ

စိမ်းစိုစို စိုက်ခင်းတောကြည့်ကာ ပိတ်မြစ်နေသူက သစ်တောအုပ်ကလေး မောင်မောင်စိုးနှင့် လှိုင်ညွန့်တို့ဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း ဖိုးလှိုင်ညွန့် -- ငါတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်ပဲ မဟုတ်လား” ဟုဆိုကာ တစ်ချိန်က လွင်တီးခေါင်ခေါင် ဂမူပြောင်ပြောင် ဖြစ်ခဲ့သူသည် အဆိုပါ ထင်းစိုက်ခင်းကို ကြည့်ရင်းပြော၏။

“ဟုတ်တယ် -- ခုလိုစိမ်းစိုစိုစိုနဲ့ မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးပြီး လန်းဆန်းသွားတယ်ကွာ၊ သည်အခြေအနေရောက်လာဖို့ ကို ငွေအား လူအား တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့ရတာပဲနော်”

“အင်းပေါ့”

“သည်လိုဆိုတော့ ကျေးရွာသူရွာသားတွေ၊ နားလည်လာကြတော့မှာပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဪ မေ့နေပြီလား ကိုစိုး၊ ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် ထင်းခုတ်ရမယ်ဆိုတာလေ”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ငါမေ့နေတယ် ဖိုးလှိုင်ညွန့်ရား၊ ဟုတ်တာပေါ့ -- သည်အခင်းက ငါးနှစ်ပြည့်ပြီပဲ -- ကဲကဲ ထင်းဝေဖို့ကိစ္စကို ကျေးရွာအေးချမ်းသာယာရေးကောင်စီနဲ့ သွားညှိနှိုင်းလိုက်အုံးမယ်၊ နို့ကြောင့် ငါရွာထဲသွားလိုက်ဦးမယ်” မောင်မောင်စိုးစကားကြောင့် လှိုင်ညွန့်သည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

နားလည်ခြင်း

“ ကိုစိုးရယ် မသိလျှင်ဖြင့်ခက်မယ်၊ လူကြီးအိမ်သွားမယ် ဆိုပြီး အချစ်ကလေးဆီသွားမှာ မဟုတ်လား၊ အချင်းချင်း မညာချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

လှိုင်ညွန့်အမေးကြောင့် မောင်မောင်စိုးသည် ရှက်စနိုး ဖြစ်သွားကာ

“မညာပါဘူးကွာ၊ သူနဲ့မတွေ့ရတာလဲ သုံးလေးရက်လောက်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

မောင်မောင်စိုးသည် လှိုင်ညွန့်ကို ဤသို့ ဝန်ခံလိုက် သည်။

“ဟင်း အဲလို ဝန်ခံစမ်းပါ..... နို့ဖြင့် ငါလဲလိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းစိတ်မချဘူးကွာ ရွာထဲက ကာလသားခေါင်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းရယ်”

မောင်မောင်စိုးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖိုးလှိုင်ညွန့်ရား၊ ငါ့အနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျ ငါဝေတာနာ သူနားလည်မှာပါ၊ ကဲ အချိန်ရှိတုန်း ရွာထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်ခဲ့တော့၏။

ဦးရွာသူ၏ ခြေဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်းသည် ရွာလူကြီးအိမ်မဟုတ်ပဲ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းသို့ ဖြစ်ပေ၏။

“ဟင်.... အစ်ကို.... လာထိုင် ညီမ ဒီလူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်.....”

မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက်၊ ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဆေးပေးခန်းအတွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သူနာပြုဆရာမလေး ဖြတ်ဖြတ်စုံသည် ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးထားကာ ကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည့် လူနာလူကြီးတစ်ယောက်ကို စစ်သော်

နေလေ၏။ သူမအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း.....

“အစ်ကို.....အရေးကြီးအလုပ်ကိစ္စရှိလို့လား” ဟု မောင်မောင်စိုးကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျေးရွာလူကြီး ဦးမြင့်သိန်းနဲ့ တွေ့ရအောင်လို့လာတာ”

“အထွေအထူးကိစ္စ”

“ထူးပြီပေါ့ ညီမရယ် စိုက်ခင်းက ထင်းတွေခုတ်ပြီး ကျေးရွာတွေကို ဖြန့်ဝေပေးမယ်ကိစ္စပေါ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား နီ့ဆို ရွာသားတွေ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြမှာပဲသိလား။ အတော်ပဲ အစ်ကိုရယ် ညီမတို့ အိမ်မှာလဲ ထင်းပြတ်နေတာကြာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ကုတင်ပေါ်မှ လူနာအား လိုအပ်သည်များကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး သောက်ဆေးများပေးနေ၏။ မကြာမီ လူနာများသည်လည်း ပြန်သွား၏။ သည်တော့မှ ဆရာမလေး မြတ်မြတ်စိုးသည် အေးအေးလူလူ မောင်မောင်စိုးနှင့် စကားထိုင် ပြောနိုင်တော့၏။

“ညီမလိုက်ဦးမလား”

“အင်း လူနာလဲ ပါးသွားပြီးဆိုတော့ လိုက်မှာပေါ့”

တောအုပ်လေး မောင်မောင်စိုးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေး မြတ်မြတ်စိုးတို့သည် ယခုဝါကျွတ်တွင် လီကံထပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် ချစ်သူများဖြစ်ကြ၏။ ရွာသူရွာသားများကလည်း ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည့်အတွက် ချီးမွမ်းထောမနာပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် ကာလသားခေါင်း ဝင်းအောင် တစ်ယောက်ကား မရှုစိမ့် မနာလိုဖြစ်နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မြတ်မြတ်စိုးအား တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အမျိုးမျိုးနည်းဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ဖူး၏။

မရ။ သူကား ဖဲသမား၊ ထန်းချည်သမား၊ မယ်မယ်ရရ အလုပ်ဆိုလို့ သစ်ခိုး၊ ခုတ်သည့် အလုပ်သာလျှင် သူမှာရှိသူဖြစ်၏။

မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက်သည် ရွာသို့ လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် ရောက်လာသည်ဆိုကတည်းက သူ့လုပ်ငန်းအဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ‘သစ်ခိုးမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့ရသည်။ သည့်အပြင် ယခုလည်း ကြည့်၊ သူချစ်သော သူနာပြုဆရာမလေး မြတ်မြတ်စိုးကို တစ်ပါးသူရယူပိုင်ဆိုင်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။ ရည်းစားလူလူ အူနုကွဲခတ်ဆိုသလို မောင်မောင်စိုးကို အတေးအမှတ် ထားလေတော့၏။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အခွင့်အရေးရလာလျှင် မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမထားရမည်ဟု ထန်းချည်ဆိုင်တွင် အမြဲတမ်း ကြိမ်းဝါးနေလေတော့၏။

ယခုလည်းကြည့်၊ ရွာလယ်ပိုင်းရှိ အဘသန်ညွန့်၏ ထန်းချည်ဆိုင်တွင် သူတို့အုပ်စု သောင်းကြမ်းနေတော့၏။

“အင်း..... တောအုပ် တောခေါင်းတွေ ဒီရွာ ရောက်လာမှ ငါတို့တွေ တောထဲက ထင်းတွေကို မခုတ်ရတော့ဘူးကွာ တောက်ကတော့ပဲ”

ချက်ကြီး သန်းလှိုင်က ညည်းညူ ပြောလာသဖြင့် ဝင်းအောင်သည် မဲ့ပြီးပြီ။

“ဘာခက်တာမှတ်လို့ကွာ ခုသူတို့ စီမံကိန်းနဲ့ စိုက်နေတဲ့ ထင်စိုက်ခင်းက တို့ကျေးရွာအတွက်ဆိုကွာ သည်တော့ အဲဒီစိုက်ခင်းထဲမယ် သွားခုတ်ကြတာပေါ့”

သူစကားကြောင့် ပိုင်းနဘေးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ထန်းချည်သောက်နေသည့် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးပြုံးသည် သူတို့အုပ်စုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ.....

“ဟိတ်ကောင် ဝင်းအောင် မင်းနဲ့က ဘာဆိုလို့တုန်း ပေါ့”

အကောင်အထည်ဖော်တော့ ရွာသူရွာသားတွေ လုပ်အားပေးကြတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက မင်းပါလို့လား။ ဟိုကောင်တွေ မင်းတို့ ကောပါလို့လား။ အလကားကောင်တွေ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ သစ်တစ်ပင် ကူမစိုက်ခဲ့ဘူး။ ရေတစ်ပုံပင် မလောင်းခဲ့ဘူး။ မဟုတ်လား ခုမှဘာဆိုင်ချင်တာတုန်း”

“ ခြောက် ဦးကြီးပြုံး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး ဟုတ်လား အလကား သူတို့စကားယုံနေ ကြည့်စမ်းသဘာဝပေါက် နေတဲ့ အပင်တွေကိုတောင် ခုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ သည်တော့ ကျွန်တော် တို့တွေ ထင်းအခက်အခဲဖြစ်နေရပြီး ခုလဲကြည့် ကျေးရွာတွေအတွက် ဖါဆိုပြီး ဘာထင်းတစ်ချောင်း ခုတ်ခွင့်ပေးလို့လဲ သူတို့က လခစား ဝန်ထမ်းတွေ သူတို့လစာသူတို့ရတာ၊ လုပ်ကြစေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှဝင်လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူးထင်တယ်”

“ ဝင်းအောင်၏ ခွန်းတုံ့ပြန်စကားကြောင့် ဦးပြုံးသည် သူတို့ အုပ်စုနှင့် တစောင်းထိုင်နေရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လည်ထိုင် လိုက်ကာ

“မင်း ဘာမှမသိပါဘူး ဝင်းအောင်ရာ၊ သူတို့မှာချည်းပဲ ကာဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးကွ ပြည်သူမှာလည်း တာဝန်တွေ ဝေးကြီးရှိတယ် ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မင်းတို့လို သစ်ခိုးသမားတွေမှာ ပြီး တာဝန်ရှိတယ်.....”

“ အို ဘာဆိုင်လို့တုံး ”

မဲ့ကာ ရွဲ့ကာဖြင့် ဝင်းအောင်သည် ထန်းရည်ခွက်ကို မှာသောက်ရင်း ပြော၏။

“ဆိုင်ပါပြီကော ဝင်းအောင်ရယ်၊ မင်းတို့ပဲ အများဆုံး ခံစားရတဲ့ ခိုအုတ်ရောင်းခဲ့ကြတာ၊ သည်တော့ တောပြုန်းပြီပေါ့။ ကောင်တွေ ကတုံးဖြစ်ပြီပေါ့။ သည်ထက်ဆိုးတာက သစ်ပင် မရှိလျှင် ငတ်တီးခေါင်ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်လာမယ် နဲ့ကြောင့်

သစ်တောဦးစီးဌာနကတောင် တို့ခရိုင် အပါအဝင် ကိုးခရိုင် စိမ်းလန်း စိုပြည်ရေးစီမံချက်ကို နိုင်ငံတော်အားချမ်းသာယာရေးနှင့်စွံ့ခြိုးရေး ကောင်စီရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အညီ ပြည်သူတွေလဲ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်လို့ အမျိုးသားရေး တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ လုပ်နေကြတယ်။ မင်းတို့သာ သစ်ခိုးကောင်းတုန်းက ခိုးခဲ့ကြပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး ခုလိုပြန် စိမ်းလန်းစိုပြည်ရေးလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရှောင်နေတဲ့ကောင်တွေ၊ အဲဒါ မပြောပါနဲ့ဦး။ ကိုယ့်ရွာအတွက် ကိုယ့်အတွက်လုပ်နေကြတဲ့ ထင်းစိုက် ခင်းလေးမှာတောင် ရေတစ်ပုံ၊ ကူမလောင်းခဲ့ဘူး သစ်တစ်ပင်ပင် မစိုက်ခဲ့ကြဘူး။

ဦးပြုံးသည် ပြောစကားကို ခဏရပ်ပြီး ထန်းရည်ခွက်ကို ဂွတ်ကနဲ မော့သောက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ဝင်းအောင် ချက်ကြီး သန်းလှိုင်နှင့် တာပေလူးတို့သည် တစ်ဦး မျက်နှာကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ ဦးပြုံးကို ရည်စူးပြီး၍ မေးဝေါ်ပြ၏။

“ အေးခုတင်ပဲ ငါ တောအုပ်လေးနဲ့ ကျေးရွာ စည်းစော့ပွဲလေးမှာ ဆုံခဲ့တယ်။ သူတို့စိုက်ခင်းက ငါးနှစ် သက်တမ်းပြည့် ပြီးတဲ့ အပင်တွေကို ခုတ်ဖြတ်ပြီး ကျေးရွာတွေကို ဝေပေးတော့ မယ်တဲ့..... ကဲ မင်ဘာပြောမလဲ”

“ဟာ.....နိဖြင့် ”ဟု ဆိုကာ အံ့သြတကြီးဖြင့် ထန်းရည် ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘသန်းညွန့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၍ သူ့အကြည့်ကို အဘသန်းညွန့်ကောင်းကောင်း အဓိပ္ပါယ်ဖော်တတ်ပါသည်။ သို့ကြောင့်.....

“ ဟိတ်ကောင် ဝင်းအောင် မင့်ထန်းရည်ဖိုးအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ကွ၊ မင်းရမယ့် ဝေစုထင်း ငါ့ကို ပေးပေါ့ကွာ”

“အဘသန်းညွန့်.....ခင်ဗျားသူဆိုက ပျော်မနေနဲ့၊

သူ့အတွက် ကိုယ်တာရမယ်မထင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ကူလုပ်ခဲ့တာမှ မရှိပါ။ ဘယ်သူကသူ့ကို ထင်း ဝေရပေးမှာတုံးဗျ”

ဦးပြုံး၏ စကားကြောင့် ဝင်းအောင်သည် ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်သွားကာ.....

“ အိုမရနေပေါ့ဗျ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ရအောင်ယူမယ်ဗျာ။ ကဲ အဘသန်ညွန့်၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ အဘက ထန်းရည်ဖိုးအစား ကျွန်တော့်ဆီက ထင်းရလျင်ဖြင့် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ ကောင်းပြီးလေ ငါကတော့ ထင်းရလျင်ပြီးတာပဲ၊ ငါ့မှာလည်း ထင်းတွေပြတ်နေပြီ၊ မင်းဟာမင်း ငယ်လို့နည်းနဲ့ ရရ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ နက်ဖြန် ထင်းလိုချင်တယ် ဒါပဲ၊ ကဲ ယူဦးမလား”

“ တစ်မြူထပ်ပေးဗျာ”

အဘသန်ညွန့်ကလည်း ပြတ်သည်။ သူတို့တောင်းသော တစ်မြူထပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက်ထပ် တမြူကုန်သွား သည်နှင့် အဘသန်ညွန့် ထန်းရည်ဆိုင်မှ သူတို့ထွက်လာကြသည်။ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် ပဲလှော်ဝါးသူဝါး၊ စကားများသူများ သို့ မူးကြောင် ကြောင်ဖြင့် လျှောက်လာကြစဉ်.....

ကျေးလက်ကျန်းမာရေး ဆေးပေးခန်းအနားသို့ ရောက်လာကြသည်၌ တောအုပ်ကလေးမောင်မောင်စိုးနှင့် သူနာပြု ဆရာမကလေး မြတ်မြတ်စိုး တို့ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် ဝင်းအောင် တစ်ယောက် ပေါက်ကွဲ လေတော့၏။

“တောက်”

တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ကာ အနံ့ရှိ ဝါးတုတ် တစ်ချောင်းကောက်ယူ၍ ပြေးရိုက်မည်ဟန် ပြင်လိုက်သောကြောင့်

ချက်ကြီးသန်းလှိုင်နှင့် တာပလူးတို့သည် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားကာ နားနားကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးညှင်းသော လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သည်တော့ ဝင်းအောင်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက် တောက်ပလာပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလေ၏။

ပြီးနောက် “အေး မင်းတို့ပြောတာဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုလျက် ရွာလယ်လမ်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ရွာနောက်ဘက်မှ ဖောက်ထွက်လိုက်ပြီး မောင်မောင်စိုး ပြန်လာမည့် ကွင်းလမ်း တစ်နေရာတွင် ကြိုနှင့်စောင့်နေလေတော့၏။

မကြာမီ မောင်မောင်စိုးရောက်လာသည်။ သည်တော့ ကုက္ကိုပင်ကြီး နောက်ကွယ်မှ ကြိုစောင့်နေသည့် ဝင်းအောင်တို့ ဆရာတစ်ယောက် သုံးယောက်သည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ရုတ်တရက် ထွက်လာကြကာ တုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းရိုက်ကြလေတော့၏။

သူတို့တတွေအတွက် မှားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက်သည် မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်း ယဉ်ကျေးမှု ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်မြောက်ထားကြောင်း၊ မသိကြခြင်းနှင့် မူးနေကြသည်လည်းဖြစ်၍ မောင်မောင်စိုး၏ တုံ့ပြန် လက်သီးချက်များကို ခံနိုင်ရည်မရှိသည်ကြောင့် တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့ကြရတော့၏။

သူတို့တွေကိုကြည့်ရင်း မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် ပြုံး၍ နေလေတော့၏။ ပြီးနောက် စခန်းသို့ ဘာမျှမဖြစ်လေသည့်ပုံဖြင့် ပြန်ခဲ့တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မောင်မောင်စိုးနှင့် လှိုင်ညွန့်တို့သည် သစ်ခုတ်ရန် ချိန်းဆိုထားသည့် အလုပ်သမားများကို စီမံကွပ်ကဲ ညွှန်ကြားခဲ့ပြီးနောက် သုံးနှစ်သားခန့်သာ ရှိသေးသည့် ဘောစကိုင်းနှင့် မဲလီစိုက်ခင်းအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှု စစ်ဆေး

ကြ၏ သို့စိုက်ခင်းအတွင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေရင်း သူတို့ ရေတူရွာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်ယောက်၏ အားခန့် အော်ရင်း လဲပြိုကျ
သွားသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သည်ကြောင့် ပြေး၍ ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“ဟင်”

ဝင်းအောင်ဖြစ်၏။ ကြည့်စမ်း ဘောစကိုင်းပင်တွေ မဲလီ
ပင်တွေကို လာခိုးခုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝင်းအောင်သည် သူ့အနားရောက်လာသည့် မောင်မောင်
စိုးနှင့် လှိုင်ညွန့်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်ကာ သူ၏ ခြေသလုံးကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ရင်း ညည်းညူကာ အသံမဲ့မဲ့ဖြင့်
ပြောလေ၏။

“မြွေ.....မြွေ.....မြွေ ကိုက်ကိုက်”

သည်တော့မှ သူ့အဖြစ်ကို မောင်မောင်စိုးနှင့် လှိုင်ညွန့်တို့
ပို၍သိသွားကြတော့၏။ စိုက်ခင်းမှအပင်များ လာရောက် ခိုးခုတ်နေစဉ်
မြွေကိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်သည်နှင့် မောင်မောင်စိုးသည် ကမန်း
ကတန်းပင် ခါးပတ်ကိုချွတ်၍ ဝင်းအောင်၏ ခြေသလုံး အထက်ပိုင်းကို
တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ပေးပြီး ခါးကြားမှ ချိတ်တွယ်လာသည့်
တောသုံးစားကောက်ကို မီးကင်လိုက်ပြီး ထိုမြွေ ကိုက်ခံရသည့် နေရာကို
ကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဌာန် လှီချလိုက်သည်။

“အား”

နာလွန်း၍ ဝင်းအောင်အသံကုန်အော်လိုက်သည်။ ဒါကို
“မောင်မောင်စိုး” ဂရုမစိုက်အား သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ပန်းထွက် နေသည်ကို
လက်ဖြင့် ညှစ်ထုတ်နေတာကိုပင် အားမရ၍လားမသိ သူ၏ပါးစပ်

နှင့်ပင် မရွံ့မရှာ မကြောက်မရွံ့ စုပ်ယူလိုက် ထွေးထုတ်လိုက် လုပ်နေ
ပြန်၏။ ဒါကို လှိုင်ညွန့်နှင့် ဝင်းအောင်သည် အံ့ဩတကြိမ်နှစ်
နေတော့၏ အန္တရာယ်များသည့် အလုပ်ကို မည်သူလုပ်ပုံမည်နည်း
သူစုပ်ယူနေတာ သွေးချည်းသက်သက် မဟုတ်၊ အဆိပ်တွေရောပါ
နေသည်။

မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် အားရ ကျေနပ်လောက်အောင်
အဆိပ်များ စုပ်ထုတ်ယူပြီးသည်နှင့် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်းအောင်၏
ခြေထောက်ကို ကျပ်စည်းကာ ရွာရှိ ကျေးလက် ကျန်းမာရေးဆေးပေး
ခန်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ခေါ်လာတော့၏။ သူနာပြုဆရာမလေး မြတ်မြတ်စိုး
ကလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကုသပေးလေတော့၏။

ဝင်းအောင်တစ်ယောက် အင်မတန် ကံကောင်းလေသူ
ဖြစ်တော့သည်။ သူမုန်းနေသော တောအုပ်ကလေး မောင်မောင်စိုး
ပေးသည့် အသက်သာလျှင် သူတွင်ရှိသည်ဟု သူနားလည်လိုက်ပေ
တော့၏။ သို့ကြောင့်

တစ်ပတ်ခန့် အကြာကျန်းမာရေးလည်း စိတ်ချလောက်ပြီ
ဖြစ်၍ မောင်မောင်စိုးထံသို့ လာရောက်၍ ဝန်ချတောင်းပန်
လေတော့၏။

“အင်း..... ကိုဝင်းအောင်ရယ် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ
သဘောမထားပါဘူး။ ခင်ဗျားအမြင်မှန်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။
ကျွန်တော်တို့က တကယ်ကျေးဇူးပြုသည့်သူအတွက် စိုက်ပျိုးပေး
နေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ထင်းတွေဝေပေးတော့မှာပဲ ဥစ္စာ ဘဝလို့
အလောတကြီး လာခိုးခုတ်ရတာလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက စိုက်ခင်းကို
ဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီစိုက်ခင်းက သုံးနှစ်သားလောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ ငါးနှစ်လောက် သက်တမ်းရှိမှ ကျွန်တော်တို့က အသုံးပြုနိုင်

၁၅၈

ကိုပိုက်

စိမ့်ချက်ချထားတာ၊ နို့မှ အစဉ် မပြတ် လည်ပတ်သုံးစွဲနိုင်တော့မယျေ။"

"ဒီလိုပါ ဆရာလေးရယ် ကျွန်တော်က ရေတစ်ပုံး မလောင်းခဲ့၊ သစ်တစ်ပင်ကူမစိုက်ခဲ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထင်းဝေစုရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ထန်းရည်ဖိုးတွေလည်း ပေးစရာ ရှိလို့ ခုလိုခိုးခုတ်မိတာပါ။"

"ခင်ဗျားက မစုံစမ်းပဲနဲ့ကိုး။ ခင်ဗျားသာ မဟုတ်ဘူး ရွာသားအချို့ကလည်း လာပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြတယ် ဆိုပေမယ့် မဖြစ်လို့သာ လုပ်ရတာ၊ သိပ်ကျေနပ်ကြပုံ မရကြပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာ၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့စေတနာကို မသိကြသေးလို့ပါ။ ခင်ဗျားလို ဘာတစ်ခုမှဝင်မလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေကိုလည်း ဝေစုထင်းပေးမှာပါဗျာ၊ အဲနောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ဝင်ကူလုပ်ကြပေတော့ဗျာ။"

"ဟာ စိတ်ချပါ ဆရာလေးရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျား၊ မလုပ်ချင်တဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး စည်းရုံးပေးပါမယ်ဗျာ။"

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်းအောင်သည် မောင်မောင်စိုး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ စုပ်ကိုင်ရင်း အားပါးတရ ပြောလေတော့၏။

လှိုက်လှဲစွာ ကမ်းပေးလာသည့် ဝင်းအောင်၏ လက်သည် ပြည်သူ၏ စစ်မှန်သော ပူးပေါင်းမှု ကိုယ်စားပြု၊ ဖြစ်နေ၍လားမသိ၊ လွန်စွာမှ နွေးထွေးလှသည်ဟု တောအုပ်ကလေး မောင်မောင်စိုးက ထင်လိုက်လေသည်။

မြင်ကွင်းရုံမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉၉၅

